

Ado es Ket garas. (Die Steuer und zwei Groschen.) hung

Egyet. bet.

Buda 1844

Signatur: 17382-B

Barcode: +Z158837300

Zitierlink: <http://data.onb.ac.at/ABO/%2BZ158837300>

Umfang: Bild 1 - 322

Nutzungsbedingungen

Bitte beachten Sie folgende Nutzungsbedingungen: Die Dateien werden Ihnen nur für persönliche, nichtkommerzielle Zwecke zur Verfügung gestellt. Nehmen Sie keine automatisierten Abfragen vor. Nennen Sie die Österreichische Nationalbibliothek in Provenienzanangaben. Bei der Weiterverwendung sind Sie selbst für die Einhaltung von Rechten Dritter, z.B. Urheberrechten, verantwortlich.

Hinweis: Das Dokument enthält hinterlegte Textdaten, die eine Suche in der Datei ermöglichen. Diese Textdaten wurden mit einem automatisierten OCR-Verfahren ermittelt und weisen Fehler auf.

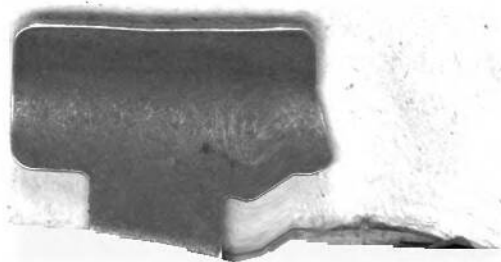
C.A. 19. F. 59.

KAIS. KÖN. HOF  BIBLIOTHEK

17.382-B

ALT-

26.



A JELENKORBAN MEGJELENT

A D Ó
ÉS
K É T G A R A S.

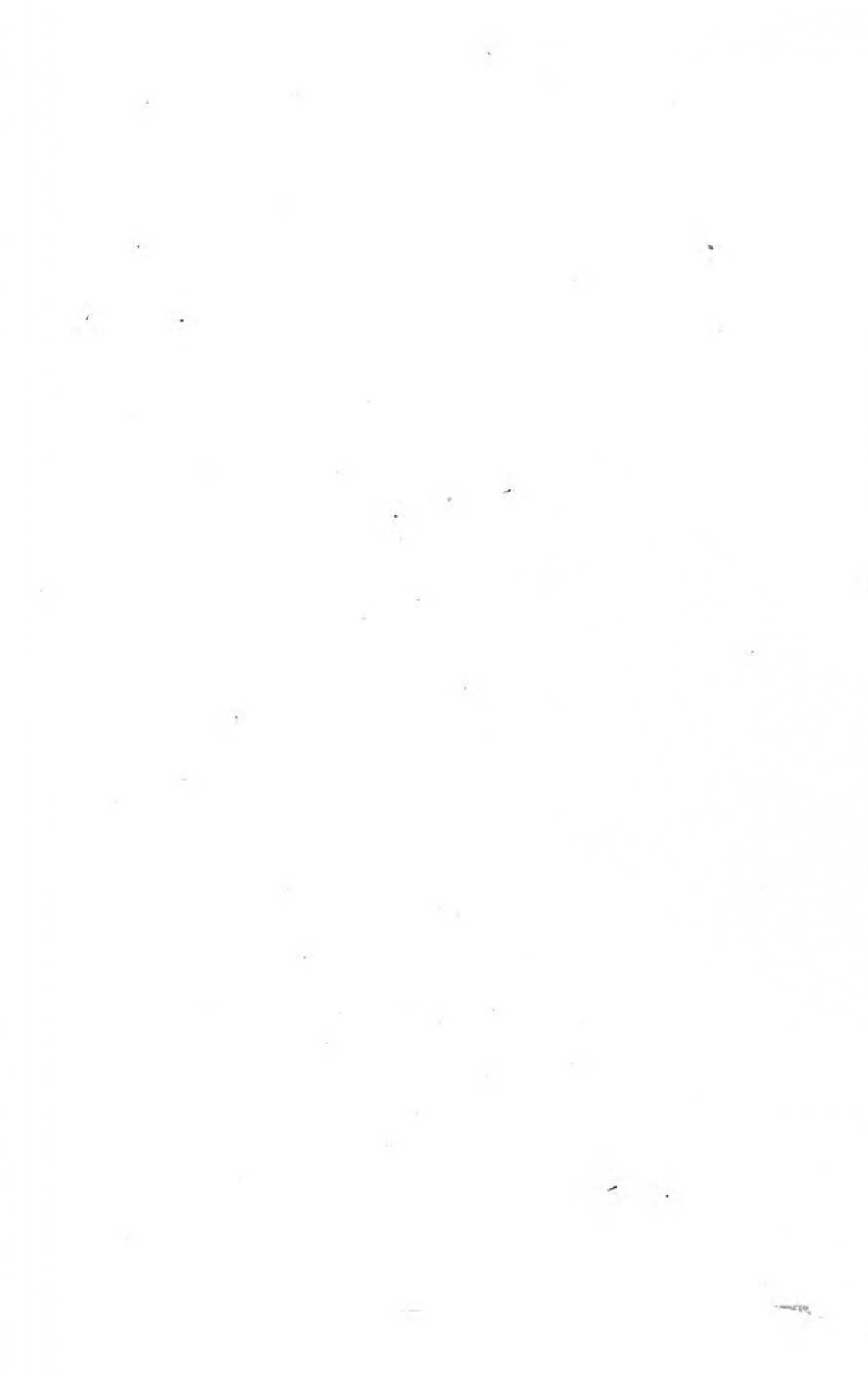
GRÓF SZÉCHENYI ISTVÁN.

BUDÁN.

A MAGYAR KIR. EGYETEM BETŰIVEL.

—
1844.

17382-B.



E L Ő S Z Ó.

A telekdíji eszme iránt gerjedt figyelem s részvét napról napra növekedvén az országban, annak akár pártolói- akár ellenzőire nézve kíváncsiaknak hittük, a „Jelenkor“ hirtlap 1843dik évi számaiban elszórva megjelent „Adó“ és „Két Garas“ cikkeket, mellyekkel azon eszme megpendítve lön, könyvbe összefoglalva olvashatni- vagy újraolvashatniok. Ennélfogva kértünk a méltóságos szerző urtól engedelmet az említett cikkek illy alakban közölhetése végett, mellyet tőle megnyervén szerencsénk van, azok utánnyomatát — a nagyszerű ügy mentőlelőbbi sikerét ohajtó legforróbb kíváncsiink mellett — a tisztelt közönségnek e kötetben átnyujthatnunk.

Pesten, martiusban, 1844.

TÖBBEN.



A D Ó.

L

Jelenkor, 45 sz.
jun. 8. 1843.

Mielőtt ezen minden párt és színezet által pro vagy contra de azért egyenlőn életkérdésnek elismert tárgyat elemzés alá venném, röviden előre akarom bocsátni az adóruli általános nézetemet, a mennyire azt, saját személyemet illetőleg hordom keblemben.

Én olly hiu, vagy legyen szabad mondani, olly „büszke“ vagyok, mihezképest nincs tekintet, nincs éledelet, nincs kéj, mellyet alá ne rendelnék azon gyönyörű érzésnek, minden magasb helyre, minden hordóra felállhatni, hogy onnan elősorolhassam: mi mindent vagyok törvényileg a köz jóra, hazámra nézve viselni köteles. A here előttem olly gyűlöletes, olly csömört okozó valami, miszerint a mindennapi száraz kenyeren és az Isten-ajándékozta vizen és levegőn kívül, nincs áldozat, mellytől visszarettennék, hogy se magam se enyéim ne csak a here szerepét semmiben ne játszák, de annak szagában sőt még csak hitelében se álljanak legtávolabbrul is. Áldozatok, liberum oblatumok hozatala s azok kikürtölése nemcsak ki nem elégíti érintett büszkeségem szomját, sőt illy tényt, t. i. az azokali kevélykedést egyenesen gyávaságnak tekintem; mert meggyőződéseim szerint nem létezik semmi alábbvaló s minden nemesb felfogásu köztársasági érzetek-

kel összeütközőbb, mint bármi kis elsőséggel kérkedni polgártársa fölött; s aztán, mert soha nem voltam s ma sem vagyok, se háboruban se politikában, nagy méltánylója vagy csak közönyös bírálója is azon lelkemből gyűlölt ha úgy mondhatni, tatár modornak, melyhez képest a selejtesnek ugyyszólván megnemszünő szolgálatára, mindig csak a lelkesbnek kellene veszélyben és teherhordás végett kiállni a gátra, holott csatában, ha kell — előttem legalább úgy rémlik — inkább a selejtesek vére volna a lecsapolandó, az országos terheket illetőleg pedig, ha már kellene valami különbségnek lenni, biz azt hiszem, inkább ezek hátára lenne csatlandó a nagyobb súly; --- valamint a délczeg telivérre sem szoktak rakni annyi terhet, mint az alábbvaló poggyász-lóra ---.

Igen, minden kitünőbb helyre ohajtanék felléphetni, mikép onnan büszke kéjérzettel elmondhatnám: „hogy jóllehet sem többet sem kevesebbet, hanem aránylag csak annyit, a mennyit minden polgártársam, de vajmi sok adót vinnék a haza oltárára.“ Mert ha így állna a dolog, akkor ugyan nemsokára más képet mutatna jelenleg fundus instructus nélküli hazánk s más fényben ragyogna vérünk, mint ma, s e szerint vajmi hamar — és bizony mondom, nem ros z uzsorával — volna nemzeti kifejlődés- és vérünknek megnemszünő előmenete által kipótolva s felcserélve mai napjainknak — ha csalni nem akarjuk magunkat — vajmi szűkkörű, izetlen és alárendelt boldogsága; s mi szinte számba veendő „így egy soron állva, egyenlőn adózva“ nemcsak azon édes öntudat mellett, hogy Isten-rendelte méhkasunkban nem vagyunk gyáva herék, de kötelesség-éber dolgozó méhek, még anyagi állapotunk is javulna annyira, miszerint nemcsak száraz kenyérvíz- és levegőre volna szorítva a magát mostan jól bíró, de, midőn ez tetemesen gyarapodnék, lassanként még az sem volna kénytelen száraz kenyérnél kuncsorogni, ki

ma sokszor még csak ennek is hijával van, ha t. i. — s ez a soha szemből nem szalasztandó szempont: — „ha úgy s oly czélszerűleg volna anyaföldünkbe, hazánkba investálva a közös adó, „mint a szemes gazda is akkép fekteti pénzeit a jószágba, hogy egy garas se vesszen hiába, de a legutolsó fillér is kamatozzon lehetőleg jól. Erről azonban, t. i. az adónak philosophiájáról, később; mert mi személyemet s enyéimet illeti, én annyira sovárgok a mostani, igazságtalanná vált, természet-elleni, a tizenkilenczedik századhoz többé éppen nem illő, vérünket a legdísztelenebb homálylyal undokító, s mi mind ennél tán győzőbb, jöllehet korántsem oly nemes argumentum, saját legnagyobb érdekinkkel annyira összeütköző „nemadózási létbül“ hovahamarább kilépni, mikép kész vagyok adózásra, habár

Nem is tudom, mire fordítják azt, sőt sejtem, hogy vizbe esik, levegőbe párolg, vagy idegen kezekre ragad az egész; habár

Senki sem számol beküldött adómrul még csak pro forma sem; habár

Laposra nyom is az adó mennyisége és súlya. *)

Én mindenre ráállok. Fizetek a domesticába, fizetek a bellicába, fizetek mindenüvé, elkülönözve, keverten,

*) Magyarországon sok azon ámitásban van, vagy tán szabatosabban mondva, azzal akar másokat elámitni, ha adónemfizetési ürlőgyre s kísürranási hátulsó ajtócskára szorul, hogy a magyar kiváltságos indirecte éppen annyit vagy tán többet fizet, mint az ország sőt az álladalom bármily osztályzata. Ezt én azonban kereken tagadom. Mert bármi magasra akarjuk is felszigázni a kiviteli vámnak, harminczadnak, sóárnak, postabérnek s több effélének súlyát, bizony könnyebb az, mint ha aránylagosan, a miként illenék, adóznának; mikor még azon nagy kérdés is forog fen, mely korán sincs eldöntve eddigelé, hogy vajjon azon vám, mely kivitelkor például marháinktul, borainktul, s illyfélektől fizetetik, nem viseltetik-e inkább a fogyasztó mint az eladó által? Mihezképest, ha az eltöröltetnék, a helyett hogy mi többet kapnánk, nem fizetne-e a fogyasztó éppen annyival kevesebbet, mint a mennyi a vám súlya vala, mi által nem mi, de ő, a fogyasztó lenne nyertes s e szerint most tulajdonkép ő és nem mi viszzük még csak az indirect adónak is nagyobb súlyát. Ez azonban akár-

a hogy tetszik; mert mint mondom, az én felfogásom, az én izlésem, az én politikai vallásom szerint, bármily sors érjen is, mindent inkább kedvelek, mindent inkább elviselek, mint a véremtől — itt nem általján a magyarérul, de egyedül magamérul szólok — oly igen heterogen egyenes teher nem hordási döbrögiséget, szégyent, gyalázatot, vagy akárminek nevezzük is, nem bánom: habár szüzességi dicsőségnek is.

Felfogásom, izlésem, politikai vallásom erre kész: bár holnaptul kezdve így cselekednem parancsol. De e mellet még valami más is, mit részemről meg nem vállalni vétek, a tisztelt olvasó részéről pedig kellő figyelembe nem venni megbocsáthatlan könnyelműség volna. S ugyanis: mi mindig a ministerek felelősségéről fecsegünk, vagy mindig — mint valami nyugoti szélvész ellen — az itt érintendő garád mögé bujunk, ha az adó ügye kerül szőnyegre, hogy t. i. mi édesörömet fizetnénk, csak biztosítva volna a felelősség. És ez helyes; csakhogy ez soha nem lesz valódiilag s nemcsak formaként biztosítva, míg — és itt különös figyelmért esedezem — míg kezefogóbb, vállatvetőbb egy testü egy lelkü phalanxba össze nem szorít minket valami, melly valami — mint értekezésemből később tán kézzelfoghatólag kisérend — nem lesz, nem lehet soha is egyéb mint az adónak terhe, vagy ha ez sem eszközli ezen felette üdvös műtételt, az adónak súlyos, aggasztó, türhetlen léte.

Mostani körülményinknél, vagy határozottabban mondván: mostani össze nem tartó, sajátunkat férfiulag s közös erővel nem védelmező nyomorult diagnosisunknál fog-

mikép legyen is, bátran axiomának állíthatni minden csürcsavarás és prókátori fogás daczára, hogy a magyar kiváltságos, Magyarországnak aránylagos közterhét, mint illenék, most legalább de facto bizony nem viseli: s még is — mintha ezért a Nemesis büntetné őt — aránylag ahhoz, mi lehetne, ha elvégre az örök igazságnak áldoznék, felette szegény s napról napra aggasztóbb állapotba süllyed.

va azonban tetteleg s valódilig nemcsak nem állunk illy, magának kellő tekintélyt adható phalanxban, de olly vert hadnak viseljük minden symptomáit, mikép nemcsak ministeri, vagy országgyűlési, de még csak vármegyei felelősséget sem vagyunk képesek magunknak valódilig biztosítani, ha e kérdés körül is mint sok másban legotrombábbul nem akarjuk csalni magunkat. S ekkép azokra nézve, kik csak akkor készek a fizetésre, majd mikor a ministert jó sikerrel felelősségre fogják vonhatni, azokra nézve mondom, az adófizetés hajnala soha nem fog biborodni, vagy is inkább azok ugyan az adófizetés kötelességérzetére soha nem fognak ébredni; minthogy olly közszellem, melly sikeres felelősségre bírná vonni a magash tekintélyeket, csak akkor fejlődhetik közönségünkben ki — feltéve, hogy még kifejlődhetik — ha a köz teher súlya, s ekkép emberek közt a legnagyobb, legáltalánosb érdek, őszinte kézfogásra, vállvetésre s egyetértésre melegíté már azt.

Dolgunk igen is jó volt, hogysem összetartók lennénk. Nemzeteknek ugy megvannak Capuái, mint hadaknak, hol a legszilárdabb lelkület és összetartás is megbomlik. S bármilly különösnek látszassék is ezen állítás, de a magyar ezer bajai, ezer viszályainak daczára, mindennap magasbra tornyosuló nyomorusága közepett, még nem ment át a politikai viszontagság azon fanyar iskoláján, melly őt népből, vagy ha hízeltedve akarunk szólani: eldarabolt töredékes, s ekkép töredékeny s ennél fogva gyenge nemzetből, egy testü egy lelkü erős nemzetté emelheté vala. E crisisen még át kell esnie; mellytől azonban nem kell megijedni vagy éppen visszaborzadni, mert az nem vérrel, de csak pénzzel jár, s mellyet én — hogy t. i. Magyarországbán mindenki aránylag viselje a haza terhet — felfogásom, izlésem és politikai vallásom mellett még azon erős és csalhatatlan számokra állított

meggyőződésemnél fogva is, hováhamarább szeretnék hazánkra idézni, mert nincs bizonyosb, mint hogy a közepkori sötétségek s elfogultságok maszlagibul vérünk csak ezen crisisen áteste után ébredhet valódi életre, mikor szaporábban mint gondolnók, nem egyedül a haza, a nemzet fog általjában ragyogni a kivivott jó egészség fényétől mindinkább, de a legnyomorultabbtul kezdve a legdúsabbikig minden egyes tagja is aránylag fogja lelmi jobb előmenetelét, jobb hasznát, és így csekély személyem is. Mihezképest, mint mondom, legyen szellemi legyen anyagi tekintetben, nem állhat elég korán be ezen áldott idő s e szerint nem lehet, bár erkölcsi bár pénzügyi szempontbul felfogva, azon crisisnek, melly ezen átalakulást eszközölné és így azt megelőznie kellene, bekövetkezte és kiforrása elég szapora, s mellytől ekkép, mert áldást hozna, a legfukarabb számolónak — csak legyen a számoló jó — sem kell visszarettennie; mit, közbevetőleg legyen mondva, itt azért hozok fel — és ez az, mit megvallani és az olvasónak figyelmébe ajánlani kötelességemnek tartám — nehogy valaki tán azon gondolatra jőjön, mintha most hanyatló napjaimra bolond-gombával laktam volna jól, és „fizetek ide fizetek oda, fizetek mindenüvé, elkülönözve, keverten“ most felhordott themám szerint, igen nagy viszketeget éreznék magamban, valami különös készségű generalis Zahlmeister szerepét játszani, mire legkisebb kedvem; vagy ne gondolja azt valaki, mintha az eddig felhozottakat egyedül fitogtatás végett kezeltem vala olly liberaliter sőt olly igen nagy generositással, mihezképest — mert hiszen politikában a tülhajtás is, mint tudva van, megrontó szer, és néha a legfoganatosb — ne legyen az egészbul semmi. Azonban, én úgy vagyok meggyőződve: saját őszinteségemen „vérünk kifejtéséhez, fölemeléséhez mindig és bármilly áldozattal járulni akarni“ legalább e hazában kételkedni senkinek sincs

joga; midőn más részről elveim a „do ut des“ és „semmit ingyen“ annyiszor ismételt változata szerint elég ismereteseek, hogysem a körül bár ki csak egy pillanatig is kétségben lehessen, hogy biz én könnyelműen pénzt minden várható gyümölcs nélkül nem igen szoktam ablakon kidobni vagy éppen vízbe hányni. És ekkép szavaimnak hinni lehet, sőt hinni kell.

Én tehát felfogásom, izlésem, politikai vallásom s e mellett saját előbb utóbb elmulhatlanul bekövetkező anyagi hasznomnál fogva, valóban s minden fitogtatás vagy megsemmisítésre célzó tulhajtási ravaszság nélkül akarok az adóhoz járulni és fizetni, ha másképp nem lehet, legkisebb felelősség nélkül is, habár nemis tudom, mire s mennyit, nem bánom a holnapi naptul kezdve; feltéve mindazáltal — mi, azt hiszem, az eddig elősoroltakbul maga magától értetődik — ha ezen minden adóhoz feltétel nélküli járulás nem vétetik célba és teljesedésbe fent érintett tatár modor szerint, mellyhez képest csak a kisebb számu lelkesebbeknek kellene minden vagy tulságos terheket viselni, hanem ha azt Magyarország minden lakosa, bárki legyen is az, ki e haza levegőjét szíja, egyet sem véve ki, minden különbség s kiváltság nélkül egyiránt, vagy határozottabban mondva: tehetségéhez aránylag köteleztessék hordani vállán.

Legyen az efféle s természet szerint időről időre meghatározandó adó csak egy kissé súlyosb, sőt jó súlyos; kezeltessék az csak az illetők által egy kissé könnyelműleg, sőt legkisebb tekintet és szemérem nélkül; s hadd fődje azt végre vastag homály, hogy valljon mi történik vele: mind nem árt, sőt annál jobb; mert ez fogja, ha valami, a magyarnak eddigelé úgy szólván megnevező „macska és kutya“ közt féle irigykedő, agyarkodó viszonyát, és azon különös „szeszt“ vagy minek is nevezzük, megszüntetni vagy legalább enyhíteni, melly szerint

mindegyik kolompós, vezér vagy egyedül saját erejére támaszkodó pártkalandor akar lenni, s ehhezképest nincs is a világnak tán olly legkisebb féket, rendszert nem tűrő, s ekkép olly kevésbé egy soron álló, összetartó, s ennél fogva természetesen aránylag ahhoz, mi lehetne, olly gyenge, olly magán segíteni nem tudó népe, mint a magyar. Nyomja őt csak egyiránt súlyos adó, s ne kételkedjünk — mert ezen ok elmulhatlanul mindenütt e következményt szülte — bizonyosan összetartóbb, s magalkotta rendszernek magát alávetőbb és így okvetlen erősb, tehetségesb, önállóbb, boldogabb, s e szerint lassankint ép, magát bármi hatalom által sértetni nem engedő diszteljes „nemzet“ lesz. Fizessünk csak derék, egy kissé terhesb adót: szinte látom, mint simul Péter Pálhoz csakhamar, ki most egymást *con amore* gyűlöli, s mint vonzódik kicsihez a nagy, ki azt most lenézi, s viszont nagyhoz a kicsi, ki ennek megint — s akarjuk hinni, csupahaza-és népszerűtetből, vagy mert neki a sors véletlenül egy klsse többet adott és jobb földi helyzetet rendelt — most sokszor „hosszura nyuló keselyükörmökkel szeméit kivájni volna olly hajlandó“. Legyen csak bizonyos ok — s milly ok lehetne nagyobb mint az érdek — melly minket közelítésre kényszerít; s tüstint meg lesz vetve bizonyos köz-szellemnek legelső talpköve, mellynek most, ha igen érzékenyül csalni nem akarjuk magunkat, teljes és valóban mondhatni, szánakozásra méltó hijával vagyunk, melly nélkül egy nép sem emelkedhetik nemzetté, s ekkép nélküle a magyar is, mint eddig szintugy ezentul csak tengeni s disztelen kora halálra érni fog, s mellynek életbehozását ehhezképest, én legalább azt hiszem, nem lehet semmi esetben is igen drágán megvásárlani; ugy hogy ha, közbevetőleg legyen mondva, én inkább ma mint holnap akarnék közérővel a honnak minden terhei alá állni, s feltétlenül mindenhez fizetni, csakhog

nélelőbb meg legyen rakva egy nagy és közös érdeknek szellemi sarkalata, mely nélkül semmi sem s mellyel minden lehet a magyar, tán nem adnám hazafiui vagyis szellemi, mint nemkülönben financialis vagyis anyagi tehetőségimet éppen legroszabb uzsorára ki. Nemde nem?

Illyféle egymáshoz közeledést és simulást azonban, mikép az általjánossága által valamelly nemzeti közszellemnek lehetne legelső csirája, bizony a leglángolóbb hazaszeretet, a legdicsőbb lelkület, egyes hazafiak legnemesb elszánása és példaadása sem képes szülni, ha az emberiség eddigi kifejlésének lapjai nem csálnak, minthogy illy csudát eddigelé soha nem vitt végbe s ezentul is alig fog végbeinni egyéb, mint, „közinség“ vagy „közérdek.“ Az elsőtül mentsen meg a nagy Isten, vagy inkább kerüljük azt Isten segítségével egy közös, egyenlő s ennél fogva egyesítő nagy érdek felállítása által el. S ezt ne keressük távol; mert hiszen az nem egyéb, „mint az aránylag mindenki által egyenlőn viselt s ehhez képest mindenkit egyenlőn érdeklő közadó.“ — Ez legigazságosb, és azért, mint minden, mi valóban igazságos, elvégre mindenkire nézve a leghasznosb is. Mit minden tétova s kételkedés nélkül — közbevetőleg legyen mondva — axiomának állithatni valamint e jelen ugy más esetekre is.

Igen az adónak közös viselése azon nagy „Egyesítő“, melly minden erőket, a nélkül, hogy ezek mivoltát, fényét s tán elkülönzött hatáskörét megtörné, egybevon, s mellynek minden nép, egyet sem véve ki, köszöni nemzetté átalakultát; midőn de egyetlen egy sincs, melly ezen Egyesítő nélkül fel birta volna küzdeni magát a civilisalt szabad nemzetek díszsorába. S mégis vajmi kevés nép létezik, melly fölemelkedésének, nemzetté alakulásának, díszének, gazdagságának, szóval: földi üdvének ezen legfőbb sőt egyedüli forrását habozás nélkül maga szántábul és önkint

nyitotta volna meg. De legtöbb mosatlan gyermekként rugdalkozott azon anyai emlékek ellen, melyek bőség szarujaként annyi életerőt, hasznot és diszt valának rája árasztandók; mikép úgy szólván hajoknál fogva s fájdalom, nem ritkán patakként ontott embervér-áldozat borzasztó árán lettenek, magasabb, diszteljesebb állásukba felhurczolva, honnét most, kisdedkori elfogultságaikon pirulva, semmiért a világon nem akarnának visszasülyedni, egykori ollyannyira bálványzott kiváltsági zavarikba.

Ámde illyenek a népek. Otrombául magoktól lökik a legbiztosb jót! Ugy hogy valamint egyedek, úgy népek is, saját maguknak legnagyobb ellenségei s rendszerint csak akkor ébrednek, csak akkor józanodnak saját legérdekeshasznukra, mikor körmükre ég az inség, s midőn nem ritkán már késő.

Én tehát — mert mások kárán tanulni nemcsak a lehető legnagyobb életbölcsetség, de kivált nemzeti és országos dolgokat illetőleg, mindenkinek, ki illyesekbe avatkozik, avatkozni bátorkodik, nem keveseb mint lélekbenjáró szent kötelessége — mint többször mondtam, inkább ma mint holnap járulok az adóhoz legkisebb föltétel nélkül is, ha másképp nem lehet, minthogy bármily szépségű theoriákat és ábrándokat halmozzanak is egymásra akár toronymagasságig a világnak jó szivü de nem annyira jó fejü ideologistái, tartós, általán kifejlett s ekkép ellenállhatlan hatásu közszellemnek más módon nem vethetni meg legeslegesítő sarkalatát; e nélkül pedig, felfogásom, izlésem, politikai hitvallásom szerint, hogy többet ne mondjak, rideg mező a hosszú élet, vagy inkább az élet nem egyéb, mint halhatatlan embert, ki együtt- s közremunkálásra s ekkép szoros összetartásra van a nagy természetül meghíva, lealázó disztelen állati tengés.

A kérdés csak az, hogy valljon mit akarunk; mert ha mai minden közszellem nélküli létünket, mivel néha te-

rem gabnánk, olykor díszlik marhánk, czímünk, paripánk, jól fülő házunk, selyem pamlagunk, türhető szakácsunk s effélénk van, már oly boldog létnek, oly non plus ultrának tartjuk, mikép azt minden komolyabb alapnak s ekkép bizonyos egyesítő közérdek hijával is eltűrhecssük, sőt fölötte az „extra Hungariam non est vita“ legnevetéségesb csalmondatot még hetykén el is károghassuk: akkor tengjünk, nyomorultan ábrándkodjunk, hagymázkodjunk mint eddigelé tovább is, s várjuk be unalom és álom közt, nem „a nagyszerű halált, hol ember millioinak szemében gyász-köny ül,“ s mi egyedül a deréket illeti, hanem minden dísz, szánakozás és hálaérzet nélküli kitörültetésünket nemcsak a nagy természet virányából, de még legközelebb szomszédink tüsténti emlékezetéből is, minél többet és jobb sorsot önkénytül, irigységtül, egymás elleni agyarkodástul szétbonczolt és jobbadán önzőkből álló népvegyület nem is érdemel. Ha ellenben mindazt, mivel ma birunk, s mit korántsem vagyok botor, cynismustul tulhajtva, még „in thesi“ is fitymálni sőt megvetni, csak felülepítvényeknek tekintjük — és e sark körül forog a kérdés — melylyek egyedül akkor nyerhetnek színt, ízt és valódi bájta lelkesb előtt, ha egy jól lerakott nemzeti sarkalaton, azaz kifejlett közszellemen alapulnak, vagy más szavakkal röviden mondva, ha több a lélek bennünk, mint nehéz agyag-részünk súlya, és ekkép — jóllehet a földieket se hanyagoljuk el — ha magasb, tisztább, lelkiebb kéjek után sovárgunk: akkor vonjunk egybe minden hazai erőket egy közös nagy Érdek, egy közös nagy Egyesítő által, és fogjunk kezet, vessünk vállat, s adózzunk egyiránt; milly lét előttem épen oly izletes és kíváncs volna, mint a milly izetlen, rideg, kopár, sőt gyűlöletes a mostani minden „Egyesítő“ nélküli nyomor- vagy Sybarita-állapot.

Mind, a mit elősorolék, azonban egyedül saját nézetem, ízlésem, vallásom visszatükrözete, melyet ehhez-

képest, főkép miután az soknak alkalmasint igen is különcködőnek mutatkozhatnék, senkire nem kívánok tolni vagy éppen torkolni, s ezt annál kevesebbé, mert az elég részletesen felhozott körülményekhez, mellyek engem az adó dolgában így, tán nem mindennapikép vélekedni engednek, még azon „különösség” vagy is inkább rám nézve azon szerencsés „kivétel” is járul — mire különös figyelmét ismét megkérem a tisztelt olvasónak, — hogy Istenben boldogult tiszteletre méltó szüleim — nem patrio more, hasonlólag nem egy, nem száz, nem ezer, de számtalan magyar szülékhez, kik hiubbak, mint volnának büszkék — olly kedvező finansialis állapotban hagytak, hogy én enyéimmal együtt, bármilly aggasztólag raknák is meg adóval a hazát, egy kis takarékoság mellett, mindig el fogok becsületesen „sőt nem egy gyönyör közt élhetni; mihezképest én aránylag igen könnyen szólhatok, és azt hiszem, a felhozott praemissák után minden különcködés nélkül érezhetek magamban vágyat: a biztosan remélhető nagyobb nyereség, t. i. a nemzeti kifejlés s innen mindenkire háramló nagyobb biztosság, haszon és disznek fejében magamat egy kissé összehuzni, s az ekkép támadó feleslegest előlegezni, vagy tán jobban mondva: később kamatozó tőkére verni. Nemde ugy?

Ámde azért, mert felfogásom, izlésem, politikai hittem illy világba állítják előttem az adó dolgát, s e mellett ezen „igy látást,” ugy hogy az egyenesen őrülség ne legyen, kedvezőbb körülményim is megengedik, mi a legfőbb dolog, azért korántsem vagyok olly éretlen, méltatlan s igazságtalan, s kivált olly felszines politikus, hogy mindazokat à la Pesti Hirlap et C^o különbség nélkül, kaján tartalék-gondolat, szűkkeblűség, feudalis szenny, oligarchiai bűz, sőt szinte a hazaárulás moslékával öntsem le, s tiszta szándékukat kétségbe véve, jó hír- s nevüket az egész haza előtt pelengerre állítsam, kik — mert én gondolko-

zom így, én tehetek így — hasonlólag s rögtön s pontrul pontra nem gondolkoznak, nem nyilatkoznak mint én, s nem cselekesznek példám után, vagy kényem kedvem szerint minden habozás és kétkedés nélkül.

Még a semmibe bele nem avatkozóznak, hacsak egy kissé türelmesb, sem szabad saját individualis állapotjárul mások felfogását elhatározó ítélettel illetni, s így annál kevesbbé annak, ki országok, nemzetek reformatiojára hiszi magát meghiva lenni, és valami nagy kérdést sikerrel és ingadozás s forradalom nélkül — mi főtekintet — feloldani s keresztülvinni vágyik. Ámde a Pesti Hírlap szerkesztője és társai a statustudomány szabályának még csak ezen legelső legegyszerűbb magasságára sem birtak felemelkedni, s fájdalommal kell mondani, főkép az adó dolgában nem valának illy magasságra felemelkedni képesek; mert a helyett, hogy azoknak felette sok árnyéklatu helyzeteikbe tudták volna csak némileg is belé gondolni magukat, kiktül az adókérdésnek sikeres feloldása függ, s ekkép ezeket iparkodtak volna, mindenkit a maga állásához képest, hideg számítási okokkal meggyőzni s céljaiknak megnyerni, e helyett minden átállás nélkül hallatlan elbizottság, kevélység s legtűrhetlenebb pathos- és professoroskodással egyenesen azt vették számba, valljon rájuk s viszonyaikhoz mikép áll mikép illik az adó dolga, s látván, hogy vagy az enyimhez hasonló független állásuknál fogva nem fogná őket semmi esetre agyonnyomni a lehető legsúlyosb adó is, vagy hogy ők csak felette parányit, vagy tán éppen semmit sem fognának fizetni, sőt az adónak mindenkitüli viselése által „datur modus in rebus“-ként rájuk nézve a keresetnek tán még némelly uj mezőcskéje is nyílnék, melly bőven kipótolná a rájuk esendő adótöredéket, minden formákban, minden árnyéklatokban egyenesen kigyót békát, vagy legalább mindenbül ki-kítörő gúnyt szórtak azok ellen — emlékezzünk csak e tekintetbeni megnem-

szűnő korbácsolásaikra, s állításom igaz létét fogjuk-e tagadhatni — kik csak egy kis scrupulust mutatni, csak egy kis meggondolási időt igényleni, csak egy kis módosítást javasolgatni valának elég merészek!

Nem szeretnék egyébiránt habár csak véletlenül is igazságtalan lenni, és e szerint nem akarom éppen erősíteni, mintha a pesti hirlapi pártnak fellépte és indiscret s minden tapintat nélküli korbácsolása és dögönyözése nélkül, többséget nyert volna és nyerne a vármegyénél az adó dolga, kivált a megkísértett formákban; annyit azonban merek allitni Isten és ember előtt, hogy az érintett párt és kivált annak irányzója, ha ugyancsak egybekeverésen s felforgatáson kívül van valami más iránya, nemcsak elő nem segíté, nemcsak nem könnyíté annak szerencsés kibonyolodását, de annyira egybezagyvásítá, olly görcsös mozdulatlanságra csökkönyösíté azt, mihez képest, legalább az én combináló tehetségem szerint, nem igen látom, most legalább még nem, azon módot és azon napot, mikép és mikor lehetne azt ismét a hitetőség némi reményével szőnyegre hozni s megkísértni. Legközelebbi időkre s ekkép a bekövetkezett országgyűlésre alkalmasint meg van rontva, vagy minden esetre felette kérdéses állapotba van helyezve az. Ezért azonban, noha az eset felette busító, és alig lehet el nem csüggedni, mikor könnyelmű felszínességgel honunk legéletbevágóbb kérdései annyira compromittáltak, mint az adó dolga lőn a hirlapisták által felszínes tapintatlansággal elhamarkodva, ezért azonban, mondom, azon tán legnemeseb műtételről lemondani, vagy éppen megkísértése előtt elgyengülni még nem szabad, mellyhez képest valamelyes adónak mindenkitől aránylagi, vagy ha ez első lépésre nem volna keresztülvihető, legalább a kiváltságosoknak szinte valami adóviselése által meg legyen vetve nemzeti átalakulásunk legbiztosb sarkalata; miszerint minden honpolgárnak kötelessége, s ekkép saját legfelelősb tisztetem is re-

spectiv állásunkhoz képest mindent elkövetni, hogy annak minélelőbbi megrakásához tehetségünk szerint járuljunk. Mit addig is, míg, mint reméllem, országgyűlésre kerül a dolog s hozzá fogok szólhatni, ezen lapok által, mennyire lehet, megkísérteni szándéklom.

II.

Jelenkor, 47 sz.

jun. 15. 1843.

Ha ezer bajaink fő okát — melly bajokbul egyébiránt hihetőleg nemcsak könnyen ki nem vergődünk, de mellyekbe okvetlen naprul narpra mélyebben fogunk bonyolodni — ámitás nélkül lehető legegyszerűbb alapokra kívánjuk vonni: szükségkép meg kell vallanunk, hogy főkép azért vagyunk mi magyarok mindenben olly pirulást okozólag hátra és erős nemzet helyett csak gyenge nép, mert

1szer nincs az ország elég investmentalis tőkével ellátva, és ehhezképest jóllehet gyönyörű, az anyatermészetül pazar kézzel megajándékozott urodalomhoz hasonlít honunk, azért aránylag még sem jövedelmez, sőt mi több, benne kivétel nélkül senkinek sincs olly jó dolga, mint a millyen kifejthetendő körülményink közt könnyen lehetne; s

2szor mert bármilly jó törvényekkel birunk s bármilly üdvös uj törvényeket halmozzunk is a régiekre: nincs a törvénynek elég sanctioja.

„Investitionális tőke tehát legfőbb szempont,“ s másodsor az „engedelmesség“; minthogy semmiből semmi sem lesz; ámde még a soknak sincs egység nélkül haszna; s ekkép nemcsak kiállító erő szükséges, de az erőknek egyegy célra összepontosítása is; ha t. i. — és e körül forog a dolog — meg nem szűnő tengődés helyett elvégre élni akarunk, vagy más szavakkal, ha magasb szellemileg s jobb számításilag valóban elibe tesszük nemzetünk folytonos haladását, vérünk tartós dicsőségét saját ephemer kis fényünknek, saját rövid hasznunknak.

Mennyire én fogom fel vérünk jobb részét, ez — jöllehet tán nincs ország a világon, hol aránylag annyi honszeretet, annyi nemes áldozat szinte minden haszon nélkül párologott volna levegőbe mint nálunk — még ki nem fáradt azon szent érzetből, mely az embert hazájához köti; s forduljon csak egy kissé valóság felé mind azon gyönyörű álom, mely minket nemzetünk jövődjére iránt oly bájtelmi reményekkel ringatott, s nincs nehézség, melyet még most is a „romlásnak indult hajdan erős magyar“ legyőzni ne tudna. Mert valamint egykor dönté magá előtt mindent le noha számban felette csekély; úgy él még ma is benne, habár lappangva és soknemű elpuhultságok maszlagitul békózva, elfojtva, azon nemes lelkelet, azon isteni szikra, mely valamint csatáit biztosítá egykor, úgy fogja ma polgári létének, nemzeti nagyságának is megvetni alapját, ha célja nem undok középszerűségek közti, ros számítási fetrengés, mely annyi magyarnak fájdalom mondani, ugyszolván életfeladása, ha célja nem hiú dicsvágy, nem egyedül kéjálmodása, nem élvkóros sybaritismus, de mindenek fölött áll előtte a haza; és ennek érdeke ennek fénye azon lelki szomj, melyet mindenek előtti kielégíteni sovárogo.

Már a nagyobb szám sovárogo-e illy kielégítés után, valóban nem tudom, mert ez fájdalom mondani — s nem

hibája de hibás rendszere miatt — egészen elaljasodott és szinte portékává vált, míg nem egy előkelő most is, midőn ideje volna már, hogy Magyarországnak legalább minden tehetősbye kötelesség-érzetre ébredjen, még mindig kirekesztőleg saját érdekét bálványozza; nem tudom ennél fogva tehát, mint mondtam, ugyan a nagyobb szám sovárogo-e mindenek fölött nemzeti fény és nagyság után; annyit azonban sejtek, sőt minden csepp véremben érzek, hogy ha a nagyobb szám nem rejt is illy érzelmeket keblében, vagy azokkal csak pompát űz, vajmi sok magyar létezik még, ki, ha ezt magának tán soha nem tudta is megmagyarázni, csak azért eped, csak azért sínylik bús érzetektől kinezva, s tán csak azért keserű sőt még igazságtalan is minden más nézetűek és véleményűek iránt, mert vérének, hazájának jövődjé, és mondjuk ki leplezetlen: kétes jövődjé fölött tövises féltékenységtől sebezve mindegyre dobog szíve, s egyedül nemzeti nagyság elégítheti ki szomját. És az illy lelkületűek kizárólag egy osztályhoz, egy párthoz, egy színezethez sat. sem tartoznak — legyünk méltányosak — de lelki rokonokként szintugy léteznek, s fájdalom! a nélkül hogy mindig tudnák, sőt gyakran még ellenséges viszálykodások közt, szalmafedelek alatt mint uri palotákban sat.

És ezek azok, kik sem függőzímerezve sem valami színnel bemázolva nincsenek, de több bennük a lélek mint az agyag, több a szellem mint az állat; kik kezeikben tartják vérünk jövődjét, vagy inkább: kik azon egyedüli kutfőt képezik, melyből, ha lehet még, egykor ki fog merülni a regenerált magyar. És ez okbul — mert valamint csatában a kisebb számú derék után iramlík a nagy tömeg, ugy politikai kifejlődésünkben is nem a 'sokaság' hanem 'minőség' adhat egyedül czélszerű irányt — sem párt, sem színezet, sem lépcsőzet, sem bizonyos status, bármily nagyra nőne is az, nem fogja soha is regenerálni Magyar-

országot; de e dicső műtétel kirekesztőleg azon lelki rokonok által eszközölhető csak — bár kik és hol legyenek is azok — kik nem fél de egész emberileg kedvelik ugyan maguk számára is a hasznót, de hazafiúi hűségül eltelve vesznek inkább hogysen vérük és a köz érdek habár csak hajszálnyi kárán is gyarapodni kívánnának.

Legyen az egyébiránt akárhogy; az előadottból — mi nem egyéb mint változata azon themának, melyet már ezerszer felhoztam, s nem tudom, a magyar közönség hasznára vagy csak unalmára-e — a tisztelt olvasó azt legalább tisztán láthatja, hogy mi vérünket s hazánkat illeti, én a középszerűt, és annál erősebben az aljast egyáltalában soha be nem fogadtam politikai szótáromba; és hogy valamint nemzeti jövődönk, fényünk és nagyságunk fölött soha nem fogok alkudozni de egy hajszálnyt is, ugy szabadsági és nemzetiségi surrogatumok vagy inkább helyettesek — bármilly szédítők volnának is azok — sem fogják soha is kielégíteni keblem szomját. Én tehát, kereken kimondva — mert egyedül az egészséges erős magyar nemzet képében lelem, bármilly távuli legyen is az még, földi létemnek üdvét — inkább kívánom: sülyedjen vérünk rövid vonaglás után semmiségbe, hogysen utóbb is, mint eddig s mint ma, egy maga magát emésztő, hiuságtul szétbonczolt, féreg rágta, magán segíteni és se halni se élni nem tudó nyomorék vázként undokítsa el a köz emberiség nagy családját.

Ámde azért, mert így érzek és hű maradandok véremhez, ha bár sülyed is, de előbb még mindent elkövetek ennek elkerülése végett, azon kötelességeket sem akarom és fogom felejtetni — melyly themát szinte egyszernél többszer variáltam — melyekkel saját magamnak és enyéimnek tartozom, s melyly kötelességek szerint sem saját magam sem enyéim bőrét, kereken szólva, a hazáért annál inkább nem fogom magam lenyuzni vagy mások által le-

nyuzatni engedni, mert a mellett, hogy illy Decius-féle tettek kivált béke idején egyáltalában nincsenek napi rendben többé, a köz haza nem is kíván efféle hyperbola-áldozatokat; s pedig minthogy a haza csupán az egyes polgárok összes jólétén alapulhat valódi egészségileg, és némi st. simonisták és socialisták, kik az agrariái törvények alkalmazásául álmadoznak, még korántsem alkotják a hont, de egyedül vagy theoreticus pietisták ők, kik az idealok országában kalandoznak, vagy egyenesen rabló méhek, mellyek dologtalan s ekkép ingyen vágnak élvezni az egykori munka vagy jobb szerencse gyümölcsét.

Fő czélom ennél fogva: a köz haza érdeke; mellékes czélom pedig: saját magam és enyéim haszna; ugy azonban — mint ezt már számtalanszor érintém — mikép e két czél ellentétbe soha ne jőjön, sőt ha jó, saját hasznom mindig alá legyen rendelve a köz haszonnak, de e mellett a köz haszonbul rám és enyéimre is szivárogon okkal móddal becsületes munkám illó bére.

Az élet poesisét vegyülten az élet szükségeivel ember-létemre, melly lélek- és testből áll, így alkalmazván, én tehát — legyen még egyszer mondva — csak akkor lelendem keblem nyugtát, ha a mellett hogy virágzó nemzet tagja vagyok, családi viszonyaimra is mosolyg a becsületes fáradozást előbb utóbb mindig megjutalmazó ég.

Derekas fundus instructus és szoros rend nélkül virágzó nemzeté vérünk azonban, bármikép csűrjük csavarjuk is a dolgot, soha nem fog emelkedhetni; és ekkép — mert ha nem mondhatom magamat virágzó nemzet tagjának, bármilly kincsekkel áldotta volna is meg egyébíránt személyemet a sors, boldog soha nem lehetek — valamint kész vagyok minden tehetséggemmel járulni hazám investiojához, ugy vagyok szinte kész, természet-adta vagy a megtárgult törvény türte szabadságomnak is feláldozni ré-

szét; minthogy így s csak így lehet vérem virágzóvá, s csak így valódilag és általánosan szabaddá.

Elégséges fundus instructus és lehető legnagyobb rend tehát azon két tényező, melyet nemzeti létünk élet-horgonyának tartok mostani körülményink közt.

Azonban ki fogja honunkat, melyly mindenben olly pirulást okozólag hátra van, ellátni elégséges fundus instructussal, és ki jelelendi számunkra ki az anarchia és szolgaság közti polgári szabadság bájosvénvét? Kérdem, ki fogja ezt mivelni? Mire a felelet az, hogy vagy mi magunk, vagy senki más.

Én tehát inkább ma kívánok állni a haza köz terhe alá mint holnap; mert ha magunk nem tudjuk megbecsülni minmagunkat, ugyan miért becsülne minket meg más? Vagy más szavakkal: ha mi, Magyarország lakosai minden különbség nélkül nem járulunk tehetségünk szerint hazánk fölemeléséhez, ugyan az Istenért ki eszközölje azt?

Valóban senki más. S azért én legalább, mint legutolsó cikkemben érintém, rögtön adózni akarok, bár minden föltétel nélkül s bár mennyit, csakhogy élni, élni kezdjen elvégre hazánk, és ez által mi is, kik most — mint legalább én érzem — köz szellem és köz erő nélkül csak tengünk, valahára megismerjük a valóságos nemzeti életnek férfias gyönyöreit.

III.

Jelenkor, 49. sz.

jun. 22 1843.

A folyó évi Jelenkor 45. és 47dik számaiban közrebocsátott két czikkemben mindenek előtt saját egyéni nézteimet hozom fel az adórul, hogy t. i. én inkább ma mint holnap szeretnék adózni legkisebb feltétel nélkül bármennyit is, csak hogy meg legyen egyszer vetve a közremunkálásnak és ebből eredő köz szellemnek, s innen fejledező nemzeti erőnek valamelyes alapja, melly nélkül legalább rám nézve valódilag sem az élet nem mosolyg, sem semminek sincs tövis nélküli bája. Ámde mikor így nyilatkozom, egy uttal loyaliter azt is érintem, mikép nekem bármilly súlyos adóra illy feltétlenül ajánlkoznom azon okbul szabad is volna, mert különösen kedvező körülményeimnél fogva engem egy kissé szigorubb takarékoság mellett soha elviselhetlen adó nem érhetne. Tárgyalásom folytában hátramaradásunk fő okát elégséges investitionalis tőke és rend hiában gondolom fellelni, mi okbul derekas fundus instructus beszerzését és a törvények szigoru sanctióját tűzöm ki azon két tényezőnek, melly körül forogna, mint a csillagok ma állnak, nemzeti létünk és jövődönk; egy uttal azt is érintvén, hogy ha mi magunk nem fognók elégséges fundus instructussal ellátni az országot, és mi magunk nem jelelendők az anarchia és szolgaság közti polgári szabadság ösvényét ki, azt senki más számunkra — legalább tetszésünk szerint — mivelni nem fogná. Az adót egyenesen

gazdasági investitiohoz hasonlítom, melyet nem azért fektet az okos gazda a jószágba, mihezképest az oda veszen, hanem éppen ellenkezőleg hogy ott gyümölcsözve nevelje a jövedelmet. — A nagy számot illetőleg adóruli említett czikkeimben továbbá őszintén kitárom, hogy biz én abban nem igen bízom és nem hiszem, hogy ő fogná — mert ehhez minden vegyület nélküli igen tiszta hazaszeretet, józan felfogás és e mellett egy kissé kedvezőbb egyéni viszony is kell — regenerálni a hont. Elemzésem közt azt is érintem, mikép jóllehet legelső helyen állna is előttem a haza, azért még sem volnék kész saját bőrömet vagy enyéim bőrét alkuba eresztetni a honért. Végre késznek mondom magamat a természet-adta vagy törvénytűrte szabadságom részét feláldozni, a köz hazának valódi szabaddá tétele végett. Stadium című munkámban több évvel ezelőtt pedig az országgyűlési költségeknek és házi pénztárnak összes viselését tűzöm ki azon első lépésül, mellyel a magyar nemességnek illő volna a köz teher alá állnia.

Az adórul körülbelül eddigelé csak ennyit mondtam. Mi azonban, noha kevés, még is elég, tudom, hogy bizonyos része a közönségnek elveimen igen megbotránkozzék; bizonyos része pedig azon keveset is, mit felhozék, némileg magával ellentételesnek találja. És azért, ámbár nem lehet czélom, ujságlap által az adórul rendszeres munkát írnom, vagy rendes Billt készítnem, még is ügyekezni fogok, mennyire tehetségem, időm és a tér engedendi, kifejteni, hogy jóllehet én alig tudom bevárni az adózási időt, és annál jobban szeretném, minél többet fognánk adózni, azért még sincs a haza tág terén senkinek is — kiben csak egy kis méltánylat és számolási tehetség lakik — az adó dolga iránt min megijednie, habár mint dictator márul holnapra kényem kedvem szerint rendezhetném is el annak ügyét. S most lássuk:

Politikámnak, mi az adót és jogot, vagy más szavakkal: az ország terheit és kedvezéseit illeti, egybevonatja in ultima analysi nem kevesb, mint mindenkire nézve, ki a haza levegőjét szíjja, egyenlő teher és egyenlő jog. Ez azon végkikötő, melly felé áll, noha azt az emberiségnek eddigelé de facto egy nemzete sem érte még el, vágyaimnak iránytűje.

Ámde azért, mert axiomának tartom, hogy egyenlő terhek és egyenlő jogok elvén érheti megelégedés és fénypontját az emberi társaság ceteris paribus legbiztosabban el, mi körül azt hiszem minden becsületes és józan ember in thesi egyetért: azért nem vagyok olly botor, magamat azon, fájdalom, sokaktul álmodt gyermekes vagy nyavalyás álmokba ringatni, mintha ezen elvnek valósitása hozzánk magyarokhoz már közel fekünnék, s ránk nézve már ütött volna annak alkalmazási órája.

Egyenlő terhek viselése és egyenlő jogok gyakorlása, a mellett hogy ritka, eddigelé soha nem létezett köz értelmességet tételez fel, és nem egy kivételnek van kitéve, inkább olly nemzetekhez áll, noha mindig elég távol tőlük is, azért még is sokkal közelebb mint kozzánk, mellyek, mint például az amerikai egyesült statusiak, nincsenek körülzánczolva az elévülésnek falai által, mint körülövedzve vagyunk mi magyarok. Mihezképest, mert ha az elévülés nem vétetik tekintetbe, minden teljes chaosba dül e földön, mi már többszer történt, és e szerint az elévülés falait csak alkudozás és nem erővel szabad lehordani, minthogy véres revolutio helyett ingadozás nélküli reformatio által illik sőt kötelesség mai időkben a nagyobb számnak jóllétét megvásárlani, és mert a közértelmesség nálunk magyaroknál még olly igen kicsi, az érintett „egyenlő teher és egyenlő jog“-féle általam felhozott thesis gyakorlatilag szólván nem egyéb, mint egy „szép ideal,“ mellyet minden jobbra törekedő ember, és ekkép

én is, noha érzi, mikép azt sem maga de még tán késő utódjai sem érik el, azért tűz ki vágyainak és cselekedetinek végcéljául, hogy ahhoz legalább, mennyire lehet közelítsen. — S ugyan nincs-e az emberi nem a tökéletessel bármiben is mindig így? Kitűzi azt mindenben, de azért sehol sem éri el, elég boldog levén ahhoz minél közelebb járulhatni.

Themám ennél fogva bármilly visszás legyen is az legtöbb magyarnak bevett gondolkozásmódjával, azért azt hiszem, még sem fog senkiben is nyugtalanságot okozni, s pedig azon egyszerű oknál fogva nem, mert ahhoz nem erővel, nem erőltetéssel, hanem egyenesen szabad alku után vágyok közelíteni; és a lélek szeplőtlenységén kívül nincs semmi, mit alkuba bocsátni ne lehetne s csak a körül forog kérdés: az alku hasznos, hasztalan-e.

Én az adózást mindenkire nézve hasznosnak tartom — mi iránt tán nem igen lehet más vélekedés — ha tudniillik — s ez teszi az adó philosophiáját — józan gazdasági investitio lényegét viseli az; úgy hogy a lehető legnagyobb adó sem teher, de valódi áldás, ha biztos és jól kamatozó tőkére veretik, midőn egy garas adó sem kevesb mint zsarolás, ha az viszont haszon nélkül párolog levegőbe. Minél fogva mennél több investitiot bír meg biztosan és jól kamatozva valamely ország, és e szerint mennél derekasabban lehet instruálni azt, vagy más szavakkal: minél többet lehet és ekkép kell adózni annak felvirágzására, annál jobb, annál szerencsésb; midőn jaj azon hazának, melly el nem bír biztosan és jól kamatozó investitiot, mert az már a természettől előlegesen el van kolduságra ítélve; míg kétszeresen jaj sőt szégyen azon honra, melly elbirná ugyan a legnagyobb haszonnal visszafizetendő investitiot is, ámde ennek híja miatt nyomorog, vagy legalább kellőleg nem virágzik; mert ez tantalusi kínok közt kinlódik, mire maga magát kárhoztatja, minthogy hozzá

olly közel van a boldogság, s tőle örökleg még is olly távol.

És ezen utolsó: Magyarországnak képe, ne csaljuk magunkat. Mert aránylag alig van ország, mellybe annyit lehetne dús nyereséggel investiálni, és melly még is aránylag ahhoz, mi lehetne, mindenben hátra egy olly fertelmesen poros, mocsáros s minden jobb közlekedés nélküli virágtalan haza volna, mint a magyar hon.

Mihezképest, ha örök hervadásban pangani nem akarunk, de Hunniának felvirágzását szomjazzuk, derekasan kell instruálnunk azt, vagy más szavakkal: adót s pedig igen sok adót kell fizetnünk; mert ha mi magunk nem, más bizonyosan nem fogja kedvünkre felruházni a hont, kevés adóval pedig az ország roppant kifejthetőségénél fogva ugyan mikép fognánk azt kellőleg instruálhatni s ekkép teljes virágzásra emelhetni? Sehogy sem, és e szerint fizetnünk, felette sokat kell fizetnünk, a mivel hiába, bármilly szokatlanul esnék is nekünk az efféle időtöltés, elvégre meg kell barátkoznunk.

Ezen themámtul sem szükség azonban — jóllehet tudom, nem egy magyar olvasónak eddigelé is már csörmört okozott — megijedni, habár elég hatalmam volna is szavaimat rögtön életbe léptetni; nem szükség megijedni pedig azért, mert én az adónak csak azon nemét tartom helyesnek és ekkép csak illyest tartok kötelességben járónak — s itt különös figyelmért esedezem — melly nemcsak kellőleg kamatoz, hanem melly egyszersmind a helyett hogy a „sic vos non vobis“ ismert vers szerint másnak kamatozna, egyenesen csak annak kamatoz, ki adózik.

Ámde ha az adó illyest következtet — és illyest kell következtetnie, mert máskép nem adó, hanem zsarolás — akkor ugyan kérdem, lehet-e méltányos ember, ki in thesi az adózás ellen lehetne? Én azt hiszem éppen olly kevéssé létezhetik illy ember, mint igazsággal azt sem lehetne elő-

relátó gondos gazdának nevezni, ki nagyobb nyereség fejében nemcsak nem akarna soha is legkisebb tőkét fektetni telkébe, de még csak gabnát sem vetne földébe; mi utolsó szintolly előlegezés, mint bármi más, csakhogy a gabnának gyümölcsözési köre szaporán és úgy szolván szemlátomást pereg le, és közvetlen éri a vetőt, midőn a közadó haszna rendszerint csak később s mintegy észrevétlenül és közvetve háramlik az adózóra.

Ezen utolsó állításom — melly csak változata annak, mit már legutóbbi czikkeimben felhozék, hogy t. i. előttem legelső volna a haza, de e mellett magamról és enyéimről sem akarnék teljesen megfejelkezni, vagy éppen bőrtmet a honnak áldozatul hozni — ezen utolsó állításom mondom, némi ellentétben látszik azzal lenni, mit szinte mondék, mihez képest minden feltétel nélkül, bármire és bármennyit kívánnék adózni.

A két különbözőnek látszó állítás azonban velejére nézve éppen nem ellentételes, de egyedül az által ölti magára az ellenmondás színét némileg, hogy én meg levén legelőször is arrul győződve, mikép mai időkben határon túl, szükség nélkül s folytonosan adóztatni népeket a kereszténység civilisált lánczolatában teljességgel lehetetlen volna, és e mellett én különösen kedvező financialis körülmények közé helyeztetvén a sors által, valamint a komlóültető távulabb időre előlegezi pénzét mint a buzavető: úgy én is, az egykori nagyobb haszon és nagyobb dísz fejében, habár személyemet soha nem is érné, kész vagyok bármilly feltétlen adóra is állni, minthogy abból a most érintettek után, felfogásom, izlésem és politikai hitvallásom szerint, előbb utóbb nemcsak hazámra, de enyéimre is okvetlen több haszon és dísz fog háramlani, mint a mennyi arra és azokra az ország mostani investitio nélküli pangó állapotjából valaha is háramolhatnék.

Azon különbség tehát, melly az adó dolgát illetőleg

köztem és azok közt létezik, kik szintén adózni akarnak, de egyedül akkor, mikor ellenőri befolyással tudni fogják, mennyit és mire, csak abbul áll, hogy midőn én hazánk felvirágzása, és az innen előbb utóbb szellemileg és anyagiilag okvetlen enyéimre is háramló haszon és disz végett számos évekre vagyok kész tehetségem legjobb részét előlegezni, sőt azt némileg szerencsejátékként koczkára bocsátni, azalatt a most érintett adót fizetni akarók nem kívánják előlegesen annyi időre költeni tehetségüket, és annál kevesebbé azt valami szerencsejáték kétes sorsának hagyni át.

Én minden áron, melly az igazsággal és emberiséggel nincs ellentétben, meg akarom vásárlani vérünk felvirágzását; mások azonban csak bizonyos feltételek alatt. Ámde azért, mivel én érzek így, nemcsak vajmi kontár politikus, de még felette igazságtalan teremtvény is volnék, ha azért, mert mások illy nézetemet nem osztják, sőt engem felhőkben kalandozónak tartanak, őket nálamnál hazafiúi tekintetben alacsonyabbra állitnám. S ugyanis, mert hiszen én bizonyosnak tartom, hogy illy megvásárlás által nemcsak a közjó, de saját javam is emelkedni fog, és e mellett kedvező körülményeimnél fogva emberileg szólva, szinte soha nem jöhet saját érdekével, ha így lehetne mondani: moderamen inculpatae tutelae-féle ellentételekbe, hol egyik a másikkal meg nem fér, hol az ember a családátya égbekiáltó szükségeivel a hazafi előtt áll, s melly helyzetben annyi magyar létezik.

Mi nagy érdem tehát részemről, ha, a mellett hogy ujaim a parázspan nem igen fájdalmasan égnek, és lehető legroszabb esetre nézve elkoczkázni való tehetségem is van, ha én, mondom, telik mibe telik, minden áron meg akarom vásárlani a haza virágzását; s ugyan milly nagy bűn és ezzel egybekötött szégyen volna viszont az, ha valaki más, kinek a legkisebb teher is körmére ég, ki az adó-

zásbul nem reméll annyi hasznót mint én, vagy ha reméll, azt bevárni nem bírja, semmi hajlandóságot nem érez velem illy feltétlenül kezét fogni?

Legyünk, ha szabadok maradni, vagy jobban mondva: ha valósággal szabadok lenni akarunk, mindenek előtt méltányosak. Mihezképest valamint én nem érdelek adózási készségem miatt tapsot, úgy viszont azok sem érdemlenek gáncsot, kik a körül egy kissé vonakodóbbak. És e szerint kivételes állást, mint például az enyim, soha ne tűzzünk politikában egyesítő pontul ki; mert az mindig szinte olly boszantó vázkint fog hatni a jobb kedélyekre, mint hatott mutatis mutandis — azaz, igazság nemcsak lefelé, de igazság felfelé is — Gessler süvege a hirkoszorut vajmi könnyű szerrel magának megszerzett hős Telfre.

Mind azt tehát, mit eddigelé adórul mondtam s felhalmozott munkáim közt és az ügynek fontosságához képest felette korlátolt tehetségemnél fogva igen igen rendszeretlenül mondtam, csak istenért ne vegye senki is valami kaptának, mellyre szándokom volna felvonni a magyart.

Nem nem. Én eddigelé az adófizetésről némi általjánosságok mellett egyedül saját egyéni és körülményeimhez illő nézetimet tártam ki. És valóban a nélkül, hogy magamat magasbra állítva és felfúva, ez által másokat megszégyeníteni, lealázni szándéklottam és ekkép az álszemérem horgánál fogva, melly a világon s kivált Magyarországhban olly nagy szerepet játszik, másokat 'invita minerva és invito marsupio' parancsoló székem alá zsarnokilag dögönyözni kívántam volna.

Nemzeti felvirágzás ügyében vérünket tekintve én biztos és növekedő siker után sovárgok. A rövid, a napi diadal nem oltja szomjamat, mert rövid, mert napi, szomjam pedig határtalan. Erőltetést ez okbul bármilly árnyéklatban is, mennyire gyarló természetemnél fogva egybehangzásba bírom hozni nézeteimet tényeimmel, kirekeszteni iparkodom

politikámbul; mert erőltetés nemcsak szappanbuboréku diadalt szül, de az erőltetőre visszapattan. És e szerint, mert más a privát egyed szerepe e világon, és megint más a politikának küzdhelyén állóé, addig is, míg okkal móddal, mennyire képes leszek, elő fogom sorolhatni az adó ügyét illetőleg nemcsak azt, mi saját személyemnek volna kedves, hanem azt is, mi a nagyobb résznek lehetne oly annyira különböző felfogásánál, állásánál és körülményeinél fogva elfogadható, addig is, tárgyalásom könnyítése és a tisztelt olvasó részérüli kényelmesb felfoghatás végett legyen szabad jelen czikkem bevégzéséhez még e néhány sort ide csatolnom.

Szerencsejátékot nem játszik a bölc, mert a szerencse szaporábban távozik mint jön, és ekkép nem érdemel virasztást, de még csak gyertyát sem. Ha azonban van szerencsejáték e világon, melly kivételt sőt tán némi tapsot érdemel, az egyedül az, melly a hazafit készíti, bár siker bár nem, tehetségének részét a haza javára kockára tenni, ha t. i. nem létezik oly mező, mellybe biztos haszonnal lehetne fektetni pénzt.

Ki még in thesi sem akar semmi közteherhez járulni, bármilly csekély tehetségü volna is egyébiránt, mert hiszen csak a botor vágyik többet tenni, mint a mennyit bir, valamint a császár is elveszti ott — mint a német mondja — jogát, hol nincs: az egyszerűleg nem egyéb mint gyáva here.

Az, ki csak egyéni kedvező körülményeit, vagy cynicus elmefuttatásait tekintve, minden mást, bármilly szükködő volna is, sans cérémonie saját magára készült mintájába akarja teherhordási tárgyban sajtolni: az vagy gyermek vagy zsarnok.

Egész osztály, melly egyenes adót még soha vagy már régóta nem fizetett, ámde márul holnapra quasi horgyra kerülván adózni kíván, a nélkül-hogy tudná, meny-

nyit és mire,⁴ és e mellett egy kis dologbai belátást is biztosítna magának: az aligha több, mint portéka, mellyel elérhetni ugyan némi magasságot, mellyel azonban még könnyebben elgátolhatni a köz hazai testnek minden működését. Ámde portékával országot alkotni nem lehet, és annál kevesebbé ujja alakítani. Illy műtételt „a gáton csak olly legények“ vihetnek végbe, kik „gondolkoznak“ s kikenekkép semmi nem fog, mint a világosságra hozott „valónak“ hatalma.

IV.

Jelenkor, 51. sz.
jun. 29. 1843.

Nemzeti létünk és jövődönk biztosítását, mint a körülményi csillagzatok ma mutatkoznak, az adórul irt eddigi czikkeimben két fő sarkalatra állítom. Egyik: mindenben parlag szint viselő hazánknak kellő instructioja; másik a törvények iránti szigorú engedelmesség.

Az engedelmesség körüli kérdést, ezen lehető legfontosb életkérdést — legfontosabbat, mert kivált a magyarra nézve a féketlenség és szabadság, a rend és szolgaság közti vonalt kijelölni egy két szóval nem lehet — azonban csak akkor kísértendem meg, mikor az ország instructiójárul némileg elő fogtam sorolni nézetimet, előre sejtjén, hogy akkor is, csekély tehetségemnél fogva, az érintett themának, mellynek teljes sikerü feloldásán eddigelé

hiába fáradott az emberi nem, csak némi propylaeumit fogom szőnyegre és tán egy kissé tisztábbra hozhatni.

Ennélfogva előlegesen az országnak instructioi kérését veendem tárgyalás alá.

Hogy Magyarország mindenben, legyen anyagi legyen szellemi tekintetben, parlagi szint visel, miszerint anyaföldünknek nincs közlekedése, melyet az ember a kedvező időnek s körülményeknek mintegy akarátja nélkül, sőt daczára, saját akarátja szerint szabadon használhatna — és szótárom szerint ez a szabad közlekedés — nincs gyára, nincs kiképzésére kellőleg szolgáló intézete, nincs valóságos hitele, nincs kiállító ereje, nincs, nincs, nincs — kár volna a számtalan nincs elősorolásával időt fecsérelni — mind annak csak fele is, mikkel nem egy szerénykedő kis nemzet száz percenttel magasabban áll, mint a hetykeségben és elbizottságban mestertét alig lelhető ámitásteli magyar; van ellenben egy szép királysággal felérő mocsára, korlátlan vize, tenger sivataga, van homokbuczkája tán annyi mint csillag az égen, van megbomlott intézet-romja akárhány, van tudatlan vagy rest keze vajmi sok; szóval: van temérdek olly kincse, melyet tőle a nagy természet egy gondolkozó lénye sem irigyel, sőt mellyért azt nem egy szánja meg, vagy éppen nem kevés kaczagja le; hogy Magyarország ehhez képest a számtalan nincs és szinte annyi fejletlenségi van átkátul békózva, mindenben parlagi szint visel, abban, azt hiszem vagy legalább feltenni akarom, senki sincs, kit egy kis szemmel, egy kis füllel és egy kis velőcskével ajándékozott volna meg a sors, és ki csak egy kissé bujt vala is ki határábul és drágalátos, jól emésztői személyének csilagkörébül, ki egyet ne értene, velem kezét ne fogna.

Okoskodásom megalapított tényezője ennélfogva az, hogy Magyarország mindenben nagy parlag.

„Magyarország nagy parlag!” Ez tehát azon hor-

gony, melyre kötöm elemzésem fonalát. Ámde ha anyaföldünk nagy parlag, valamint valósággal minden tekintetben az, — és e körül istenért ne mystificáljuk magunkat, mert nem kevesb mint vérünk léte forog kérdésben — akkor ugyan mi a teendő? A kérdés lehető legfontosabb; megoldása vajmi nehéz; s illyest teljesíteni egy két szóval nem lehet. Summára összehuzva azonban én azt hiszem:

Legelsőben kebleinkbe nyulni, eszünkhez jőni, magunkkal számot vetni, magunkat mint halhatatlan lelkű lényeket megbecsülni, és aztán magunktól őszintén tudakolni: parlag, kopár országi és nemzeti körülmények közt valljon fellelendjük-e földi létünk üdvét?

S aztán kikutatnunk és fontolóra vennünk, hogy valljon el vagyunk-e ítélve, el vagyunk-e kárhóztatva parlag s kopár országi és nemzeti létre?

Ha ezen magunkba szállás és körülményink fontolóra vétele után hidegek maradunk, és nem ébredesz bennünk valami nemesb vágy, melytől epedünk, de az eddigi minden köz szellem és valódi nemzeti nagyság s csak ehhez kötött nemzeti becsület nélkül is, el bírjuk viselni az életet, sőt azt vélvén „ej beh erősen irigyel minket a világ“ még kérkedünk is azzal: ám akkor „öljük az időt, s üljük ünnepeinket körülbelül mint eddig“

Ha pedig arra kárhóztatá a magyar hont magasb hatalom, mellyel hiába küzd emberi erő, hogy maradjon parlag, maradjon kopár örökleg: akkor - - - - - „gyujtsunk pipára.“

Az inductio rendszere szerint azon sarkalapon, mikép Magyarország nagy parlag, a kikutatandó valónak feloldásához egy lépéssel ekkép közelebb jutván, most azon kérdés támad:

Valljon hideg maradand-e a magyarnak lelkesb része, ha őszintén tekinti, mi hazája most, és felnyilik előtte

egykori kifejtettségének bájképe, s e szerint meggondolja, belőle mi lehetne? S aztán

Valljon el van-e itélve, el van-e kárhoztatva a magyar hon kopárságra?

Mi az elsőt illeti, én azt gondolom, sőt véremrűli vélekedésemnek ím ez, ha így szabad mondani, hitvallásos egybevonatja, hogy a legtöbb magyar általján véve azért olly impracticus, maga sem tudja jól, mit akar, és ekkép maga körül olly kapkodó, buskomoly, sőt nem ritkán egészen elkeseredett teremtés, mintha valami mély, maga előtt sem ismert szellemi kín rágódnék lelkén, mert nemes büszkesége, hírvágya határtalan, ennek kielégíthetése ellenben olly nyomorult szűk határok közé van szorítva.

A másodikat illetőleg pedig úgy tartom, ha van táj, mellyre az anyatermészet kegyesen mosolygott, a nélkül azonban hogy restséget előmozdítólag a galambot egy uttal a kegyes szájfeltárá számára meg is sütötte volna, az bizony Magyarország.

És ím elemzésemben ismét két lépéssel előre haladtunk, mert azt állapítók meg: hogy elégséges sőt tán túlságos szellemi erő mellett, olly földünk is van — és itt nem hiszem szükségesnek a tisztelt olvasót részletesen figyelmeltetni arra, hogy figurative szólok — mellyben minden megterem.

A magyar tehát, vagy ennek legalább jobb része — és ezt további okoskodásom végett, azt hiszem, bizvást megállapított lépcsőzetül szabad használnom — nemcsak nemzeti kifejtés s felvirágzás után szomjaz, de ezen szomját ki is elégítheti.

Az elemzés illy magasságára emelkedvén, hol anyaföldünk kifejtetését tekintve, akarat és lehetőség nem vétethetik kérdésbe, de mind egyik mind másik előttünk tisztán áll, a feloldandó problémának alkalmazása tehát egyszerűleg abban pontosul össze:

Hogy valljon milly erővel képes a magyar, hona instructiojához járulni, és aztán mire volna legcélrányosb, leggyümölcsözőbb, ezen kiállitható erőt fordítani.

Az okos gazda, mindenek előtt tehetségét veszi számba, mellyrül rendelkezhetik. S csak akkor, ha ez tisztában van, veszi fontolóra, mire pontosíthatja össze azt legnagyobb gyümölcsözéssel. Ha nem cselekszik így, csód a vége. Lásd a magyar cifra gazdák sorát.

A financiernek, ha kérdésbe venni nem akarjuk, hogy az adó csak akkor helyes, ha célirányos investitio lényegét viseli, midőn ha illyest nem visel, egyenesen zsarolás, szinte ez tiszte; az t. i. hogy előbb ámitás nélküli tekintetbe vegye a nagy közönség — mi nem egyéb mint a haza — egybevont tehetségét, és csak ennek kellő kikutatása után vegye fontolóra és határozza meg, mibe lehetne fektetni azt lehető legmagasb kamatra.

Tehén, bármilly jó faju és jó alkatu volna is egyébiránt, csak fölötte kevés tejet ad, ha szűk legelőtül sinylós; és e szerint valamint nem volna ildomos, erővel több tejet akarni illyestül fejni, mint a mennyivel bír, mert tej helyett vért sajtolnál abból ki s csakhamar végét vetnéd, s ekkép előlegesen egy huzamig jól kellene tartani azt; mihez képest előbb 'fejős' legyen: szintugy vajmi felszines és könnyelmű financier volna az, ki, mielőtt némileg adózási képességre emelkednék nemzet, nagyobb adót vetne arra, mintsem a mennyit tőkéjének csorbitása nélkül elbír; mert a helyett hogy tán némi ephemer fel-felcsillamlás helyett tartós fényre emelné azt, egyenesen vérét és csontvelejét támadván meg, elpusztulását csak koritná, vagy ha illyesnek még nem indult, egyenesen annak magvát vetné el.

Amde a magyar közönség általján véve, ha önkecsegtető álmaink- és saját mystificationokra megnelemszünőleg gyártott szemfényvesztésink kincsét kihagyjuk a calculusból, szánakozásra méltólag szegény; általján véve mon-

dom, mert hiszen olly körülmények közt; mint a millyekben például én vagyok, s mellyekhez képest okszerintileg nagy adózási szomjat érezhetek magamban, a nélkül hogy ez nyavalyás szomj vagy fitogtatás volna, csak fölötte kevés létezik; s ekkép, mivel a magyar közönség általján véve szánakozásra méltólag szegény, bárki is, legyen neve aztán minister vagy kolompos, ki márul holnapra erőntuli adózási sulyt, vagy ollyast melly nem kamatoz, akar vetni a magyar nyakába, és nem igen tartja érdemesnek esztét azzal különösen fárasztani, hogy valljon azon summa, mellyet a magyarbul mostani sínylős állapotja közt kisajtolni vágyik, mibe volna fektetendő lehető legnagyobb haszonnal: az vagy nem tudja mit cselekszik vagy szántszándékkal támadja meg a nemzet vérét, minthogy a nemzeti tőkének csorbitása nem egyéb, mint a nemzet csontvelejének kipréselése.

És ha ez áll, s tegyük csak fel, hogy nem valami honi bálvány, de „minister“ szándoklana illyest a magyarral, és tudom mindjárt felnyílnék és látna vajmi sok rendszerint vakságban nyavalygó szem: akkor nem nehéz megmagyarázni a népeknek általjános vonakodását sőt irtózását az adótul, s annál kevesebbé, mert vajmi sok adó létezik, melly a mellett, hogy éppen nem viseli valami hasznos investitio természetét, mellyhez képest az adózóra háramlanék az adó haszna, s ekkép egyenes zsarolás, néha olly sulyos is, miszerint egyenesen a nemzet életforrásán rágódik; s ha ez áll, akkor kétségbe nem vehető világosságban tűnik fel egy részről megint az, milly lélekbenjáró dolog, az adó tárgya körül szentségtelen kezekkel kontárkodni; más részről pedig, milly pimasz nép volna az, melly néhány „sic volo sic jubeo; stat pro ratione voluntas“-féle agitator horgára, olly nevezetes, olly lélekbenjáró tárgy körül, mint az adó dolga, felcshipetni engedné magát, a nélkül hogy tudná: képes-e elbirni azt, mit nagy kegyesen rápoggyászozni

szándoklanak, s valljon lelné-e megnyergeltetésének de csak legkisebb hasznát is.

És ha a lepergett legközelebbi adózási pro et contra tusakodások fővonásait és az ügy megbuktának okát szemügyre vesszük, ugyszólván egy képben összepontosítva fog előttünk állni, hogy biz az legfőképp sőt egyedül azért esett el, azért bukott meg, vagy legalább azért esett hátrább mint volt azelőtt:

1) Mert annak keresztülvitelére a haza némi főkolompосai, kik magukat bizonyos nimbusba állítani tudták, persvasio helyett általján véve zaklatást, ijesztgetést, legyalázást, szóval: inkább csak erőltetést használtak, miszerint maguk ellen is idézék a nyers erőt; mi természetesnél természetesebb, mert ki okszerinti megmutatás helyett zsarnokilag parancsolni akar, s azt, ki zsarnok szavának szolgailag vakon engedelmeskedni nem hajlandó, lekorholja, legyalázza: az ne csudálkozzék, ha efféle manipulatioji ellen a lekorholt, a legyalázott szintén nem él okoskodási persvasioval, de legott gyakran olly szomorú következtetésekkel járó nyers erőt használván, ha másképp nem lehet, ütlegi persvasioval veri vissza a nem kevesebé gőgös mint felszines impositiot.

2) Azért bukott meg vagy esett legalább azelőtti helyzeténél hátrább az adó ügye, mert a „quod licet Jovi non licet bovi” kellő fel nem fogásához képest felette sok olly egyén ügyügyködött a dolog körül, kinek bőrért az adó felvállalása nem érintette volna, s kinek szerencsétlen beleavatkozása, s mi több, zsarnoki parancsoló beleavatkozása, ekkép a jury szelleme szerint, mellynél fogva senki nem kedveli, nem türi a körén kívüli elítéltetést, elmulhatlan és visszalökő s fájdalom! vajmi sajnós reactiot volt kénytelen szűlni.

S most hozzuk emlékezetünkbe a hirlapisták adó körüli eljárásának összegét. S valljon fog-e valaki akadni,

ki őszintén megvallani ne volna kénytelen, hogy tán soha nem kezeltetett egy tárgy is olly megbocsáthatlan felszínséggel és még is annyi elbizott pajzánsággal, mint a jelenünket és jövőnket így vagy amugy, virágzás vagy hervadás, élet vagy halál felé döntő adó ügye. S ím itt a bűn, mert „dat pira, dat poma, qui non habet alia dona,” de ezt a méltányos legalább, ha többet kiállítani nem bír, nem góggal cselekszi hanem szerény udvarisággal, nehogy éretlen almáit és kemény körtéit fejéhez csapni legyen még a hidegebb vérű is hajlandó. Mert zsarnokságot csak gyáva tűr; felszínes, minden superioritas nélküli iskolás gyermeki zsarnokság alá pedig, mellynél izetlenebb, lealacsonyítóbb imperium nem létezhetik, egyedül esztelen állat görbed.

Számoljuk össze, a pesti hirlap szerkesztőjének iskolája ugyan mennyi persvasiot hordott fel, mióta az ő gondolta szerencse kaptájára törekedik felvonni a hont, a magyar közönség azon részének, melyet az adó dolga illet, megindítására, megnyerésére, hogy neki adózni illő és igen hasznos volna, ugyan mennyi persvasiot hordott fel, lássuk csak; s viszont vizsgáljuk, milly iskolás viselkedéssel és daczczal korbácsolta megnemszünőleg ellenben mind azokat, kik magokat férgekként legázoltatni nem engedék, s elvégre — mert az erőltetőkkal máskép nem birtak — azon szerencsétlen és hazánkat lealázó fogásra ugyszólván kényszerítettének: erővel verni vissza a megtámadást; vizsgáljuk ezt csak, és indignatioval eltelve, mély bűba fogunk sülyedni, mert valóban az érintett iskolának — s csak ennek volt hatása, mert violentiái által a többi mind paralysálta — az adó körüli működésiben olly arányban áll a persvasio a dögönyözéshez s lealázáshoz, mint áll 5: 100-hoz, holott az ügy sikeres előmozdítására nézve az egész eljárásnak keveretlen, minden „nélkületek s ellenetek” nélküli persvasiobul kellett volna állnia, a méltatlan dögönyözésnek ellenben egyedül nullakép figurálni.

En legalább ezen iskola részéről egy sor olly persvasiot sem olvastam, sem nem hallottam, mellynek psychologice véve valódi hatása lehetett volna azokra nézve, kiket mindenek előtt meg kell vala nyerni az adóügy részére; mert a mellett hogy a p. hirlapi adótárgyaló thema körülbelül mindig egyszerűleg csak így pengett: fizess a domesticába, különben semmirekellő rossz hazafi, gyáva teremtes sat. vagy, s ekkép általján véve elég mélysége sem volt a rábeszélésre számított okoskodásnak, és ha itt ott kivétel gyanánt fel is hozatott némi gyám-ok, legtöbbnyire hozzáragasztatott valami terroristicai bunkó, melly a gyengédebb kedélyűnek kedvező hajlamát nemcsak nem ébreszti, nemcsak nem érleli, de fagyos vízzel önti le; e mellett mondom legtöbb irott vagy elmondott szónoklat — s vizsgáljuk csak azok valódi szellemét — nem azokhoz vala intézve, kiket a kérdés eldöntése, hogy „valljon akar-nak-e adózni vagy sem,“ tulajdonkép illet, de meg nem szünő utféliségek — Gemeinplätze — által inkább azokhoz lön irányozva — mintha a p. hirlap szerkesztőjének mottoja „nélkületek sőt ellenetek“ szerint az alkotványküntiekre lett vala szándék tétetni appellata — kiket a kérdés eldöntése jogszerűleg nem illet, ha t. i. a nyers erőnek ököljoga az illetők által az emberi nem elidegenithetlen jogai közé nem soroztatik.

Már illy kezelés után, bármilly paradoxnak látszassék is lenni, mit mondani fogok, azért tétova nélkül még is ezennel kijelenteni vagyok bátor, hogy noha nem lehet busítóbb minden magyarra nézve, kinek hona drága s ki huszonnégyszáz óránál tovább lát, mikép az adó dolga ez uttal nemcsak megbukott, de hátrább löketett, azért mégis némi megnyugtatóst hord magában ez idéltlen eset; mert ha olly felszínes kezelők mint a hirlapisták, minden férfiui ovakodás ellenére, az adó dolga körül a nagyobb részt ugy szólván meglepve, majoritást tudtak volna kikorbácsolni, az valóban

még busítóbb lett vala, minthogy olly nép, melly a nemzeti élet legfontosabb ügyében magát bárki által is meg-
lepetni s pimasz békaként felhorgoztatni engedi, melly minden féreg sőt még egy darab veres posztó után, habár horgot rejt is, vakon és mohón kap, illy nép, mondom jóra roszra egyiránt levén csábítható, nem rejtí lényegében ujjaszületésének legszükségesebb kellékét, melly egyszerűleg abbul áll: „Ne hajolj a ,valón‘ kívül semmi előtt.” Ámde a valót nem korbáccsal ismértethetni s kedveltethetni meg az emberekkel.

Mihezképest, jóllehet politikai hitvallásom szerint soha nem lesz a magyarbul semmi is, ha kiváltságos része aránylagosan nem járul a haza terheihez, azért nem vonakodom ezennel megvallani, mikép még is jobban szeretem, hogy a terroristák iskolája által nem hagyá magát az adó dolga körül lelketlen portékakint behálóztatni; s pedig, mert az adó körül vesztett csatát ügygyel bajjal ugyan, de valami mód még helyreállíthatni, midőn viszont alig létezik elég hathatós és kivált elég szapora gyógyszer, melly nemzeti aluszékony tompa-eszűséget mostani században, mielőtt késő lenne, helyre tudna hozni. És ekkép a magyar-nak jövődjé körül valóban kétségbe kellene esni, ha őt minden persvasio s ezzel egybefüggni kellő biztosítás nélkül adózásba birta volna ijesztgetni és korbácsolni a p. hirlapi töredék; midőn legalább bizonyos sagacitást s némi férfuságot mutat, mellyel okkal móddal még elérhetni némi hasznost, hogy a megnemszünő, de minden alap nélküli, syren-féle p. hirlapi dagálydanok által elszédíteni, elaltatni magát nem hagyá a nagyobb rész; a negédes korbácsolást ellenben egyszerűleg a ,quod mihi justum, alteri aequum‘ tana szerint hasonló szerrel volt viszonzani kész.

V.

Jelenkor, 53 sz.

jul. 6. 1843.

Előre bocsátván, hogy nekünk magyaroknak általján véve minden különbség nélkül hasznos investitiókép igen sokat kell adóznunk, ha parlagi állapotjából valódi virágzásra akarjuk emelni honunkat, egy uttal azt is állítám, mikép az ország csontvelejét azért még sem szabad megtámadnunk, nehogy egy kis ephemer fény után még nagyobb parlagságra jusson szegény hazánk. Mihezképest, ha logikai biztossággal akarjuk honunkat instruálni, nem elég mind azt elősorolnunk, miben szűkölködünk, sőt ez csak annyiban lehet hasznos, a mennyiben sürgetőbb szükséginket a kevesebbé szükségeseiktől megkülönböztetni tudnunk kell; hanem mindenek előtt az a kikutatandó, hogy valljon mellyik azon summa, mellyet Magyarország mostani sinyló állapotja közt fizethet, a nélkül hogy csontvelejében csorbát szenvedjen. A szemes' gazda legalább így cselekszik; mert a helyett hogy azt venné tekintetbe, mi mindenbe volna fektetendő pénze, és ide s oda s mindenüvé vinné tehetségét, és e szerint eldiriboltan sem itt sem ott és sehol sem érne el derekast; a szemes gazda, mondom, nem szükségeinek tömegét veszi tekintetbe annyira, mint tehetségét, és ezt alkalmazza szükségeinek legsürgetőbbjeire.

Az adó dolgában tehát — mert e körül senki sem illik jobban be Magyarországra nézve utmutatoul, mint va-

lamelly nagy parlagi birtokot gyakorlatilag instruáló gazda — szinte nem a szükségek tömege szolgálhat hévmérőül „milly magasnak kelljen az adónak lenni és mi mindenre kelljen fizetni“ hanem egyenesen megfordítva, egyedül az országnak nagyobb vagy kisebb, ha így szabad mondani „fejős léte“ szolgálhat az adómenntyiség meghatározásának alapjaul valódilag. — Melly országlás máskép cselekszik, maga hinti el előbb utóbb de egykor bizonyosan bekövetkező tönkre-jutásának alig elnyomható konkolyát.

Vannak ugyan esetek, mikor nemzeti lét, nemzeti becsület egyedül fegyveres küzdés, s ekkép minden erőknék leganticipálóbb kifejtése s használása által vihatja ki diadalát. Már illykor, midőn lét és becsület ugy szólván ellentétben áll a csendes és gyümölcsöző investitio lényegével, illykor tán mindent előlegezni, mindent kockára bocsátni szabad, sőt még kötelesség is.

Ámde Magyarországnak sem létét sem becsületét nem támadja meg egy hatalom is ugy, hogy fegyverhez nyulva s e szerint mindent kockára bocsátva, valami életbevágó anticipatiók szüksége volna napi renden.

Áldott békesség közepett élünk, s ha itt ott tán erősb kézzel mozdíthatá is vala kormányunk elő honunk kifejtését, adjunk hálát, hogy az europai béke malasztját, minél népekre nézve, mellyek ezt használni értik, nincs nagyobb szerencse, fentartani birta és ekkép e jótétben mi is részesülünk.

Tulcsigázott, kockára bocsátott áldozatokra, mellyek az ország csontvelején ütnének csorbát, ez okbul tehát életbevágó szükségünk nincs; hanem csak ollyasokra, mellyeket a honi test egészszégileg elbir.

Magyarország azonban, ha egyes gazdagokat és pénzeseket kiveszünk, kik valóban csak kivételként léteznek köztünk, egyetemileg tekintve, mint ma áll a nap, nagyon szegény. A parasztság némileg megvan ugyan, s ha fárad,

ha izzad, általján véve nem koplal, de gazdagnak, úgy hogy jobb haszon és jobb lét reményében sokat előlegezni volna képes, azért bizony még sem nevezhetni azt. — A kis nemesség legszomorubb állapotban teng, s mi több, napról napra kétesb körülmények közé fog süllyedni; mert vagyonát meg nem szűnő szaporodásánál fogva mindinkább eldiribolván, s más részről szabadalmihoz képest semmi kellő rendszernek magát alávetetni nem tűrvén, maholnap vajmi sok kis nemes, tán a legnagyobb szám, minden benne rejlő jó tulajdona mellett, bár akarja bár nem, ha éhen halni nem kíván, ingatlan és ingó jószág s előleges kiképzettség nélkül, vagy a közönség legaljasb s legizetlenebb munkáit űzni, s ha ezt tenni büszkesége és keleti indolentiája nem engedi, koldulni, vagy 'jó móddal szerezni' és ennek következtében legtöbb idejét börtönben tölteni, vagy voksát, ezen úgy szolván egyedüli sajátját, lehető legdrágábban árba bocsátni, és ekkép a hon mezején lelketlen portékaként vajmi diszteljesen (!) figurálni lesz kénytelen. Az eldiribolás által még egészen meg nem zsibbasztott nemes és főnemes pedig részint egészen ben van már a csódban, részint vajmi keservesen közel áll ahhoz már. A városok és kiváltságos nagyobb községek, meg a papi és kamrai jószágok végre vagy már úgy is untig meg vannak nyergelve, vagy nincsenek productiv állapotban, és körülük szinte több a füst mint a zsir, minélfogva ezek sem képeznek most valami derék kincsforrást, midőn néhány pénzt kivéve, a kereskedői karzatot sem lehet általjánában dúsnak tekinteni, és e fölött sem kellő belfogyasztás sem illő külkereskedés nincs; de e helyett minden dermedez, minden pang, úgy hogy bár merre forduljunk, sehol sem lelendjük Magyarországbán azon egészséges és általjános alapot, melyre az eddiginél sokkal nagyobb terhet lehetne, a nemzeti csontvelő csorbitása nélkül, állítani.

Fejőssé kell ennélfogva előbb tenni az országot, mi-

előtt azt, számtalan szükséginket pótlandólag, veszély, azaz elgyengítés s ekkép hátralökés nélkül derekasan, úgy mint illenék, meg lehetne fejni.

Fejőssé, vagy ha határozottabb kitételrel akarunk élni, „adózhatóvá“ azonban országot rövid idő alatt könnyű szerrel, s egyes panacea-féle csuda operatiókkal nem tehetni, nem bűbájolhatni, s annál kevesebbé magyar honunkat, melly mindenben annyira hátra s annyi régi falaktul olly irgalmatlan sok ellentétbe szigetelve van, s mellynek e fölött nincs a mostani köz civilisatióval könnyen érintkezésbe jöhető, mint nemkülönben világkereskedésre nézve fölötte kedvező fekvése.

Magyarország ennél fogva még sokkal nehezebben tétethetik némi bármilly sokat ígérő és fényes, de egyes eszmék létrehozása által adózhatóvá, mint Európának szinte legtöbb országa; mert ha csalni nem akarjuk magunkat, nincs a világ e részében igen sok hon, vagy tán alig van egy is, melly vagy a tengertül, az emberiség eszmecseréjének ezen legfőbb üterétül annyira volna eltávolítva, vagy olly műveletlen gyermekkorban levő szomszédoktul volna körülvéve, s ekkép mintegy saját határai közé volna saráglyázva, mint hazánk, és alkalmasint egy sincs, melly annyira volna fenálló és az idő által kősziklává keményült institutiók elválasztó falaitul és e fölött annyi ellentételes heterogeneitások átkátul elkonczolva, elzsibbasztva, mint éppen honunk.

Illy műtétel ehhez képest, melly szerint nagyobb adózási tehetségre emeltethetnék országunk, egyedül sokféle egyhangzásba hozott s ekkép együttműködő tényezőknek lehet eredvénye.

Illy tényezők — a nélkül hogy azokat ez alkalommal rendszeresen sőt kimerítve elősorolni szándokom lehetne, mit ekkép későbbre hagyni vagyok kénytelen — illy tényezők, mondom, mellyeknek együttműködniök kell és semmi

esetre hibázniok nem szabad, mikép ország a szó valódi értelmében adózhatóvá válják, például effélék:

Jó közlekedések; gyors de e mellett olcsó és meg nem őröl hitel; biztos, soha semmi által el nem ferdíthető, el nem halasztható, szóval: ki nem játszható birói végrehajtás; köz ipar; derekas belfogyasztás, és minden békóitúl felszabadított külkereskedés; az ingatlannak mindenkire nézve és minden legkisebb zaklathatás nélküli, sőt emberileg szólva, tökéletes biztosságu birhatása; vagyoni, személyi lehető legnagyobb bátorság; gyors és bárkit illetőleg egyforma törvénykezés; szétágzásoknak lehető legsikeresebb elmellőzése; unitásoknak viszont leghathatósbb előmozdítása; minden sajátjának lélekisméretes tiszteltetése; gyakorlati kiképzésre szolgáló elégséges és mindenki által használható intézetek; kereskedői becsület; köz erkölcsösség sat. sat. szóval: valami országnak egészséges és derekas „adózhatóvá“ tételére mindazon tényezőknek együttmunkálása kívántatik meg — és ekkép azok egyikének sem szabad hibáznia, melly tényezők egy civilisált és polgárilag szabad országnak, ha így mondhatni, természetes kísérő kellékei, s mellyek által virágzásra emeli a nemzeti családokba oszlott emberi nem a legmostohább tájt is, midőn hujukkal a természet legmosolygóbb vidéke is elvégre vadonságba dül.

Jó közlekedés például, mellyet nemzet előmeneteli küzdésiben egybepontosított erővel kiállítani birna, e szerint még nem igen nevelné adózási tehetségét, ha nem volna azon mit és hová vinnie, ha t. i. nem nyerne egyszerűsmind módot, többet kiállithatnia, többet fogyasztania, a fölösleget jutányosan kivihetnie, s több effélét; az általános nagyobb kiképzettség viszont szinte nem igen gazdagitná az országot, ha egy uttal könnyebb kereseti mód, biztosbb birhatás, jobb közlekedés, s több efféle nem vettetnék meg a nagyobb kiképzettség gyakorolhatásának előlegesen alapul.

Egyes eszme valósitása bármennyit ígérő és fényes volna is, nem igen vezetne célhoz, ha némi más kellékekkel, mellyek sikerét feltételezik, egyhangzásba nem volna hozva és azokkal rendesen együtt nem működnek.

Mostanság például, kedvező időjárásoktól elősegítve Magyarország néha annyit természet, hogy se hossza se vége; s ugyan mi nagyot használ? Valóban az egészre keveset, mert egy kissé több kenyér-, bor-, pálinka- és husfogyasztás mellett szinte minden megmarad in statu quo; és miután ez által a productiv erő nem nő, az adózási tehetség is pang. Kiképzett ember tökéletes hijával pedig éppen nem vagyunk. S valljon mi megint ennek haszna? Az országra, a közállományra nézve vajmi csekély, mert legtöbbször nincs munkája, nincs keresete s ekkép szinte nincs kenyerere.

S valljon ezen keserves anomaliának megint mi az oka; azon anomaliának t. i. hogy részint nem bír az ország elég kiképzett kézzel, részint a honban létező kiképzett kéz megint nem mindig leli keresetét, sőt nem ritkán dologtalan sínylik? Nem egyéb, hanem hogy a nemzeti gazdaságnak s ebből folyó „adózási tehetségnek” tényezői nincsenek egyhangzásban, sőt ezen tényezők néhányával még el sincs látva honunk; miből aztán — jóllehet ezt sok felfogni nem képes — nemcsak mind azon anomalia, melly közt léte-zünk, de hervadt állapot, sőt annyiakban egyenes mozdu-latlanság okszerintileg veszi legtermészetesb s ekkép el nem maradható eredetét.

Óra, bármilly mesterileg legyen is egyébként részle-teire nézve készítve, nem járhat jól, ha részei egybehang-zásban nincsenek, sőt éppen nem is járhat, ha valami akármilly kicsi de alkotó résznek hijával van. — Gazdaság vajmi kétes állapotban lebeg, ha kellékei közt nem létezik bizonyos lánczolat, és néha egy kutatásra roszul választott hely elég, a legköltéségesb investitiokon csorbát ütni.

Szintígy áll az eset valamelly ország felvirágoztatási ügyében, csak hogy még nagyobb nehézségek s bonyodalmak legyőzésétől, s még több tényezők működésbe és egyhangzásba hozatalátul feltételezve. Miszerint vajmi nagyon hibáz az, ki például azt hiszi: Legyenek csak lerombolva a határvámok, vagy készíttessék csak Pestbudárul Fiumeig vasut, és roppant előmenetelt teend honunk; mert noha vámi akadály nagy baj, hogy ne mondjam, nagy átok, közlekedés ellenben, meg kikötő igazi áldás, hogy ne mondjam, sine qua non: azért bizony, a legjobb közlekedések s legjobb kikötők sem használnak, némi más tényezők hozzájárulása nélkül honunk felvirágzására többet, mint használt például az elszigetelve álló egyes panacea-ként kiszemelt váltótörvény kísérlete. Ez pedig nem sok.

Nem nem, mindaddig, míg az egész tekintve hiteünk olly ingadozó lábon áll, mint ma; míg a törvényhatóságok eljárása általján véve olly hanyag, olly kétes, olly önkényes, olly néha éppen ki nem csikarható, mint ma; míg egytül a törvény távolabb áll mint a másiktul, mint ma; míg a legfőbb hatalomnak szava engedelmesség s tán későbbi panasz helyett, egy repraesentatiót arat a másik repraesentatio után, és nagy részint olly nyomorult lábon áll a törvények végrehajtása, mint ma; míg olly kevés kereskedői köz becsület létezik, és olly kevés pártoltatást lel a külföldi magyar honban, mint ma; míg politikai kolompósok és vezetők kívánnak lenni számosak, kik az ideálok regioiban kalandozván, a statustudománynak legelső fokaira sem valának képesek felmászni, vagy inkább felhőkiből leereszkedni sat. sat.: mindaddig sem vasut, sem tengeri kikötő, sem semmi a nagy világ hátán — tán a bölcsesség követ; ha fel volna lelhető, kivéve — nemcsak nagy csudákat nem mivelni, de még a legkevesebbé vérmes várákozásokon is innen maradni fog, valamint innen maradt a váltótörvény, innen maradt a szabad adásvévés, innen

maradt a mezei rendőrségi törvény sikere, és innen maradt — ha csalni nem akarjuk magunkat — szinte minden hasznos; ámde annál tovább ment az elbizottság, a féketlenség, minden felsőbbségnek fitymálása, szóval: egy teljes szétbomlásra vezető állapotnak minden kelléke.

Igen távul vagyok egyébiránt — s értsük egymást — az itt előadottak által egyes tényezőket, mint például váltótörvény becsét, ha az t. i. némi impracticus hibáitult kitisztíttatnék, jó közlekedések, biztos kikötők hasznát s efféleket legkevesebbé is kérdésbe venni akarni. Ez éppen nem szándokom; mert hiszen valamint egy téglából nem lesz ház, de azért egyetlen egy téglának is megvan, mint a ház egyik kiegészítő részének, becsé: úgy bármilly kis tényező, melly az ország felvirágzásához járul, sem megvetendő, csakhogy — és ez azon hiba, mellybe legtöbb magyar politikusaink esnek — egyes tényezők minden más tényezőknek kellő egybeköttetése és azokkall rendes együttmunkálása nélkül, vajmi kevés hasznót hajtának, és ekkép épen olly kár azokat, in singulari minden kellő kíséret nélkül életbe léptetni és a nagy világba küldeni, mint ittás török Delhi-féle vitéz, ki in singulari támadja meg a tömegben levő ellenséget, sem nyert soha de egyetlen egy csatát is.

Számos tényezőre, s ezeknek igen egybehangzó és rendes működésére van szükségünk — s im erre akarom figyelmeztetni a magyar közönséget — ha futóhomokra nem állítván reményinket, ámitás nélkül virágzóvá, s ekkép derekasan és veszély nélkül adózhatóvá kívánjuk tenni honunkat.

Némi tényezők életbehozása — mellyek hijával az ország nem lehet, ha azt virágzásra emelni ohajtjuk — igen csekély költséggel jár s inkább csak munkába telik, sőt néha egyedül egy rövidke törvénybe, és ekkép úgy szólván egy tollvonásba. Más tényezők viszont egyedül roppant

költséggel vásárolhatók meg. Az ősiség módosítása, elrendezése például, mi nélkül, bármikép kerüljessük is e kérdés megrostálását s végképi eldöntését, soha valódi hitel áldásával nem fog birni honunk, a most érintett categoriák elsőjébe tartozik, abba t. i. hol egyedül jó törvényre, s ennek hozásával egybefüggő munkára és aránylag csekély költségre van szükség. — A Buda s Pest közt épülő állandó hid szinte ez osztályba esik, minthogy annak létesítése az országnak csak munkába és azon aránylag csekély költségbe telt, melly a törvénynek hozatalára és a végrehajtó küldöttség eljárására kívántaték meg. Országos közlekedések, kikötők, nevelő intézetek, tanodák, polytechnicumok, kór-, lelencz-, árva-házak, javított börtönök s illyesek azonban egy tollhuzással el nem végezhetők, mert ezekhez költség, és egész országot véve tekintetbe, roppant költség kell, mellyet habár törvény parancsol is kiállítani, nem minden haza állithat ki, még csontvelejének megtámadásával sem.

A főfeladat tehát az: mennyire csak lehet, 'tollvonással' segítni a bajon, azaz: mindennek előtt jó törvényekkel járulni a haza felvirágzásához.

Pusztán illy szerrel azonban, noha jó törvénynek sokszor óriási a hatása, mindig nagyot és mindenben szaporát nem mivelhetni. Ámde a közepszerű, az aljas nem fogja kielégíteni keblünk vágyát, pillanatink pedig felette drágák, és ekkép bizony, ha nem akarjuk mi magyar kiváltságosak isten és ember előtt megérdemleni a here meg a trücsök czimét, melly két hogárnak egyike semmi közterhet nem visel, másika ellenben nem bir elég belátással, valamicskét előlegezni: akkor addig is, míg sokat vihetünk honunk investitiójára, vigyünk legalább annyit, a mennyit csontvelőnk csorbitása nélkül vihetünk. — Ez pedig ha csalni nem akarjuk magunkat, és némi kényelmink sőt hasztalan fecsérletünk feláldozását nem vagyunk elég gyávák s elég

hypocriták, csontvelőnk megtámadásával összekeverni, s mint illyest a világ előtt kitárni, kikürtölni — ha éppen nem is sok, egy kis kezdetnek isten áldásával tán elég lesz, s ekkép minden kiváltságosnak, egyet sem véve ki, tiszte: tétova nélkül a köz adó terhe alá állni, feltéve:

Ha nem raknak hátára többet, mint a mennyit tehet-ségének csorbitása nélkül elbirhat;

Ha e tekintetben valamint a jelenre, úgy a jövőre biztosittatik; és

Ha okvetlen fog adózásának gyümölcse aránylag rá is háramlani.

Az adózási kérdés Magyarországot tekintve ennél-fogva körülbelül ezekben pontosul össze:

Kikutatni: mit lehet úgy szólván 'tollvonással' vé-gezni, mihez kell ellenben elkerülhetlen költség;

Egybevetni: milly tényezőknek kell multhatlanul bizo-nyos compendiumban egyszerre s együtt életbe lépni, ne-hogy hatástalan peregjen le működésük;

Fontolóra venni: mellyik volna azon summa, mellyet Magyarország most és legközelebb időkre rendesen és csontvelejének csorbitása nélkül elbirni volna képes;

Megvizsgálni: valljon melly tárgyak összege lenne az, melly legtöbb, legegészségesb, legáltaljánosb és legtartós b gyümölcsözést ígérne, s mellynek életbe hozására ekkép előlegesen volna minden disponibilis munka, idő és tehet-ség összepontosítandó;

Kifejteni: mire lehetne határozni adót és mi módon, hogy az lehető legkönnyebben lehetne viselhető;

Kellő alapokra állítani: milly kulcs és milly felosztás szerint volna a kitűzött egyetemes adónak summája kive-tendő és behajtandó; s végre

Felvilágosítani, okokkal meggyőzni azok többségét, kiket a kiváltságosak által viselendő adó ügye jogszerűleg illet, hogy az investitióképi adózás, mellybe az ember nem

kelepczéztetik be erővel, hanem melyet a gondolkozó, nagyobb haszon fejében, tehetségéhez képest szabad akaratjánál fogva önként veszen vállaira, nemcsak nem üt csorbát a szabadságon, és éppen nem zsarolás, hanem az a tudatlanság s előítéletek valódi rabszolgája, és az a maga magát legotrombábbul zsaroló, ki nagyobb haszon és nagyobb kéj fejében nem adja ki tehetségének fölöslegét kamatozó gyümölcsre, de azt kamatlan vagy elássa, vagy egyenesen elfecsérli.

VI.

Jelenkor, 56. sz.
jul. 16. 1843.

Minap bizonyos fiatal politikus vagy inkább honi hős, forró melegen hordván keblében hazánk előmeneteli ügyét, azon bevárni nem tudó nyughatatlansággal, melly általján véve az egészen meg nem érett kedélyeket szokta jellemzeni, Francziaországban, fiatal Teutoniában és némi könyvekből felszededgetve, és saját képzeletének tehetségivel pótolgatva, terveinek egyikét halmozván a másakra, mik után aztán okvetlen boldog fogna lenni Magyarország, majd szédelgésbe hozá bizonyos kiábrándult barátját. „Istenért ne fulassz meg a terveknek és saját találmányidnak olly fertelmes olla potridájában, drága öcsém“ — így rebeg ez hozzá, míg az némileg meglepetvén, hogy kaleidoskop-

féle képein nem bámulna régi barátja, imigy szól hozzá:
„Tehát mit kell tenni és min kell kezdeni, hogy Magyarország felvirágozzék?”

Mire a kiábrándult ekkép válaszol: „Mit kell tenni s min kell kezdeni, hogy Magyarország felvirágozzék, ez, drága földi, oly kérdés, melyet könnyen és egy két szóval senki nem oldhat fel, jöllehet el akarom hinni: tán alig van magyar, ki — most, miután nem alszik többé — mást szomjazna. Mit kelljen azonban saját személyemnek tenni, mikép tehetségem szerint aránylag én is járuljak azon cél eléréséhez, melly után sovárogsz, azt tudom, és e szerint cselekszem is; midőn, ha megengeded, azt is megmondom, valljon mit kelljen Neked mivelti, hogy Te is betöltsed a felhozott fontos kérdésre nézve helyedet. S ugyanis Neked mindenek előtt a statustudományi rudimentumokra kell leereszkedned; mert mig azokkal nem fogsz egy kissé jobban megbarátkozni, mindaddig bizony éldelhetlen leveket fogsz csak főzhetni, és legfeljebb légvárakat építhetni hazánk számára, mig más részről többet zavarhatsz, mint a meny-nyit aztán egy könnyen ismét tisztába lehetne hozni.”

„Rudimentumokat, rudimentumokat, én, hm!” így mormol erre magában a fiatal hős, s tán nem is tudván, hogy valljon mi lehet az a rudimentum, tanácsló barátjátul kedvetlenül elfordul, őt ez óta bölcs fejében alkalmasint azok sorába helyezvén, kik nem őszinték és nem elég hős akaratúak; mert a helyett hogy egyenesen járulnának a kérdések feloldásához — mintha ez oly könnyű volna és ehhez csak akarat kellene — mindig csak kerülgetik és meg nem szünő előzvények által péczézik azokat körül.

E kis esetet, melly mutatis mutandis mostani napjainkban alkalmasint sokszor jön elő, vagy legalább igen sokszor jöhetne elő, azért hozom fel, mert mióta az adóru- irok, nem egy oldalrul lobbantják szememre, hogy valamint azelőtt türehtlen vala, ugy most még türehtlenebb

volna terjedelmességem, és ekkép ugyan! jönnék valahára már valami befejezésre.

Én azonban az adó ügyét olyannak tartom, melyet előleges felvilágosítások nélkül siker reményével Magyarországon nem indíthatni meg, s pedig: mert alig van tárgy, melly körül vastagabb előítéleti és elfogultsági lánczok által volna lebilincselve a magyar.

Legyen ez okbul szabad, mint eddig, ugy tovább is, némi rudimentumok elősorolásával valamennyire megvetnem azon alapot, melly nélkül, én legalább ugy hiszem, hiába fáradsz az ügy körül.

Közönségünknek, melly az adó dolga eldöntéséhez jogszerűleg járulhat, általános kiképzettsége olly különböző, hogy, mi engem illet, én nem igen látom át, mikép lehetne azt olly életbevágó ügynek, mint az adó tárgya, ha annak diadalt ohajtunk készíteni, néhány rövid okoskodással megnyerni. Volna a tárgy egyedül olyanok kezeibe letéve, kik jó számítók és e mellett meglehetősen tehetségűek, s e fölött a polgári szabadság valódi kellékeivel is megbarátkoztak már, akkor igaz, minden előzvények előleges felhordása nélkül, legjózanabb volna, tüstént vitatás alá venni e három kérdést: ki mit fizessen; ki mire fizessen; és ki mi módon fizessen; és legott ennek alapjára állítani a dolog alkalmazását. Miután azonban a jó számítók osztálya vajmi gyér Magyarhonban, és a legtöbb kiváltságos közelebb áll a koldusbothoz, mint a tehetős léthez, és e fölött a legnagyobb rész azért véli magát szabadnak, mert nem fizet, és felfogása szerint nem a köz terhekbeni részesülés tehetné büszkesége tárgyát, de azért kevély, azért magát pávaként felfújó, mivel minden fizetéstől ment és hereként semmihez nem járul; illy körülmények közt az érintett három kérdéssel minden előzvény nélkül állni elő, annyit tenne, mint kapustul törni be a házba, azaz: egyenesen azon iskola

nyomdokait követni, melly iskola iskolás vezéreitül vezet-
tetve megbuktatá vagy legalább hátraveté az adó ügyét.

Hol ugy szólván új aera megalakításáru van szó, és
ilyesnek — mert az egyedül bizonyos megrögzött közvé-
leménynek megigazításátul függ — nem nyers erővel, ha-
nem szőrméntiben, azaz, okokkal meggyőzés, rábeszélés
és kedvező hajlam megnyerése által kell eszközöltetnie —
és nemde köztünk ez a feladás? — ott előzvényeket és
néhai eltéréseket még különös talentumu sem kerülhet el,
habár elégséges ideje volna is. Ha tehát én, csekély tehet-
ségem- s felette szűkre mért időmnél fogva esem illyesekbe,
azt a nyájas olvasó a dolog végett türje kegyesen. És min-
denek előtt ne ítéljen el, míg nem fogta olvasni az egészet,
mikor tán azt lesz kénytelen vallani, hogy habár néha
hosszadalmas és magamat sokszor ismétlő valék is, azért
még sem bocsáték semmit előre és nem is tértem el a
tárgytul soha is, minden ok nélkül.

Sok szép szónak, meg nem egy mulatságos előadás-
nak, néha legkisebb haszna sincs; midőn olykor a leg-
szárazb elemzés is, melly nem aratott tapsot, elvégre még
is mindenkinek tetsző következményeket von maga után.

Engedelmet kérek ehhezképest, ha mielőtt a dolog
lényegébe bocsátkoznám és megmutatni ügyekezném, hogy
Magyarhonunk koldus állapotjának daczára, egy kis jóaka-
rattal és helyes kezeléssel, csak rövid idő alatt mind szel-
lemi mind anyagi tekintetben, vajmi virágzóbb képet mu-
tathatna a mainál; ha mondom, mielőtt ezt megmutatni
iparkodnám, ígéretem szerint előlegesen azt terjesztendem
elő: valljon mit mivelek, ha megfizetnek, hogy az adó
ügyét megbuktassam.

VII.

Jelenkor, 65. sz.
auguszt. 17 1843.

Folyó évi július 16-kán közrebocsátott jelenkori VI. adócikkem végén azt állítám, hogy mielőtt a dolog lényegébe bocsátkoznám, előlegesen azt fognám terjeszteni elő: valljon mit mivelek, ha megfizetnek, hogy az adó ügyét megbuktassam.

Mikor illyest ígértem, nem volt czélom hosszadalmaskodni, vagy elménczségek által mintegy boszút gyakorolni azokon, kiknek az adókérdés elestét köszönhetjük; de szándékom egyedül az vala, lehető legélesebben kitüntetni az ez ügyben elkövetett hibákat, mihezképest azok jövőre, mennyire lehet, elkerültesse; minthogy a körül forog létünk és nemlétünk — oh ne csaljuk magunkat — valljon akarunk-e járulni, s nemcsak phrasisokkal de tetteleg, honunk felemeléséhez, vagy sem; és e szerint minden erő, minden tehetségek arra pontosítandók össze, mikép az eddig elkövetett hibákat kerülve, újra szőnyegre hozzuk az elesett ügyet, és annak elvégre diadalt szerezzünk.

Elesett ügyet, kivált ollyast, melly annyi ingerültséget, sőt mondhatni, olly aggasztó felbőszültséget szült, mint a mennyit nálunk az adó dolga okozott, felette bajos, sőt mondhatni, lehetetlen rövid uton és könnyű szerrel a diadalnak csak legtávolabbi hihetőségével is újra szőnyegre hozni. Tervem, mellyel ismét megkedveltetni iparkodám

az annyira gyűlöletessé vált tárgyat, ennélfogva terjedelmesebb és részletesebb volt, mint a millyennel előállni illő lett vala, ha azon szerencsétlen tulbuzgóság, mely honunkban most annyit veszélyeztet, ez ügyet is nem állítja túhegyre és nem buktatja meg.

Ha megrohanást valami erősség egyszer visszaver, azt pusztá megrohanással többé nem kerithetni kézre, sőt mennél többszer zaklatják megtámadásokkal, annál daczolóbb állásba jó, mint jöve egykor a töröknek átellenében fügét mutató szüzével Komárom. Illy esetben, nehogy kudarcz tetőzze kudarczot, egyedül rendszeres, minden részleteiben egybehangzó ostromlás vezethet célhoz. Az adó dolgával éppen így jártunk. A tulbuzgók „csak rajta, csak rajta, szorítsd,” megrohanák a nagy előítéleti várt, mellybe tudja az ég és rá mernék esküdni, egy kis méltánylat „okkal móddal” bizony előbb bele vezette volna a szebb lelkületű magyart, melly előítéleti várnak őrserege azonban részint a megtámadók előtt becsapta a kaput, úgy hogy az most a legeldöntőbb okoskodásnak, sőt a saját legkézzelfoghatóbb haszonnak sem nyílik meg többé, részint úgy visszaverte a daliás megtámadókat, mikép ezek, ha az ajtó helyett nem akarnak egyenesen ablakon által a „szabadba!” jutni, a szólásszabadság daczára az adót de csak említeni sem merik; azon gyönyörű szabadság daczára, mellyet a magyar mind felülről mind alulról olly féltékenyen meg tud őrizni — ha ha ha! — sőt itt ott még mélyen hallgató legalázatosb képeiket sem mutathatják a propagandista sáfárok, szólásszabadsági vajmi lealázó és életbevágó antidotumok nélkül.

Illy körülmények között — így okoskodám magamban — „vagy fel kell hagyni a dologgal, legalább egy ideig, míg a szenvedelmek lecsilapodnak és ismét szólni lehet az emberekkel, vagy olly győző okokat szükség a megbuktatott ügy mellett felhozni, mellyek egészen más

világba állítván a dolgot, azt gyűlöletességeiből némileg kivetkeztetik.“

Felhagyni azzal, vagy úgy nevezett jobb időkre hagyni azt, mi körül létünk és nemlétünk forog, azonban nem kevesb, mint sir felé egy 'jókorá' lépéssel közelebb indulunk; mert ha csálni nem akarjuk magunkat, napról napra, óráról órára sötétebben borul ránk a legaggasztóbb vész; és ugyan mikor fog ismét megáldani a sors olly ingatlan békével, mint a millyent élvezünk, és mindenek előtt mikor megajándékozni olly loyalis kormány-főemberekkel, mellyek mint a maiak, a legitimitas elvénél fogva annyira tisztelik nemzetiségünk és alkotmányunk zománczát? Kérdem, mikor fognak a körülmények annyi legsürgetőbb tenivalóink tömegét tekintve illy kedvező, valóban lehetne mondani, illy ternoi sorban egybetalálkozni? Én azt hiszem, soha; és azért csendes, minden ingadozás nélküli átalakulásra most van idő, vagy soha többé; melly pillanatot ha használatlan el hagyjuk illanni, nem fog ugyan rögtön veszni honunk, mert nyavalyája nem ollyas, mint a millyenbe egészséges esik, ki hamar vész vagy hamar gyógyul, de régen nyomorgóé, ki ezt mintegy megszokván, nem kerüli el a halált ugyan, de sokáig elhuzhatja baját; azért alig hihető — ha csalfa reményekkel és gyermekes önámításokkal nem akarjuk örökleg elbódítani magunkat — hogy valaha is kedvezőbb reformatioi csillagzatok közé jusson a magyar, mint a millyenek közt ma létezik. Felhagyni tehát semmi esetre nem lehet a dologgal; és ekkép úgy látszik, mintha egyedül rendszeres megmutatás útján lehetne érni diadalt.

A kedélyek azonban annyira fel vannak ingerelve, és a terrorismus annyira gyakorolja, nemcsak tanácskozásainkban de mindenütt másutt is, zsarnoki hatalmát, mirül ha egyéb nem, a legközelebbi néhány héti diaetalis praxis is tökéletesen meggyőzött, hogy valóban nem hiszem, hideg

és rendszeres okoskodással e pillanatban valamire menni, és az illetőket valami ollyasrul, mi nincs inyök szerint, de azért mégis felette üdvös volna, capacitálni lehessen. Le kell mondani e szerint az egészről — és e kettő közt én legalább nem látok harmadikat — vagy úgy szólván koczkára tenni politikai eljárásunkat, miután, ha bús tekintettel ugyan de férfiúi elszántsággal nézünk honunk jövődjébe, lehetetlen lesz meg nem vallanunk, hogy bizony egész létünk is csak koczkán függ.

Hosszadalmasb és rendszeres tervezetemmél ennél fogva, a hazai közterheket illetőleg, felhagyok; felette sajnosan ugyan, mert illyes után némi kis sikerért szinte kezeskedni mertem vala, mert hiszen sok jó van az emberekben, csakhogy lappangólag, mikép nem egy sokra már nem áll, mi később egy kis felvilágosítás után büszkesége tárgya lenne; de azért még is felhagyok, minthogy jobb időre várni ítéletem szerint balgaság, okoskodással lecsilapítani sőt legyőzni akarni a felbőszült kedélyeket pedig csak képtelenség és igazi idővesztés lenne.

Ki vele tehát nyersen és minden czikornya nélkül. Legalább meglátandjuk vajmi hamar: van-e még a magyarban elég tehetség és akarat nemzetileg felvirulni; vagy máskép mondva: csakhamar megfogjuk tudni, van-e benne „még“ vagy „már“ — nem vagyok bizonyos, mellyik a szabatosabb kitétel — elég életszakra és elég valódi nemesség és őszinte honszeretet, mikép szavam alapra és rokon kebelre találjon, és annak ekkép hatása legyen.

Az előrebocsátott adói VI. cikkben mondtak, miket ez uttal rendszeresen mint szándéklám nem folytatok, használjanak ennél fogva némi propylaeákul, — mellyekre azonban még visszatérni fogok — mennyit használhatnak. Mi pedig feltett szándékomat illeti, előterjeszteni: mit mi-velek, ha megfizetnek, hogy az adót megbuktassam; ezzel

is mostanság felhagyok, minden felvilágosítást és részletest későbbre halasztván, mikor egyszer némileg ki fogtam tární eszmém fővonását.

Magyarország összes területe Fényes szerint 4894 □ mérföld, vagyis 1200 □ öllel 62,398,500 hold. Ha tehát minden holdtul az országnak investitiojára fizettetnék általján véve 2 garas telekdíj, évenkénti 6,239,850 frt állna az ország szabad rendelkezésére.

Eszmém, vagy ha akarjuk: indítványom tehát az, hogy magamat tekintve, nem bánom mátul kezdve, általján mindenki fizessen két garas évenkénti telekdíjt minden holdjatul, de szorosan e következő és később tán pótlendő főfeltételek alatt:

1szer. Ne örökre kösse magát le a nemzet efféle telekdíj fizetésére, és ekkép azon summa, mellyel hazája felemelésére járul, már magában viselje az eltörlesztés — amortisatio — elvét.

2szor. Az így egybegyülemdő summa semmi másra ne szolgáljon, mint Magyarország szellemi és anyagi kifejtésére.

3szor. Azon kérdésnek eldöntését, hogy valljon mi mindenre legyen fordítandó a hazai investitioális kincstár, egyedül s mindig az egyetemes törvényhozás intézze el akár közvetlen maga, akár közvetve megbizottjai által.

4szer. Egy országos, Budapestén létező kincstári hivatal kezelje az ekkép bejött pénzeket.

5szer. A pénzeknek mire lett fordítása minden következő országgyülemnek terjesztessék elibe.

Ez volna fővonásokban a dolog lényege. Nézzük alkalmazását, addig is szinte legáltaljánosb vonásokban, míg részletekbe fogok bocsátkozhatni.

Tegyük fel: törvény által meg van állapítva, hogy minden holdtul két garas évenkinti telekdíj foly a haza investitionalis pénztárába, és ekkép honunk 6,239,850 ft jövedelemre számíthat; de itt most kerek szám és könnyebb egybevetés végett csak 5,000,000-t veszek fel. Ugyan mi volna akkor eszközlendő? Ezen öt millióval, mely a telekdíj után bójó, instruálni a hont? Ez csak 'rák előmenetelt' eszközölhetne; mert ugyan mi öt millió olly országra nézve, mint Magyarország, mely mindenben olly aggasztólag hátra van? Valóban felette kevés! ha t. i. valósággal nemzetileg fejlődni vágyunk. És aztán mi vetne végett efféle fizetésnek? E bizonyos öt millio jövedelem fejében ennél fogva fel kellene venni pénzt. Okkal móddal négy percentre bizonyosan kapna az ország elégséges investitionalis tőkét; de tán három és félre is; mert olly papiros is létezik, mely al pari áll és csak négygyel kamatoz, jöllehet semmi valóságos hitelsarkalata, a kormánybani bizodalmon kívül, nincs. Ha tehát négy percentért kaphatni pénzt minden anyagi alap nélkül, ugyan miért ne lehetne kapni három és félért, mikor egész országnak ugy szólván szűz ingatlana ajánltatik hypothekául? Hiszen rég elismert axioma, hogy a kamati láb annál kisebb, minél nagyobb a biztosság, és megfordítva; s hogy nagyon meg nem terhelt ingatlannál biztosb hypotheka nem létezik. Három és féllel számítván tehát a kamati lábot, mit tán bizvást tehetni, száz millió tőke lehetne és volna felveendő, mely három és fél százalival kamatoztatva, s egy és féllel törlesztve, mintegy harminczöt év leforgása alatt le lenne róva; miután jó kezeléssel okvetlen felvirágoznék a hon, ha t. i. felvirágzásra még képes, mit én — jöllehet mai körülményink közt nem igen kecsegtethet a remény, mert soha nem dult a magyar saját keblében felfogásom szerint még otrombábbul, mint most — éppen ugy hiszek ma, mint hittem élttem tavaszkorában.

Száz millio pengő forintnyi tehetség okosan kezelve, milly óriási erő! Okosan kezelve mondom, mert valamint nem egy dús egyed jut koldusbotra, a nélkül, hogy csak mákszemnyi valódi hasznót hajtott is vala hazájának, az emberiségnek, sőt maga magának: szintugy lehet száz milliónál sokkal többet elfecsérleni Magyarország investitiójára, a nélkül hogy annak azon haszna legyen, melyet illy előlegezések után méltán lehetne várni. Illytül azonban ha nem tudja némileg megóvni magát nemzet — némileg mondom, mert valamelyes tévedésekbe okvetlen minden nemzet esik, és annál inkább a képzeletdús magyar — akkor ugy sem segít azon semmi is, és ekkép ez okbul a két garasos járuléktul visszarettenui nem szabad.

Száz millió pengő forintnyi tehetség, okosan kezelve — ismétlem — óriási erő! Pénz dolgában illy summával valóban jó menedéket leltünk volna, és nemzetileg rendelkezhetnénk; midőn most, jóllehet legtöbbször annyira felfuvalkodottak, bármily szerényt szándékoljunk is, jobbadán csak légvárakat építhetünk, vagy legfeljebb inkább koldusokhoz mint nemzethez illő vállalatokat vihetünk ki. Most akármerre forduljunk — mert hiába megindításként pénz és sok pénz nélkül de egy derekabbka tapodtát sem haladhatni — mindenütt ugy szólván be van falazva előmenetelünket gátlólag az út; midőn száz millió tehetséggel, okszerintileg kezelve, út, vasut, vizesatorna, kikötő, vizek általános elrendezése, börtönrendszer, polytechnicumok, nevelési intézetek, országház, határvámok beváltása, s számos illyes volna, mi aztán legczélszerűbbnek és legsürgetőbbnek mutatkoznék, kivihető, mi ma csak, agyvelőben rémlik, vagy egyedül papirososon fénylik vagy legfeljebb ajkaink által nyeri szónoklati illustratióját; és ezzel vége ---- menjünk ebédre!!! —

Miszerint azonban minél többet gyümölcsözzen az érintett tőke, legelsőben is ki kellene adni annak legnagyobb

részét kamatra, és minden elhamarkodás kikerülése végett, bizonyos előre meghatározandó időszakokként a tőkének csak valamelyes részét investálni a honba.

Tegyük fel, hogy biztosított öt milliói jövedelem után, mely a telekdíjakból kerekednék, ki volna alkudva a kölcsön, és száz millió pengő forint állana rendelkezésünkre. Ekkor, mint a francia mondja, „gazdagsági zavarban” — *embarras de richesses* — lévén, minekelőtte meg tudnók határozni, „mit” vagy „miket” kellene életbe léptetni előlegesen, és minekelőtte közvetlen volna szükség ennyi kész pénzre, legnagyobb része a kialakult kölcsönnek, tán kilenczven millió, nehogy hasztalan heverjen, jó hypothekára volna kiadandó.

Magyarországban némi törvényjavítások után, kilenczven millió pengő forintot lehető legbiztosabban állíthatni legszilárdabb hypothekára. E tekintetben tehát nem volna baj. Mi pedig azon kérdést illeti, vajjon találkoznék-e elég egyed, kinek summásan véve kilenczven millióra volna szüksége; és vajjon a magyarországi privát jószágok egyetemesen véve megbírnának-e jó haszonnal valami nagyobb gyümölcsözési tőkét: e kérdésre felelve pedig mondom, nemcsak hogy „baj” nincs, hanem azt állíthatni: „egyedül illyféle nagyobb summák által menthetni meg Magyarországnak koldusbothoz óráról órára közelebb jutó legtöbb földbirtokosít, és egyedül illyféle nagyobb summák bírhatják virágzásra és elvégre hasznos gyümölcsözésre; honunk rémitő kopárságait.”

Ha ennél fogva kilenczven milliót kiadunk — és ezt biztossággal tehetni, saját rendelkezhetésünktől függ — öt percenttel, azaz egy és fél percent nyereséggel, nemcsak 4,500,000 pengő forint évenkénti jövedelmet biztosíthatnánk közvetlen a honnak, de, midőn egy vágással minden uzsorának véget vetnénk — mert jóllehet egy és fél percent nyereséggel, azért csak öttel és így a kölcsönnevőre

is jutányosan adnók ki a kilenczven milliót — meg volna mentve a földbirtokosok osztálya, és productiv erőre emelve honunk nagy része.

Képzeljük, hogy ezen pénzkiadás is végbement; maradna e szerint tíz millió a kincstárban és e felett évenkénti négy és fél millió jövedelem a kiadott kilenczven millió után, úgy hogy három év leforgása alatt huszonhárom és fél millióval rendelkezhetnék az ország, azon nyereséget ide nem számítva, melyet ezen huszonhárom és fél millió időközben is gyümölcsözne; jövő három év után pedig ismét tíz millióval, és azon kamattal, mely a fenmaradó nyolczvan millióból kerekednék; és így tovább.

Kérem a nyájas olvasót, képzeleti tehetségének minden fárasztása nélkül, ugyan nem hiszi-e, hogy efféle hypomocion után, kevesebb mint egy nemzedék lepergése alatt, egy egészen új s vajmi szebb jövődőnek indulna vérünk, mint a milly képzelt nagyság és boldogság álkörében fénylett eddigelé? Ugy gondolom, ezen a „legtamásabb” sem kételkedhetik, feltéve, ha okoskodásom alapiban hízag nincs. Ezt kell ennél fogva kimutatni. Mit a jövő számban és számokban kísértendek meg.

Adói cikkeknek azonban nem fogom mind azon értekezéseket többé nevezni, melyeket a haza investitioi kérdése körül szándéklók közrebocsátni. Némi kitételeket elvégre szükség szabatosabban elhatározni. Már ezen szó „adó” nemcsak ki nem teszi azt, mit kitenni akarok, de valósággal nem is illik olly műtételre, mely által valaki úgy szólván megajándékozta önmagát, és e felett olly gyűlöletes, mikép függözimerül még a lehető legizletesbet is meggronthatná. Adó, abstract értelemben vagy a bevett szójáráshoz képest, felfogásom szerint az, mit az embertől úgy szólván erőszakkal préselnek ki, és minek haszna észrevehetetlen vagy alig vagy tudta nélkül háramlik rá, sőt tudja az ég mire fordítatik és milly ügyetlenül kezeltetik. A

két garasos telekdíj viszont, melyet fizetni javaslok, egyenesen azon sorozatba esik, mint takarékpénztárba tétel, tőkére verés, gazdaságba fektetés sat. Valamint ennél fogva nem lehet mondani, hogy az adózik, ki takarékpénztárba teszen, vagy tőkére ver, vagy gazdaságba fektet valamelyes pénzt: szintugy nem lehet indítványomat, mely által közvetlen honunk felvirágzásához és ekkép közvetve saját hasznunkhoz szándoklók járulni, alaposan adózásnak, vagy csak adózás körüli fejtegetésnek is nevezni.

S e szerint jövő czikkem, melyben a felvett tárgyat tovább fogom fejtegetni „Két garas“ felírás alatt jelenend meg.

KÉT GARAS.

I.

Jelenkor, 66 sz.
auguszt. 20. 1843.

Uram Isten! Ugyan jól tettem-e, hogy f. hó 17kén közrebocsátott VII-dik számú „Adó“ czimű közleményemben, minden előleges vagy tán legalább elégséges captatio benevolentiae nélkül, kitártam nézetemet azon hozzájárulásról, melyben hazánk felemelésére nemcsak kötelesség-éber hazafiúilag, de okosan számoló férfiúilag is elvégre részt vennünk illő volna. Valóban nem tudom, jól tettem-e vagy rosszul. Tele vagyok scrupulussal.

Alig van ugyanis valami, mitül a magyar ember általján véve annyira fáznék, mint a fizetéstül. Miszerint nincs is vonakodóbb, késedelmesb, savanyubb hangulatu fizető a világ hátán, mint — tisztelet, becsület, de igazság is — kelet-sarjadéku rokon vérem. Ez alkalmasint annak eredvénye, hogy tán soha felesleges pénze nem volt, és tán mód nélkül sokszor megcsalták. Legyen ez egyébiránt akármiként, axioma marad, hogy eddigelé legalább a nagyobb rész a „nem fizetést“ mindig valami szüzeségi nimbus által képzelte körülövedzve, mellynek fertőztetlen létére állítá az emberi szabadságnak, a földi boldogság e főkellékének talpkövét.

Szólj most hozzá „röviden“, hogy ez merő képtelenség, s az is bolond volt, ki illyest gondolt, valamint az egész

szójárás és szüzeségi praetensio valósággal nem is egyéb, mint kontár salusi mester-felfogás: és ugy huzza magát befelé, tövissel kifelé — a magyar ember t. i. — mint borz, vagy legalább olly rögtön és olly indignatioval fordít hátat, mint anda szende kisasszony, kit házasságra szólít fel udvarlója, minekelőtte kegyeibe tudta volna magát avatni.

A magyar embert fizetésre, betű szerint' csábitni kell. Ámde mi által lehet őt illyesre csábitni? Részint annak megmutatásával, hogy semmiből semmi nem lesz, és ekkép valamint esztelen tett, pénzt fecsérteni: szintolly kevéssé eszes tett viszont, nagyobb nyereség fejében semmit előlegezni nem akarni, tehát haszonkimutatás által; részint némi előítéletek legyőzésével, mihez képest egész fényében kitünjék, hogy a jobb ember, nemzeti becsület, bizonyos nemzeti nagyság nélkül nem lehet boldog, miket azonban ingyen el nem érhetni, és ennél fogva szellemi győzokok által. E két varázsszer okvetlen diadalt szerez a legmaka-csabbnál is; mert anyagi vagy szellemi, vagy e kettő összevéve rendszerint csak hat az emberekre. Illy általjánosan előhozva, szoros megmutatás nélkül azonban, hogy a javaslott előlegezés után valóban telni fog az erszény, vagy tágulni a kebel, vagy mindkettő, önámítás nélkül, vajmi kevés fizetési jóakaróra tehetni szert; hol pedig a ,nihil de nobis sine nobis' elve alkotja a polgári lét legmélyebb sarkalatát, ott néhány jóakarók megnyerése még nem diadal.

A közterhekbeni részesülés mind anyagi mind szellemi hasznát be kell ennél fogva előbb bizonyítani a nagyobb számnál, mielőtt tanácsos volna az illető részek pénztáráikról disponálgatni; annyi előítélet, elfogultság, szegénység és bizodalmatlanság közt azonban, mint a mennyi Magyarország lakosait és főképp kiváltságosainak nagy részét zsibbasztja, hol olly nagy szám mind anyagi mind szellemi tekintetben betű szerint állatilag teng, és a legnagyobb résznek, tisztujtási és követválasztási ünnepeleken kívül —

oh irgalmas Isten — nemzeti becsületről, nemzeti nagyságról, de legtávolabbi felfogása sincs; ily körülmények közt azonban kérdem, mikor az elkerülhetlen reformatiót úgy szólván bölcsőtől volna szükség kezdeni, és kivált szellemi tekintetben, mikép ez nemesüljön, a nagy résznek valódi Pál fordulásán kellene átesni, ugyan nem valami „hátravető”-e a legkisebb indiscretio is, és ennél fogva nem valószínűség, megsemmisítő-e minden éretlen zaklatás?

Isten bocsássa meg tehát, ha, mielőtt egy kissé jobban átlátta volna a nagyobb szám, hogy semmihez nem járulni nemcsak nem becsület, de valódi szegénység és e mellett legotrombább számítás — mert természet elleni és ekkép nem áll tartós alapon — és ha, mielőtt egy kissé megkedvelé volna a tehetőség rész a nemzeti nagyság élvezetét, nyersen kitarám mult számban, két garasos indítványomat.

Miután azonban e tekintetben már kapustul tört be a házba bizonyos párt, és Bedlam lakosihoz illő méltánylással csábító szerként csak azt tárogatá, hogy ki a domesticába fizetni nem akar, semmirekellő, hazaáruló s több effélé: tökéletesen kibűnhődve hiszem magamat, ha az indiscret korbácsolás által megcsökönyösödött sokaságot — melly most fizetésről csak hallani sem akar, és ekkép alkalmasint e sorokat sem olvassa — nézetimre birni nem vagyok képes.

Tekintetbe vévén, kiváltságos rokonim tehetetlenebb részének elaljasodását, tehetőség részének viszont elfásult sybarita hajlamát, nem is remélek azért, jelen indítványomat illetőleg, sokat; de azért nem csüggedek.

Hát ha csalatkoznám — s minő élvezet volna így csalatkozni — és több rokonszenvre, több pártolásra lelne eszmém, mint felteszem, és nem volna olly botor és olly énes a magyar, mint én bírálom őt, és elvégre ha most tüstint nem is, de mielőtt késő volna, keresztülmenne az általam szőnyegre hozott ügy: akkor nemcsak újra felele-

venülne bennem azon hit, hogy Magyarország még ,lesz', de többé nem kételkedném legnemesb átalakulásunk sikerén; mert ha elfogult, részint szegénységgel küzdő, részint becsületét és boldogságát álfényben kereső nép, annyi erőt tud venni magán, mikép száz millió pengő forint kiállítására egyesüljön, és melly nép úgy szólván illy lépéssel kezdi reformatioi működését — így kezdi mondom, mert hiszen eddigelé reformatio körül inkább csak fecsegtünk, mintsem tettünk volna — illy nép, a szónak egész értelmében, csakhamar nemzetté alakul, melly előtt szinte a lehetetlen is lehetővé válik.

Ki vele tehát, ha rendszer nélkül is, mi keblemen van, reménynyel, remény nélkül, bár siker bár ne, és jóakaróim számát nevelendem-e vagy viszont.

Fizessünk minden holdtul évenkénti két pengő garast De értsük egymást. Ez csak legnagyobb általjában van mondva; mert felette nagy igazságtalanság volna, hogy például: valami mocsár, homoklapály, medverengeteg, szárcsató, és efféle tulajdon, egy egy holdtul annyit fizessen, mint egy hold bántási buzaföld, tolnai dohánytelep, felsővidéki luczernás, Pozsony körüli erdő, s illyes birtok méltánylag fizethetne. Némi tér ennél fogva — ha t. i. törvénynyé válnék az általjános elv — tán csak egy krajczárt, sőt még kevesebbet lenne köteles egy egy holdtul fizetni; midőn más tér viszont holdonként négy garassal, sőt még tán többel is meg fogna tiszteltetni. Allodium, sessio, közös, városi birtok, út sat. szinte külön tekintet alá esnék, de azért jöllehet nem egyiránt, még is hasonlólag telekdíj alá lennének vonandók; minthogy ítéletem szerint azon főszabálytul nem kellene elállani, mikép minden holdtul, legyen az

akárkié és akármilly minémüségü, fizettség bármilly kis járulék a haza felruházási kincstárához; mert azon egyeztetői szellem végett, melly most honunkban teljességgel nem létezik, de olly szükséges, és ekkép annak ápolására lehetőké minden módon és minden oldalról kellene járulni, nem volna egyetlen egy földbirtokos vagy csak földet tartó is azon becsületbül kizárandó, mihez képest aránylag ő is járuljon az érintett kincstárhoz. Számtalan viszonyok lennének ez okból elrendezendőek és az új tervezethez szabandók, valamint szinte kellő szemügyre volna veendő a külön tájak virágzó vagy hervadt léte, kifejtetési tehetség, kereskedési viszonyok, szomszédság sat. — Roppant nehézségü, kigázolhatlan egybeboltyodottaknak látszó tekintetek! Legyőzésük azonban éppen nem lehetetlen, sőt bátran mondhatni, ha az elv alkalmazásában itt ott minden érdekek tökéletes egyarányosságban nem is méltányoltathatnak, nemcsak ezerszer több esett el Buda alatt, mikor a hon megmentéséről volt szó — s most szinte ez esetben vagyunk — de minden tagosztálynál, minden végrendelet végrehajtásánál, aránylag szintén annyi nehézség és szövevény jön elő, ha több nem.

A dolog materialis lényege tehát egyedül a körül forog: valljon

Megbir-e az ország általján véve holdankénti két garas telekdíjt, a nélkül hogy csontvelején ez által csorbát üssön?

Minden, a mi ezen kívül fekszik, mellékes tekintet; mert ha megbirja, akkor csak 'akarni' kell, és nincs meggyőzhetlen akadály; ha ellenben nem birja meg, ez esetben exculpálva van a magyar nemzet, ha eszmémet visszautasítja, és nem büne, ha hona hervadásban marad, ha t. i. hona bukik, minthogy lehetetlenre nem létezik kötelezés, és mai időben, mikor minden kétszeres progressioban halad, hervadt nemzeti állapot nem egyéb, mint enyészet.

Két garas évenkénti járulék egy holdtul, s kivált olly holdtul, a millyen felette sok van Magyarhonban, mellyen tulajdonkép semmi teher nem fekszik, olly kicsinységnek látszik, mikép tétova nélkül volna a legscrupulosusabb ember is hajlandó, illy járulékot legott az egész országra különbség nélkül kivetni. A dolog azonban olly fontos, hogy valóban igen méltányos azt egy kissé közelebbről fejtegetni.

Fentebb azt hoztuk fel, és ugy gondolom, minden lehető ellenvetéstül menten, hogy számtalan egy holdnyi tér, két garasos alapon, igazságosan de csak egy krajczárral sem terbelhető. Ha tehát a két garasos elvet általján véve fen akarjuk tartani, szükség, mihezképest némi egy holdnyi területre, ugyszolván pótlólag két garasnál többet rójunk. Már ha ez áll, akkor valámit például a Balaton közepén egy egy hold területre igazságos rendszer csak $\frac{1}{4}$ krajczárt fektetne, sőt tán ennyit sem: igen könnyen megeshetnék, hogy, miután felette sok haszontalan négyszegztül gazdag (!) szegény honunk, egy egy első soru holdra tán évenkénti hat garast, sőt többet is kénytelen volna írni ép azon igazságos rendszer. Mind ez merő conjectura, de nem lehetetlen, és egyedül a felállított elvnek alkalmazásából világulhatna tökéletesen ki. Illy életbevágó dologban azonban efféle árnyéklatot szemből szalasztani nem szabad. Bonczolgassuk azért a themát még tovább.

Hat garas egy holdra, például banáti allodiumra, az sem látszik felette soknak; s tudom sok ember igen megelegednék, ha ezer, tizezer, sőt százezer illyféle banáti holdra tehetne szert, habár azon általján véve hat garasos telekdíjnál még egy kissé több fekünnék is.

Az életnek ezer viszonyai közt azonban gyakorlatilag másképp mutatkoznak a dolgok, mint azokat felette kényelmesen nem egy népboldogító oldja meg íróasztalánál vajmi könnyen.

Furcsán hangzik, és ezen nem egy 'népembere' fog

megbotránkozni, tudom, de azért még is úgy van, hogy a holdonkénti magasabb, például hat garasos telekdíj általján véve inkább és sajnosabban érintené a nagy mint az egészen kis birtokosokat. S ugyanis, egy fél holdtul három garas, vagy egy holdtul hat garas, vagy végkép két holdtul évenkénti tizenkét garas, olly egyedre nézve, ki tenyere után él, vagy fuvaros vagy kereskedik, bizony nem nagy állapot; és ha ezen néhány garas járulékának következtében javulnak a közlekedések, nő a belfogyasztás, élénkül a kereskedés, szóval, ha könnyebbedik a kereset: lehetetlen volna néhány garast nagyobb gyümölcsöztetésre kiadni. Ámde illyest kell szülnie az aránylagos telekdíjnak, és illyest fog is okvetlenül szülni, de természetesen nem a felhozott három, hat vagy tizenkét garas, hanem a száz milliót előteremtő összest, ha — és ez a feltétel — gyakorlati czélszerűséggel kezeltetik az; mit feltenni kell, mert más-kép nincs csudaszer, melly a magyaron segíthetne; s aztán kezünkben kell tartani ezen valóban csudákat mivelhető emeltyüt, s azt helyesen kezelnünk.

A kevés holdnyi birtokos tehát, midőn sajnosan alig érintheti őt a két garasos alapon álló lehető legmagasb telekdíj, hihetőleg csak hasznót aratand tervem alkalmazása által.

Nézzük most, mikép hatna tervem olly birtokosra, ki például százezer holdat Magyarhon kedvezőbb táján birván, holdonkénti három garassal lenne általján véve az új rendszabály által megróva. Ez évenként háromszázezer garast, azaz tizenöt ezer forintot volna kénytelen fizetni, mi magában nem sok; mert százezer hold, három garas telekdíjra classificálva, legalább is hoz tiszta **60,000** forintot évenként, miszerint **45,000** maradna az illető szabad rendelkezésére, a mennyivel fejedelmileg élélhetni. De ez csak akkor áll, ha nincs adóssággal megterhelve a felhozott terjedelem. Azonban kérdem, van-e sok illy jószág Magyar-

honban? Alig létezik egyetlen egy is, de lehet mondani, a legnagyobb szám — és ez tán legtöbb esetben egyenesen eldődink büne — úgy meg van terhelve, mintha az érintett esetben 30,000 forint fekünnék a százezer holdon, miszerint annak tulajdonosa, atyja után valódiilag csak 30,000 forint jövedelemnek lett ura; s ha tervem szerint 15,000 ftot kellene évenként fizetnie, fele jövedelmét volna járulékként a telekdíj után leszolgálni köteles, a melly arányban a fél, vagy egy, vagy két holdnyi birtokos soha nem lenne érintve.

Ezt azért hozám elő, mikép igazságtalanul, mostani szokás szerint, ne kiáltsák bizonyos reformerek a nagy birtokosokra ki mindjárt a crucifigét, ha netalán, főkép eleintén, mielőtt minden gyámokaimat ki fogták vala hallgatni és fontolóra venni, tervemtől idegenebbek és attul vonakodóbbak volnának, mint a kisebb földbirtokosok --- és ki-vált a semmit nem bírók.

Nem minden arany, mi külső pompával jár; mindenki tudja, hol nyomja őt a saru; és fél jövedelmet hosszszash ideig — tervem szerint harminczöt évig — évenként a hon investitiójára vinni, nem gyermekség; és ki kényelmesb élethez, tán egy kis hazai rendetlenséghez is szokván, ilylyest honunk javára, nemzetünk felvirágzására tenni képes, a nélkül hogy efféle tettének hasznát biztosan reméllené, annak keblét szilárdabb lelkelet lakja, mint amollyan uton utfélen találkozó emberét.

Azon kérdés tehát, mellyet fentebb tevék: „valljon megbír-e az ország általján véve holdonkénti két garas telekdíjt, a nélkül hogy csontvelején ez által csorbát üssön“, az eddigi bonczolgotás után gyakorlatban igazságilag ekkép módosítandó: valljon

Tervem egyes osztályokat, vagy ezeknek némi egyedeit nem fogja-e zsarnokilag minden méltányosságon tul érinteni? Mert hogy az ország összeleg elbír két garas te-

lekdíjt, az legkisebb kétséget sem szenved. A haza javát azonban, noha ezért sokat lehet és sokat kell is tenni, nem állithatni egyesek romjára; mit Magyarországnak némi statusbólcei nem látszanak mindenkor elégségesen méltányolni.

Mindenek előtt kikutatandó ennélfogva az, hogy valljon létezik-e osztály vagy egyed e honban, kit tervem zsarnokilag sujtana.

II.

Jelenkor, 67 sz.
auguszt. 24. 1843.

„Kutassuk ki mindenek előtt — így végzém multkori „két garasos“ cikkemet — valljon létezik-e osztály vagy egyén e honban, kit szőnyegre hozott honfelruházó tervem zsarnokilag sujtana.“

E kikutatás szüksége azért mutatkozott méltányosnak, mert az ügynek bonczolgatása alatt az látszott kiviláglani, hogy midőn a fél, egy, két, vagy kevés holdnyi földbirtokos vagy földet tartó, nem igen sajnosan volna érintve a két garasos alapra állított és e sarkalaton rárovandó lehető legmagasb telekdíj által, addig meglepőleg úgy szólván a várakozásnak ellenére általján véve a nagyobb birtokosokat nemcsak sajnosan, de némi esetekben „sujtólag“ érné az általuk fizetendő telekdíj.

Miután pedig — a mit szinte érinték — a haza javát, noha ez legelső, semmi esetre, tán háborui vagy

közforradalmi veszélyt kivéve, nem állithatni egyesek vagy éppen egész osztályok romjára, ugyan fejtsük ki, miután a mult cikkben bebizonyítá a szám, hogy a kisebb birtokosok igen könnyen elbirnák a rájuk eső díjt: valljon sujtólag hatna-e tervem a nagyobb birtokosakra, s pusztulásnak hajtva, valósággal egyedül romjukon emelkedhetnék-e fel honunk java?

Nem hiszem, Magyarország tehetősbeinek és úgynevezett 'nagyainak' financialis állapotját, soronként egyenként, valaki, ha nem is legtitkosabb redőiben, legalább fővonásokként annyira ismerné, mint én. Számos éve, hogy e kutatást — magátul értetik: szabad utakon — különös 'időtöltésemmé', hogy ne mondjam 'működésemmé' tettem. Tettem pedig, nem valami tudvágyi viszketegbűl, mert valóban privát emberileg nem nagy gondom, herczeg X vagy gróf Y sárga aranyban vagy fekete csődperben uszik-e; de eszközlém azért, mert átalakulási ügyünket közönséges eszemmel bármennyire vontam is azt annyszor a hányszor a most divatozó theoriák kánpadjára, soha nem tudtam pénz és pedig sok pénz nélkül derekas folyamatban képzelni; és ekkép megvallom, akaratom ellen is számos év óta mindig oda kacsingáltam, hol ha nem is éppen kész kincset, de legnagyobb kifejtésre képes 'kincsbányákat' sejték. Ámde illyeseket Magyarországon, sem igen fent a magasb régiókban, sem igen alant a szalmafedelű kunyhók közt, legalább: könnyen és szaporán oda juthatólag, nem annyira tudtam sejteni, mint szerettem sejteni azon sorban, a magasb kiváltságosok sorában t. i., mellybe engem is, a magyar közönség érdemetlen de hálaadó tagját iktata a sors, ha t. i. — s igaz, ez a feltétel — osztályzati sorosim, hazai hűségürl, hazai kötelességeürl ugy gondolkozának mint én, és izlésemet osztván inkább szeretnének alábbrendelt létben élni virágzó honban, mint fényleni egyes előkelőkként, hervadásbul ki nem bontakozható hazában.

Ezt azonban miért ne tehettem volna róluk fel, kérdem? Hiszen olly hazához, melly annyit nyújt, mint a mennyi elsőséggel ajándékozza meg Magyarország a nagybirtoku kiváltságost, illy hazához hűséggel és e felett egy kis kötelességérzettel kapcsoltatni, legkisebb érdem sem, de röviden és azt hiszem legszabatosabban mondva nem egyéb, mint olly kellék, mellyel minden illetőnek természetileg vagy ha csak egy kissé feleszmél, kiegészítve lenni kell, hahogy a férfiu disznevét bitorlani, a haza kenyerét hiába enni, és az Isten napvilágát ingyen élvezni nem akarja; mi pedig a felhozott izlést illeti, azt osztani szinte nem valami erény, mellyel kérkedni lehetne, de egyenesen csak rectificált nézet, mellyhez képest az illető, jószámítólág a tágabb és tartósbb t. i. a nemzeti örömeket teszi a szűkebb és mulandóbb t. i. a privát kéjek elibe.

Fel is tettem ennélfogva osztályzati sorsosimban illy tulajdonokat; mert ha nem is tartom őket általján véve kötelességérzetre tökéletesen kiéberedett hazafiaknak, és életélvezeti izlésüken sem vagyok képes igen bámulni, ugyan miért ne hinném őket egytül egyig becsületes és lelkes egyéneknek, kikben több az ember mint az állat, s kik ennélfogva egy kis eszmélet után, egyedül nemzeti becsület, nemzeti virágzás alapján élvezhetnék egyén- vagy családköri kéjeiket?

Számosb évek óta hordom e szerint keblemben azon vágyat, bár tudnám osztálysorsosimat — mert hiszen ők tartják kezeikben szinte az egész hon területét, és e felett legszebb tulajdonokkal és lelkesedéssel ellátvák, egy kis feleszmélésre birni, és velük azon köztársasági örömeket megizleltetni, mellyek után hiába eseng csak a saját érdekét bálványozó egyén, vagy külön irányok által széthonzolt nép, minthogy illyes, lelkesb emberhez vajmi jobban illő örömek egyedül a közszellem sarkalatán virulhatók.

Velem együtt osztályzati sorsosaim vállát, a haza ja-

váért és ebből ránk háramló saját hasznunkért, mindenek előtt egy kissé megrakva látni ehhezképest régi ohajtásom, mit ezennel nyíltan megvallok. Miszerint azonban az érintett vállak, a rájuk rakandó súly által ne csak ne gyengüljenek, de a természeti csakhogy lappangó erők kifejtése által mindinkább szilárdulván, ne legyenek ugyan poggyász-hordókként öröklek megrakva, de szükség esetében a lehető legnagyobb súlyt is elbirni képesekké váljanak, mint fentebb érintém, több idő óta különös tanulmányommá — studium — tettem, mennyire lehet kikutatni osztálysorossim financialis diagnózisát.

Ezen működésem eredménye pedig az, hogy, mennyire én képes valék egyesek körülményeit tekintve kikutatni a dolog lényegét, szinte legkisebb kivétel nélkül minden sujtó vagy megsemmisítő következés nélkül elbirhatja Magyarország nagyobb birtoku osztályzata is az általános két garasos telekdíjt, sőt mind szellemi de még anyagi tekintetben is csakhamar nagyobb haszon s valódilig több nyereség fog e járulék viselése által háramlani reá, mint ha mint eddig, körülbelül a cynicus vagy sybarita here szerepét — mely közt nem tudom melyik az izletesb, melylyik a szebb — játszaná.

Miután tehát, mint a mult számban láttuk, a néhány holdnyi földbirtokos vagy földet tartó, éppen nem volna sajnosan érintve a két garasos alapon kivetendő telekdíj által, sőt ezen előlegezés következtében sorsa tetemesen javulna, a nagyobb földbirtokosak részéről nem lenne akadály, mihezképest tervem egy kis jóakarattal, vagy inkább: józan felfogás következtében életbe ne lépjen, ha igaz, mint működésem eredménye szerint állitni bátor valék, hogy e súlyt tán legkisebb kivétel nélkül Magyarország nagyobb birtoku osztályzata is elbirhatja minden kár nélkül, sőt nagy haszonnal.

Ennek részletenkénti megmutatása ennélfogva az,

mibe — mennyire egyesek compromissiója nélkül megtörténhetik, mert tán könnyen rá lehetne ismerni a felhozottakra — legitt bocsátkozni fogok, minthogy nem vagyok olly botor, általános szavaimnak vak hitelt követelni akarni.

Mielőtt azonban egyes esetek felhozása által vizsgálat alá venném, valljon az általam tervezett telekdíj a nagyobb birtokosak osztályát tekintve, csontvelő-csorbitó és ekként elviselhetlen volna-e, vagy egyedül súlyos és ekkép valamikép még is csak elviselhető, vagy végkép olly előlegezés, mellynek következtében, a beállandó hazai köz dísz után, minden egyes is olly kéjekben részesülne, a millyekről soknak eddigelé csak tiszta fogalma sem volt, szükséges a nyájas olvasót mindenenek előtt arra figyelmeztetnem, hogy a csontvelő csorbitása és ekkép az elviselhetlen súly körüli felfogás valami igen relativum, és szintugy függ egyes nézettől, mint legtöbb a társasági viszonyok közt, mellyhez képest egyik igen megelégednék azzal, mit a másik fitymál, és nem egy volna boldog arra fordíthatni legjobb tehetségét, mi más előtt érdek-nélkülinek sőt még haszontalannak is mutatkozik, s így tovább.

Már ha Lucullusként nem dőzsölhetvén, ezt valaki csontvelejének csorbitásaul fogná venni, vagy azon pénzt, mellyet lágyvelejü feleség vagy saját főbeli rosz kocsis után ezer hasztalan piperére költvén, jó közlekedésekre, vizek elrendezésire, nevelő-intézetekre s több illyesre volna kénytelen költeni, elviselhetlen járuléknak keresztelné sat. és illy nézet lenne az általános: akkor igaz, a magyar nagyobb birtokos nem igen viselhetné el a két garas alapra állítandó telekdíjt. Ha ellenben kiviláglának, s illyes lenne az általános nézet, hogy nemcsak nem valami bölcsésznet az; de felette szerencsétlen számítás és ekkép igen nevetséges, például mint Pesten legdrágábban kibutorozott palotákban ülni, és oda néha a sok sártul alig juthatni, ott pedig annyi port nyelni, mellynek undokságát az én izlésem szerint,

Windsor sőt a Vatican minden elsőégei sem üthetnék helyre, vagy valami székes közepére oasisként egy ugy nevezett angol kertet és nagy uri lakot mintegy croesusi kincstárbul búbájolni, és bécsi sőt párisi drága rongyokkal felczifrázni, mocsár, por, ökör és bival közt, hosszabbnál hosszabb kisasszony-családokat; vagy targonczákon sülyedő utak közt messze foldre hurczoltatni az aranyos attilákat sat., mikép beiktatás vagy tisztujítás alkalmával egy pár napig rendszerint olly helyütt játszhassa el a magyar, aljas köztanácskozási terem, aljas ebéd, aljas lakás sat. közt, sok lármával de annál kevesebb eredvénnyel, a magyart sat., ha kiviláglanék egyszer, milly kevés, sőt milly nyomorult logica van mind ezekben, miknek ezer otrombábbnál otrombább árnyéklatit tudnám még felhozni; akkor viszont az sülné ki, hogy tán legkisebb kivétellel nemcsak igen könnyen elbirná a nagyobb birtokos is a két garasos telekdíjt, de csakhamar azt vené észre, hogy azon száz millió tőke után, mellynek kiállítására aránylag ő is járult, mód nélkül több nemesb és tartósb szellemi s anyagi élvezeteket biztosítna magának és övéinek, mint a mennyit mindazon fényűzés és pénzgondatlanság által izlelni képes, mellybe velem együtt most sok legfőképp sőt bizonyosan nem inye szerint, de egyedül részint azért engedődzik, hogy diogenesi cynismus következtében ne jőjön minden még nagyobb pangásba, és e szerint azon kis kereset is, melly van, még nagyobb csorbát ne szenvedjen; mert ha senki nem költ semmit, minden keresetnek vége; részint, legalább mi engem illet, bizonyos haladási vágy és valami jobb utáni szomj miatt, mellyhez képest, mert köz szellem s együttmunkálás hijával igazán nagyot és valódilag nemzethez illőt nem vihetni ki, törekedünk surrogatumként legalább kiállitni, jóllehet ez nemzetiért vajmi nyomorult pótlék, a mindennapi privát erőlködéseknél és szarka-vállalatoknál valamicskével jobbat és czélirányosbat.

Rectificált izlési nézetek következtében tehát, és látván, hogy közszellemi és bölcsen elrendezett kézfogással és vállvetéssel olyakat vihetünk végbe, melyekből valódi dísz és haszon háramlik nemzetünkre és így közvetve reánk, minden kétség kívül hajlandók leszünk, vagy lesz legalább a nagyobb rész, a két garasos telekdíjhoz járulni.

A pusztá hajlandóság pénz dolgában azonban korántsem elég még, noha sok; vizsgáljuk ennélfogva rectificált izlés és azon biztosság alapján, mikép járulékunk után valóssággal felviruland hazánk, valljon hajlandóság mellett hogyan áll a tehetőség?

III.

Jelenkor 68 sz.
auguszt. 27. 1843.

Legroszabb esetek közé számíthatni honunkban bizonyos uri család helyzetét, mely család roppant terjedelmű birtoka után az alkalmasint rárovandó telekdíj fejében annyit volna kénytelen fizetni, mikép ezen új terhet a régiekhez, melyekkel e család már megrakva van, számítva, éppen két ezer pengő forinttal mulná fel az évenkénti szükség az évenkénti biztosan számítható jövedelmet, a nélkül — és itt vigyázzunk — hogy a számos család kitarására de csak egy forint is ki lett vala téve. Már illy körülmények közt tervemet illőnek tartani s annak elfogadására hajlamot tenni fel, balgaság volna; mert a közjóra előlegezendő s

innen okkal móddal de csak bizonyos idő leforgása után egyesekre is háramló járulék, olly ellentétben áll a napi szükségekkel, miszerint itt a közjónak a család fentartása miatt háttérbe kell vonulnia és a családfőnöknek ekkép nem is szabad, szentebb kötelességének rovására a nyílt erszé-nyü hazafi szerepét játszani.

De ugyan nézzük, miért áll az érintett család illy ag-gasztó körülmények közt. Rajta fekvő adóssági teher éven-kinti **110,000** pgő forint: biztos jövedelem ellenben, min-den körülményt tekintetbe véve, nem több mint **128,000** pengő forint *); mihez képest szabad rendelkezésére marad **18,000**; mi ugyan számos és minden élvezetre megszok-tatott s elkényeztetett uri családra, nem éppen sok, de, ha kell, becsületesen élélhetni vele. Ámde ha **20,000** pgő forint telekdíj rovatik a **110,000** évenkinti adóssági sulyra, nemcsak nem marad kis fillérke egyetlen egy kalánka levesre is, de tulajdonkép kétezer pengő forinttal kevesebb van semminél. A számok ez esetben így szólnak. Hol pedig számok szólnak, ott minden okoskodásnak vége. Ha tehát sok illy körülmény közé kelepczézett nagybirtoku család vagy egyed van, akkor úgy látszik, mintha tervem, lega-lább a nagyobb birtokosak bizonyos részénél, némileg már megindítása előtt, magában viselné a legbizonyosb hajótörés okát; mert hogy bárkit is úgy meg lehessen, ha mindjárt egyenesen maga hasznára is valami teherrel rakni, hogy fentartására semmi legkisebb ne maradjon, és e felett még

*) Szükségesnek tartom itt megjegyezni, hogy én e festés által bizonyos családra célzok s az egész az életből van véve ugyan; nehogy azonban valaki az illetőkre ismerjen, jónak tartottam, a számokat — mint pél-dául a **110,000** fr. adósságot és a **128,000** for. jövedelmet — csak idealiter, de azért mégis szoros arányban tenni ki; minthogy ez által minden compromissiót elhárítani reméllek, czélom pedig még is el van érve; mert például: kettő úgy áll tizhez, mint áll négy huszhoz, és így tovább.

adóssá is válják, ez több, mint bármi zsarnoki rendelkezés, mert egyenesen képtelenség.

Azt lehetne ugyan mondani: fizessen e család, sőt általján véve az egész ország két garas helyett egy garas sarkalatra állítandó telekdíjt; melly után száz millió helyett ötven millió tőke kerekednék a hon felruházására, mi szintén nem megvetendő summa volna kezdetnek. S igaz, az ország ezt könnyebben elviselhetné, sőt szorosan véve még az érintett család is, melly itt mint szinte a legsajnosb helyzetben levő hozatik fel, elbirná; mert **10,000** pengő forintot fizetve, maradna számára **8,000** pengő forint, mellyel vajmi sok embert megóhatni az éhenhalástul és efféle legsürgetőbb életveszélyektül.

Ez azonban nézetem szerint nem volna helyes; mert olly családot, melly roppant jövedelme daczára, ugy is csak akkor kezdheti enni kenyerét — és hány van illy esetben! — mikor **110,000** pengő forintot hű gazdasági tisztként, csakhogy saját jövedelmébül, már lefizetett a hitelező kincstárába, még szűkebb korlátok közé, t. i. csak egy garas telekdíjra is szorítani akarni, olly rendszer volna, melly valóban még tatárok közé sem illenék. Olly hont pedig, mint Magyarország, melly leggyönyörűbben gyümölcsözötve, száz nulliónál nagyobb tőkét birna el, minden szükséges ok nélkül ezen summának felével ugy szólván megcsorbítani, valodi bűn volna; mert kifejtési működését, mellyre kedvezőbb idő a mainál alig jöhet, mód nélkül viszszalökné.

Felfogásom szerint, nem az lesujtó baja a felhozott családnak, ezen magyarországi nyomoruság hévmérőjeül felhozott prototypusnak, hogy azt olly sok adósság nyomja; hanem részint azért függ feje fölött Damocles kardja, mert olly drága adósság sorvasztja, részint mert aránylag olly csekély jövedelem éleszti; részint végre, mert egészen hitelezőinek kezében létezik. Valamint a

számok tehát ezelőtt ellenem látszottak vívni, úgy most mellettem szólnak. S ugyanis: **110,000** forint **6%** al számitva, körülbelül **1,833,350** for. tőkének kamatja; s pedig az érintett család legalább is hattal fizeti, ha többel nem, a rajta fekvő tőkét. Már most ha öttel fizeti ezt, szintén **18,000** forintnál többet meggazdálkodnék, és telekdíjul **20,000** pengő forintot fizetvén, csupán csak két ezer pengő forint kisebbségben maradna, azaz: **18,000** helyett csak **16,000** állana szabad rendelkezésére. Ezen két ezer forintot azonban nem pótolná-e csakhamar ki azon élénkség, melly a száz millió investitio után okvetlen keletkeznék honunkban. Ugyan lehet-e ezen kételkedni? Hiszen miért nem jövedelmeznek a magyar jószágok mostanság de korántsem annyit, mint a mennyire birhatók volnának, és a mennyi jövedelmet szinte minden örökös tartományi jószágok nyújtanak, jöllehet ezeken minden arány nélkül több a teher, mint a magyarokon? Egyedül azért, mert tőke és hitel hija miatt nálunk minden pang, minden dermedez; és az utolsó váltótörvényi rendelet következtében azon kevés pénz is, melly Magyarorszáiban forgott, erővel kiszorított a kereskedés mezejéből, az uzsorás kölcsönnek vágásába. Minélfogva, ha az érintett családot mai körülményink között aránylag csak csekély jövedelem éleszti, nem csuda, sőt legokszertibb következés; s pedig a most előhozottakon kívül még azért is, mert kinek bizonyos időre szorosan teendő fizetései vannak, és ki e mellett a hitelezők kegyelmétől függ, annak saját természetvényein rendszerint minden áron tul kell adni; minek a vevő, ki előtt illyes ritkán marad titok, igen tudja venni hasznát.

Miből az látszik következni — én legalább nem tudok észrevenni más következményt — hogy még a legmostohább körülmények közé zsibbasztott nagyobb birtokosak sem jutnának tervem életbelépése által rosszabb helyzetbe, mint a mellyben most léteznek, ha t. i. öttel kapnánk

elégsges tőkét; midőn tán egyedül azok képeznék a kivételt, kik feneketlen csődbe süllyedének: mert „a hol nincs, ott hiába keressz.“ Ámde még ezekre nézve is kérdés: vajjon nem hatna-e tervem „egész egybefoglalata“ felette jótékonyan? Tervem egész egybefoglalata, mondom — s itt különös figyelmért esedezem — melly nem egyedül azt következtetné, hogy telekdíjt fizessünk; mert ha csak ennyit következtetne, ha t. i. csak a kiadás nagyobbodnék, a jövedelem ellenben nem nőne, akkor természet szerint senki, legalább finansialis tekintetben nem bírná magát eszmém életbelépte után jobban, mint bírja magát ma; tervem azonban, mellynek, ha így lehetne mondani, mintegy „pótló eredménye“ van, sokkal több elsőségben részesít, mint a mennyi teherrel járna. S ugyanis kilenczven vagy még több millió öt száztulias tőkével jó a szegény adósoknak segítségére; ezen szerencsétlen uzsoráldozatoknak, kiknek igaz, csak kevéssel ezelőtt, midőn a Hitel című könyvet irtam, nagyon is kedvezett a törvény, kiket azonban a jelen nemzedék, melly, szintugy mint ittas majd jobbra majd balra veri be fejét, egy tulságbul a másikkba szökik, tőkéletesen tönkre tett, s pedig — oh bűnös felszinség — nemzetiségünk rovására; kilenczven millióval jó, mondom, a szegény adósoknak segítségére tervem, mi által még megmenthetni, mi megmenthető; és nemcsak anyagi tekintetben, mert ez legkisebb tekintet volna, mert hiszen a köz állodalomra nézve Pál olly jó mint Péter, hanem nemzetiség tekintetében is, hol már nem mindegy, legalább ránk nézve nem, vérünk jön-e a finansialis operatiók által fel- vagy lefelé. Ezt azonban — közbevetőleg legyen mondva — némi újabb hazai bölcseink szemből szalaszták, jóllehet, szeretjük hinni, hű magyarok, minthogy ezen legsürgetőbb életkérdésben is csupa hazafiságbul, mellynek azonban nem volt gyakorlati kocsisa, annak éppen ellenkezőjét érték el, mit elérni akartak; azaz: még jobban

megnyergelték a pénzesek számára az általuk bilincseiből kiszabadítva vélt magyart. Ez idéltlen esetet, mely által, ha csalni nem akarjuk magunkat, vérünknek már nem egy családja van gyökerestül kitörülve s értéke magyarsága nélkül idegenre ruházva, mennyire még lehet, helyrehozni tervem; mert kilenczven millió pengő forint, vagy ennek legalább tetemes része, öt száztulival, vagy ha ezzel sem volna segítve, miért ne négy, sőt ennél is még olcsóbb kamattal, *) egy vágással véget vetne mind azon uzsorának, mely most betű szerint vérünkben dul; minthogy illy roppant summa úgy határozná el az országban forgó egyéb tőkék díját, valamint vásáron hiába kínálja drágán a kisebb áruló is például buzáját, ha a nagyobb árulók azon olcsón tudadni készek.

Igaz ugyan, magasztos lelkületében nem egy honi bölcs mutatkozott vajmi késznek, csoportosan kitörleni legdíszteljesb nemzedékünk egész névsorát — mintha annyian volnánk — mikép aztán ez által is elősegítse vérünk ügyét! Én azonban, s tudom velem együtt sok más is, mi nem vagyunk olly bőkezűek, mint bizonyos nemzeti operatorok; de midőn más nemzetbeliek érdekeit nem kívánjuk de csak egy hajszállal is rövidíteni, ha lehet, minden magyart, habár a legkisebbet is meg kívánunk óni, minden és ekkép financialis bukástul is. Ha tehát tervem semmi egyebet nem eszközölne, mint a magyarságnak minden más érdekek csorbitása nélküli — és ez nálam feltétel mely nélkül nem — megóvását s fölségelését, mint azt valósággal eszköz-

*) VIIIdik számú „Adó” cikkemben azt tettük fel, hogy három és fél %ra kapnánk száz milliót, mire tán tehetnénk is szert, mert hypothekául honunk úgy szólván még némileg szűz ingatlanát adnók. Ha tehát e kölcsönnek részét, mint feltettük, kilenczven milliót ötlet adnók ki, egy és fél száztulit nyernénk, azaz: nyerne a közállodalom. Minélfogva nyereséggel négy és fél, sőt még négygyel is ki lehetne azt adni; minden nyereség nélkül pedig még három és féllel is.

lené is, már ez is, azt hiszem lehető legsürgetőbben ajánlaná annak elfogadását.

Tervem haszna ez által azonban koránt sincs kimerítve még; de midőn a nagy birtokosokat illetőleg, ezen osztály legkétesb pénzbeli sorsosait sem érintené sajnosan, s ekkép annál könnyebben volna a jó állapotban levők által elviselendő, sőt ezeknek igen hasznos lenne, egyszersmind egészen új életet lehelne a nagy közönség legtávolabbi creibe; s pedig magyar szellemben; mert mai időkben bármikép erőlködöl, fujsz, villogsz szemeiddel és kaparod is a port, hazafiui lelkesedéstül az egekbe ragadva, drága földi, bizony in ultima analysi még is csak ott az erő, hol a pénz, t. i. ott, hol az a kiállító erőnek valóságos képviselője, mit a lelketlen pénzzel egybekeverni nem kell.

Igen; felelevenülne az egész hon, mert a pénz munkát, és ez ismét pénzt idézne elő, és ez nagyobb forgást, mi nem egyéb mint gyorsabb élet, jobb egészségi állapot, mellynek következtében a nagy közönség sorában vajmi sok szép lelkületű egyednek nyílnék száz uton pálya, diszteljesen s jó haszonnal gyakorolni erejét, ki most, jöllehet az anyatermészettül mind lelki- mind testikép legnagyobb elsőségekkel fel van ruházva, úgy szolván kétségbeesve vagy dologtalan eped, vagy nem tudván pezsgő vérért zablázni, a legféktelenebb kicsapongásokra fajul, vagy végre a jogász kör tekervényében leli üdvét, melly körben — mint a tapasztalás mutatja, — néha a legegészségesb velő is szór-szálhasogatató házsártossá válik, ki — ha vagy saját érdeke támadtatik meg, vagy másnak célját hátráltatni hajlandó — még a négyszöget is keréknek látja. Illy viszonyok közé pedig ma számtalan magyar, ki valóban szebb sorsra volna méltó, s kinek hasznát a haza vajmi jól tudná venni, egyedül azért süllyed, mert 'szegény legény', nem lel pártoltatást, és mindennek fölött, mert kivált az előbbkelő vagy inkább előkelőbb magyarra, ezen keleti szittya vérre nézve,

kinek kezében ércz buzogány rezgett! honunk tág terén általján véve szinte nincs egyéb kör, mellyben gyakorolhatná tehetségét, mint a prókatori és az irkafirkai --- és aztán — közbevetőleg legyen mondva — még is bámul nem egy, hogy semmire sem megyünk, s mindenben olly anynyira hátra vagyunk, holott legalább az én felfogásom szerint, inkább azon kellene bámulnunk, hogy illy visszás körülmények közt, mellyeknek bilincseit egyébiránt jobbadán mi magunk kovácsoltuk, csak ennyire is jutánk; mi azonban, hiu önkecsegtetés nélkül nem éppen nyaktörő magasság; mert valóban — és Isten bocsássa meg bűneinket — nem sokára tán még keleti és déli közvetlen szomszédaink által is elhagytunk mindenben --- mindenben t. i. mi a jogászságnak és rabulisticának körén tul fekszik. ---

Emeljük ennélfogva honunkat poraibul és saraibul elvégre ki, és fizessünk két garas telekdíjt, mire nemcsak nemesb érzésünk, de jobb számítási tehetségünk is kész, és mit, bármilly helyzetűek és színezetűek legyünk is, feltéve ha kiváltságosak vagyunk, mint láttuk, minden veszély és öncsorbitás nélkül tehetünk is, sőt, mint most állnak az idők, csak ez által virulhat a magyar nemzeti diszállásra fel; mi nélkül, legalább rám nézve, semminek sincs e világon kéj- de csak eltűrhető színe is.

IV.

Jelenkor, 69. sz.
auguszt. 31. 1843.

Átolvasván az adóru és a két garasos telekdíjru legközelebb irt s közrebocsátott czikkeimet, tűzre hányni kívánnám mind azokat. S korántsem, mintha még most is scrupulussal teli, megbántam volna, mit mondtam, és tervem körül haboznék. Valóban nem; mert a dolog lényegét illetőleg igen tisztában vagyok enmagammal; hanem csak abban nem tudtam megnyugodni: valljon nem volna-e eszközlésem még kora. Miután azonban minden körülményt, mellyek olly aggasztólag tűhegyre állitvák, kellő fontolóra vévén, csakugyan tanácsosabbnak tartottam, a dolgot inkább most hozni szőnyegre mint később, vagy éppen soha sem: egyedül az epeszti keblemet, és ezért szeretném a jelen kérdést tárgyazó czikkeimet rendre megsemmisíteni és ujra kezdeni, mert azokat eszmém igen felszines, valóban félig sem kimerítő kifejtésinek tartom.

Soha nem vágytam tisztábban s megfoghatóbban írni, mint jelen esetben; mert soha nem feküdt annyira lelkemen, megértetni és felhozott okaim diadalát tapasztalni, mint ma; és még is ugy rémlik előttem, mintha egy alkalomkor s egy kérdés fejtegetésinél sem estem volna olly gyakorta és olly erősen a hosszadalmasság, ismétlés, félretérés és még tán a homályosságnak is mindazon hibáiba, mellyekkel már annyiszor untatám béketűrő olvasóimat.

Ámde midőn szívünk igen is teli van, akkor, jöllehet olly közel fekszik ez ajkainkhoz, a legnagyobb előadási tehetség sem képes mindig kellő rendben kitárni mind azt, mitül keble buzog. Minélfogva ha én — ki se írói, se szónoklati pálmát nem követelek, de egyedül hű hazai érzés egész kincsem, mellyel egyébiránt olly tántoríthatlanul eltelve hiszem magamat, mint bárki mást — ha én tehát, mondom, rendetlenül, felszínesen s ide oda kapkodva sorolom elő, ez alkalommal szőnyegre hozott eszmémet, sőt mind ezen hibákba a szokottnál még erősebben esem: ám bíráljon a nyájas olvasó engedékenyül; hiszen ha valaha, most feszül keblem annyira, mikép valósággal nem igen tudom, minek előadásával könnyítsek azon legelsőben is, s pedig mert, ha most nem szállunk le felhőkből a gyakorlati kivihetés mezejére, és most nem vetünk honunk előmenetelére nézve valami derekas alapot, mi után lelkem olly régóta szomjaz, s melly nélkül a magában legjobb, legdicsőbb sem egyéb, mint hiu ábránd, sőt egyenesen tantalusi kínforrás: akkor valóban, én legalább nem tudom, mire és milly időkre építsük előmenetelünk hihetőségét, vagy csak reményét is.

Esedezem: tiszta és becsületes szándékomnál fogva, s még inkább honunk végett, mellynek felvirágoztatását szándoklom, legyen ekkép velem és hosszadalmas előadásommal még egy kis béketűrése a nyájas olvasónak, s bocsásson meg, ha az egészet uj és czélszerűbb formákba nem öntvén — mire alkalmasint sem tehetségem s minden bizonynyal időm nincs — csak úgy adom elő a következőt is, mint adám elé az eddigit. Ha darabos, hiányos lesz is az elősorolás, elvégre az egészbul tán még is az fog kiviláglani, hogy eszmém nem felszínes, s nem éppen a levegőbul kapott, s hogy ha valami, csak annak életbehozása fog minket magyarokat nyomorult szűk köreinkbul, mint nemkülönben az ámitások és pium desideriumok té-

bolydóibul, mellyek közt sorvadunk, kivezetve, a gyakorlati élet nagyobb szabásu, nemzethez illő alapjaira állítani. Pótolja tehát tehetségem korlátolt létét a nyájas olvasónak ezen életbevágó ügy iránti hajlama, esedezem, és bizonyos vagyok: egy kis jóakarattal könnyen ki fogja egészíthetni omissioimat, és szintolly könnyen elrendelhetni mindazon netaláni félreugrásokat, mellyekbe sikerért küzdő hevem legjobb szándékbul ragadott.

Vágyaim egybevonatja az: hogy mi mindent, mit lelkes de egyszersmind testi szükségeiket is méltányló emberektől gyakorlatilag kívánni lehet, elkövessünk, hogy vérünk nemcsak ne bukják, de díszteljes nemzetté viruljon fel.

Ennélfogva én távulrul sem követelem, hogy a haza tág terén, bárki is vérünk fentartása és felemelése végett, fázzék, ehezzék, vagy testének természete efféle csorbát szenvedjen; midőn azonban én illyest nem követelek, sőt éppen ellenkezőjét kívánom, ezennel felkiáltok — bár volna erre elég erőm — az egész civilisált emberiség hallatára: ha viszont azt nem akarná saját haszna végett előlegezni a magyar, mi nélkül egy kis szilárd akarattal olly könnyen ellehetne; ha mondom, aggasztó állapotja közt, de még a nélkülözhetővel sem volna elég lelkes és elég eszes magán segítni akarni: akkor valóban nem érdemlene nemzetek közti állást; mert saját homlokára süté vala a gyávaság bélyegét. Mitül Isten mentsen.

Kardra most nincs szükség, mert magunkon kívül valóban nincs ellenségünk; saját magunk ellen pedig kardot rántani csak nem fogunk. Szavak ellenben, habár jóra, rosra, csudaerejük is rendszerint, pusztá szavak mondom,

jelen állapotban, akármily magas lovakrúl harsogtatnának is azok, bizony bajunkbul kisegíteni nem fognak.

Pénz az, és felette sok pénz, mire jelenleg szükségünk van. Ezt kell ennél fogva mindennek előtt előteremteni, nehogy vérünk ápolása sőt felemelése végett valamit elmulasztunk, mi tehetségünkben van.

Ámde a két garasos sarkalatra állítandó telekdíjnak fizetése által, mint láttuk, száz millió pengő forintot valósíthatnánk honunk ápolására, mely tőkének czélirányos kezelésével valódi csudákat mivelhetnénk; s biztosítva volna vérünk.

Ha tehát elbírnuk a két garasos telekdíjt, akkor lehetetlen — ha a gyávaság bélyegét megérdemleni nem akarjuk — ahhoz minden tétova nélkül nem járulunk.

Miknek egybevont befejezése az, vagy legalább igen nagyon az látszik lenni: „hogyan ránc magyarokra nézve bizony nincs menekvés, a telekdíj és a nemzeti gyávaság czíme közt;” mert az előadottak után alig tagadhatni, hogy a tervezett két garasos telekdíj nemcsak nem olly súly, melyet el nem bírhatnánk, de egyenesen olly emeltyű, mely még a legmostohább állapotúra is legkedvezőbben hatna.

Egyre vagy másra el kell tehát szánni magunkat, vagy telekdíj általi nemzeties felvirulásra, vagy garasainkat megmentvén, és inkább elprédálván sőt elásván, hervadt állapottal szorosan egybefüggő dísztelen enyészetre.

Mit fog e kettő közt választani a magyar, nem tudom; de minden esetre saját maga fogja elhatározni jövőendőjét.

A gyávaság bélyegét olly könnyen azonban nemzetekre sütni nem szabad; kivált mikor, mint nálunk, csak bizonyos osztály viseli a nemzet czimét.

Felkérem ennél fogva az olvasó és író közönséget: gördítsen tervem ellen nehézségeket, hadd oldjam fel azokat, ha bírom; vagy oldja jó szándékulag maga fel, ha bírja.

Felfogásom szerint soha nem szeretek keresni segítséget magamon kívül; mert nem egyedül saját tapasztalásom mutatja, de mutatja a világi tapasztalás is, hogy senki nem mozditja saját célainkat annyira elő, mint minmagunk; mikép rendszerint nem is messzire megy az, ki más segítségére támaszkodik. Ha ennél fogva saját magamtul függne vérünk java, honunk előmenetele, valóban nem koldulgatnék jobbra balra, de azt minél előbb s minden segítség nélkül tüstént magam eszközölném. Miután egyes azonban a köz állodalomnak csak felette kis és vajmi tehetetlen töredéke, melly csak akarhat, de nem tehet, ámde véremért még is annyit kívánnék tenni, mint a mennyit csak tehetek, nehezebb kivitelű dolgokban legott azokra gondolom szemeimet előlegesen vetendőknek, kik velem egy állásuak s egy körülményűek; mert ez által, midőn saját vállaimat is ajánlom suly alá, s par préférence, legalább nem cselekszem boszantólag s ekkép visszalökőleg, megsemmítőleg, mint mind azok, kik csak nyergelni szeretnének, de saját megnyergeltetésük ellen vajmi erősen rugdalkoznak, vagy azt százféle teketória által legalább igen ügyesen tudják kikerülni.

És ez oka, miért érzek magamban olly számos év óta mindig bizonyos hajlamot, a telekdíj eszméjét szőnyegre hozni; az t. i. hogy ez által ugy meg lennék nyergelve, mint bárki más, s ekkép igazságosan senki nem vethetné szememre, ha én őt ollyasnak viselésére kívánnám birni, mi aránylag saját vállaimat is érintené.

Később, midőn tervezőink száma napról napra szaporodott s egy részről ezer szükségink feneketlen volta tátongett előttünk fel mindinkább, más részről ellenben sajnosan lehete észrevenni, hogy tehetség híja miatt a legdicőbb is anyaméhében marad, vagy legfeljebb időtlen s már is hervadt kisdéd alakjában lép a világra: akkor mind inkább nőtt bennem a telekdíjhozi hajlam, minthogy napról

napra jobban felvilágosodott bennem, mikép annyi szűkségnek, mint a mennyi közt mi magyarok sinylődünk, csak roppant tőke felelhetne meg; illyes pedig idővesztés s áthághatlan nehézségek nélkül, egyedül telekdíj alapjára volna állítható.

Az „onus non inhaeret fundo“ közönségesen bevett és apáru! fiura átmenő ármányos magyar axioma vagy inkább előítélet azonban annyira visszaretentett, mikép valóban nem mertem idő előtt tervemmel előállni. Nem mertem mondani — jöllehet ha minden hibáru! , tán politikai félénkségről senki nem vádolhat — de nem mertem azért, mert mindig rettegtem e kényes ügyen rontani; s bár ne volnának némi hazai „jóakaróink“ a legéletbevágóbb kérdéssink körül is, olly igen is huszárilag bátrak!

Bizonyos alkalomkor számosb évvel ezelőtt, feltárám azonban telekdíjas keblemet, bizonyos akkori magyar intelligentia előtt. Csaknem megüté a guta, és ha nem vagyok nemes ember s nálánál erősebb, tán meg is ver, annyira felhevült. S pedig tudtomra a két garasos alapra állítandó terv szerint, melly akkor egyébiránt bennem nem vala még egészen kifőzve, reá alig esett volna öt forint, midőn én sok ezer alá jövök vala. „Nem lehet illyesrül csak álmodni is, mert ez a magyar typussal merően ellenkezik,“ ez volt egész ellenvetésének veleje.

Én, ki a féligmeddigieket mindig gyűlöltem, s vesém redőiben olly típusokkal soha nem tudtam csak távulról is megbarátkozni, mellyek egyoldalúságot s ekkép pangást következtetnek, nem voltam ez által ugyan legyőzve vagy kielégítve, de az ügynek tán egykori diadalibb szőnyegrehozata végett még is az egészrül mélyen hallgattam.

Jött ezután a domestica cassába való fizetés agitatioja, melly ugyan tervem alkalmazását ki nem rekeszti, melly azonban ugy jó huszárosan agyon zavartatott; és így lön, hogy elvégre most, miután sok typussal együtt szinte

az egész magyar editio hajótörést szenvedő ponton van, telekdíjas tervemmel nem akartam elvégre háttérben maradni; melyre áraszsza Isten legjobb áldását és mely — legyen szabad ismételve érintenem — talán az által fog ajánlkozni leginkább, hogy némi hazai reformerek é tekintetbeni modorát kerülván, nem állítom annak gyakorlati kivitelét hypothesisekre, vagy magamrul nagy bölcsen elefejtkezvén, éppen mások erszényére; de mint földbirtokos, és hála az ég, jó nagy daraboknak birtokosa, sajátlag ajánlkozom a sulynak dereka alá, osztálysorsosimtul se többet se kevesebbet nem követelvén, mint a mennyit aránylag rám is fogna róni az általam felhozott rendszer. Minélfogva, ha eszmém életbe lép, nemcsak idealiter fogunk, vagy mint a német közmondás tartja: örökleg gazda nélkül más erszényérül, vagy végkép mindig csak „en miniature“ nyomorult szabásokként rendelkezhetni, mint ma; de önámítás nélkül meg lesz vetve, a nagyobbyszerű nemzeti haladásnak bizonyos alapja.

És ezt nem kérdésből hozom itt elő, hogy midőn mások tervet sajtolnak agyvelejükből terv után ki, melyek megengedem mind gyönyörűbbnél gyönyörűbbek, csakhogy senki, még maga a tervező sem tudja mindig: „papirosul milly költséggel léptethetnének azok életbe;“ megint mások nem képesek kibontakozni a felemelt sóár, harminczad és efféle financialis recipék nyomoruságaibul; mások megint szőrszálhasogatólag, a királyi jövedelmek, peculiumok sat. elősorolásával meritik ki egész közgazdasági tudományukat, és ezekkel szeretnék kivívni honunk virágzását; mások pedig egyedül indirect adó által hiszik elérhetni a czélt; mások végre „ganz naif“ a papi jószágokkal és effélékkel kaczerkoddnak sat.; én addig, míg mások illyesek körül bibelődnek, mind ezek kérdésbevételét továbbra hagyván, egyenesen s mindenek előtt saját vállaimmal ajánlkozom; — valóban nem kérdésből hozom mind ezt elő, mondom, a mi az eddig

előadottakbul azt hiszem eléggé kiviláglik, mert csak ily eszközés után várom én honunk valódi felvirágzását, és ezzel olly szorosan egybekötött saját jobb hasznomat; hanem azért gondoltam mind ezen „kitérések“ elősorolását szükségesnek s ehhezképest el nem mellőzendőnek, részint hogy elvégre mind jobban s jobban kitűnjék azok lényege, kik rosz katonákként, vagy nem szomjaznak hírkoszorú után, vagy a sáncz mögül kibujni nem mervén, és a megostromlandó várt mindig kerülgetvén, készek ugyan suo tempore a diadal gyümölcseiben osztozni, de annak kivására fecsegésen és szónoklatokon kívül személyeikkel nem igen, sőt soha nem állnak elé; részint azért hoztam fel a külön politikai „tétovázó“ financierek rögeszméit, mikép azok legalább, kik mostoha sorsuknál fogva ugy is némileg másokon ülnek terhül, egy kissé feleszméljenek, és ezentul, a helyett hogy ők perorálnának a fizetés ügye körül leghevesebben s korbácsolólá, inkább mélyen hallgassanak, ha jó móddal szórmentiben nem tudják a dolgot kezelni; mert nincs boszantóbb s ekkép czélvesztőbb, mint például gunyolva merészségre készíteni olyanok által, kik lövésen kívül vannak; vagy e mondást jelen esetre alkalmazva, ollyasok által zaklattatni szemtelenül és ex tripode fizetés s közteherhordásra, kik illyesekben csak ingyen, vagy legfeljebb „lógósul“ járnának, sőt egyenesen a kocsiban ülénének.

Hagyjátok ennélfogva drága hazafiak, ha azt akarjátok, hogy azok, kiket valami uj teherhordás illetne, elletetek tán a tehetősbeiktől ingereltetve, fel ne bősüljenek, és e szerint soha ne üllhessük az ügy diadali ünnepét; hagyjátok mondom, ez esetben a fizetésre netalán szükséges nógatást s korbácsolást csak ránk, kiket leginkább érne a fizetés; mert ha mi nem viszzük ki elvileg s gyakorlatilag a dolgot, ti bizonyosan nem vizitek azt ki soha.

Felkérésemet az olvasó és író közönséghez, hogy

ugyan gördítsen tervem ellen nehézségeket s jószándékulag oldja fel azokat, ennél fogva korántsem arra kívánom magyarázandónak, mintha én dögönyöző és korbácsoló virtuósokat keresnék — mert hiszen meglehet, fognak illyesek kerekedni, minthogy tervem némellyeknek igen is megtalálhatna tetszeni — Isten mentsen; mert illyes, használás helyett minden bizonynyal csak ártana s megrontaná az egészet; de csak annyiban esnék keblemnek minden hazai intelligentiák tervemhezi járulása jól, mikép mindenek előtt, mennyire emberileg szólva lehetséges, kivilágolják: hogy valljon hasznos és gyakorlatilag ki is vihető volna-e honunkra nézve tervem; mindenek előtt mondom, mert csak akkor, ha ez teljes világában tűnnék ki, volna felfogásom szerint szabad, a dolog körül agitálni, mit én igen megkülönböztetek egy puszta ujságczikk-írástul. Egyik is más, másik is más, mit nem szabad összekeverni; ámde erről tán később.

Addig is azonban, míg több jóakaró nyilatkozik ez ügy iránt, legyen szabad folytatnom azt a jövő számban.

V.

Jelenkor, 70. sz.
septemb. 2. 1843.

Legközelebbi cikkemben azt állítám, hogy én azért érzém magamat honunk investitióját illetőleg, telekdíj általi hozzájárulásra már régóta mindig hajlandóbbnak, mert legelsőben is: illyest minden macskaféle kerülgetéseknél sokkal egyszerűbbnek és loyálisabbnak tartok; és aztán: mert olly summát, mint például száz milliót, mellynek egy kis lát-szatja volna, semmi más alapon ki nem lehet teremteni sok idővesztés s egyéb nehézségek nélkül, mint egyedül telekdíj-fizetés sarkalatán.

Most ezt ismétlem. S meg fogjuk látni, bármikép csűrjük csavarjuk is, hogy magunkhoz illőbbet, czélnak megfelelőbbet s kevésb nehézségekkel járó bizony nem fogunk találni, mint az általam tervezett díjnak aránylagos fizetését.

A felemelt sóár basisára állítani tervet, akaratom ellen is, mindig az egykori irlandus szántóvetőkre emlékeztet, kik, mint mondják, régi időkben ökreik farkára köték az eke rudját. S ugyanis: mert bármilly tervet ollyas valaminek feldrágítására állítani, mi természetű országban, levegő, víz, meg fű után legszükségesb szer, nem egyéb, mint az országot ott terhelni meg — t. i. az ökröt farkánál fogni be — hol az annak leginkább, vagy legalább mód nélkül fáj. Mi a sót illeti tehát, mellytül elestünk, és azért estünk el, mert „vállainkra“ nem akartunk venni terhet, erről

hallgassunk s ne emeljük azt még magasabbra. Ha pedig már szólni akarunk róla, a helyett hogy felemelni iparkodnánk, s csak nyomorult homoeopathiai dosisokat tudnánk a szegény szántóvetők, mint egyáltalában a tenyésztők legfájdalmasabb rovására s ekkép egyedül a közállodalmi gazdagság tetemes megrövidítésével abbul kicsikarni, váltsuk meg loyáliter inkább az egészset, ha bírjuk, vagy sürgessük legalább csökkentését mennyire lehet s hadd élvezze Magyarország minden lakosa lehető legolcsóbban azon kimeríthetlen kincset, mellyel megáldá honunkat a sors, s melly kincs most lakat alatt tartva, természetellenileg még azoktól is megtagadtatik, kik úgy szólván meztlen tömérdekén állnak; mikép a természetelleniség, melly soha nem jár boszu nélkül, a közállodalomnak tetemes megrövidítése mellett még azt is eszközli, hogy nincs rendelkezés s tán nem is lehetne kigondolni czélszerűbbet, melly annyi erköcstelenségnek meg nem szünő forrását képezné kénytelenségileg, mint a sónak felcsigázott s eltiltott léte.

„Sok szépet kivittünk már a felemelt sóárral; miért ne lehetne azt ennélfogva bizonyos mértékig ezentul is használni?“ Illyest lehetne okoskodásom ellen gördíteni, szinte hallom. Ámde kérdem, mi szépet, mi nagyot vittünk ki ezen hypomoclionnal? Semmit, legkisebbet is, mi nemzet-hez illő volna; mit ugyan a hazai dicsőségek közé saráglyázott és a törpét is óriásnak néző elbizott nem igen fog hinni! de menj ki, drága földi, a határszéleken csak egy kissé: és pirulva, epedve igaznak fogod mondani szavam szemrehányó létét.

Hogy eddigelé a felemelt sóár jobb volt mint a semmi, noha még ez is felette nagyon kérdésbe volna vehető, meg akarom engedni; mert hiszen tán az ökröt is jobb a farkánál befogni, mint éppen nem, és a legdíszesb hölgyet is, kinek csak kezét sem volnál rendes állapotban érinteni mérész, hajánál fogod tűzből vagy vízből kirántani, ha máskép

nem lehet. De valljon mit erősít ez? Tán azt, hogy illyes czélszerű s helyes? Éppen ellenkezőjét, azt t. i. hogy illyest úgy szólván csak kétségbeesési állapotban szabad mivelní; midőn rendes állapotra nézve, legidétlenebb fogás, sőt legkeserűbb gúny.

Ha tehát illet is a felemelt sóár alapja, mit nem akarok bonczolgatni azon időkre, mikor kétségbeesési erőlködésink közt a legkisebb segedelem is olly jól esett, mint hajótörést szenvedettnek tenger közepén jól esik egy pusztá deszkaszál; abbul nem következik, hogy illy nyomorult fogás mai napokra is illő volna, mikor mindenben jobb rendszer s a természettel jobban megegyező rendes állapot után sovárgunk, vagy legalább illyes után küzdeni kötelességünk volna.

Ki ennélfogva, hihetőleg keleti restségtől saturálva, nem képes hazánk felvirágzására más kutfőt feltalálni, mint a még inkább felemelendő sóárt, most midőn derekabb s természetesb kutforrások megnyitása volna napi renden: az, alkalmasint nem tudván mit tesz, minden esetre nem küzd, legalább ez esetben nem, jobb rendszer és a természettel jobban megegyező rendes állapotért; mihezképest nem is átalom ezennel kimondani rá a kontár statusembler czímét, ne vegye rossz néven; ne vegye pedig, mert hiszen azért igen becsületes és másokban még felette okos ember is lehet.

Tegyük azonban fel, hogy mind az; mit mondék, nem áll, s e kérdésben én hibázom el a valót; mert hiszen igaz, más országokban is statusjövédelmet képez a só, mi egyéb-iránt a dolog józanságát azért még be nem bizonyítja, ugyan mind e mellett mi sül ki? Nem egyéb mint az, hogy a felemelt sóárbul kerekedő summa, melly most alig rug magasabbra kétszáz ezer évenkénti pengő forintnál, s alig elég azon kisdedségeket is lélekzetben tartani, mellyek annak alapján születtek, minden esetre olly nyomorult hypo-

mocion, mikép azzal Magyarország felvirulását eszközteni, vagy ahhoz valódi haszonnal csak járulni is akarni, valóban a legsajnosb aberratio. Még magasabbra csavarni e természetelleniséget pedig lehetetlen, hahogy nem az a cél, minden tenyésztést lehetetlenné tenni, vagy a tenyésztőket szinte arra kényszeríteni, hogy elvégre só helyett burgonyaczukrot fogyasztanak, melly a sónál majdmajd olcsóbb.

A sórul tehát, ismétlem, vagy hallgassunk, vagy váltsuk be azt inkább fenekestül és aztán rendelkezünk arrul így vagy amugy, a mint t. i. czélszerűbbnek fogja mutatni a hideg számösszevetés, szabadon.

Az indirect adó — melyet több oeconomista lehető legkönnyebben elviselhető sulynak tart, mi azonban még mindig bíró alatti kérdés, jöllehet annak eszközzésével valódi csudákat visznek végbe az emberiségnek úgy szólván irányt adó nemzetei — az indirect adó mondom, általján véve nem látszik Magyarország mai körülményeihez még illőnek. S ha van valami, mi elvégre szemeinket nyomorult mibenlétünkre nézve tökéletesen felnyithatná, minél nagyobb áldás ránk nem háramolhatnék, mert egyedül az ki lát, bir magán segítni: az valóban e kérdésnek ámitás nélküli méltánylata volna. S pedig; mert ugyan miért nem illik ránk magyarokra még az indirect adónak legtöbb neme? Egyedül azért, mivel Magyarország általján és aránylag mind abbul, mi szükségkép az élet fentartásához nem való, s mit ekkép eltűrhetlen nyomás nélkül adó alá lehetne vetni, olly keveset fogyaszt, mikép az illy sarkalatra állítandó közterhekbeni részvét, midőn általjános sinylődésink tükrét egész világosságában feltárja előttünk, nemzeti üdülés és felvirulás tekintetében valóban olly csekély volna, hogy csak félig meddig se szolgálhatna elégséges hypomocionul. S ugyanis: mert hol a nagy többség szorosan csak azt élvezi s néha még azt sem, mi nélkül ugy szólván állatilag is alig tengődhetni — és ez a mi esetünk — ott a nemzeti

lét még bölcsőben mereng vagy nyavalyában sinylődik, és ott ennél fogva mind azon élvezeteket, melyeknek birtokában egyedül virágzó nemzetek vannak, mint nem létezőket nem vethetni adó alá.

Derék belfogyasztás, ez a nemzeti egészség és erőnek valódi hévmérője. De nem ám egyedül kenyérnek, burgonyának, tengerinek, s efféle puszta életfentartó szereknek fogyasztása; mert hiszen illyesek egyenesen csak agyagré-szünk legsürgetőbb szükségeit pótolják, „mik nélkül nem,” hanem fogyasztása mind annak s pedig progressiv arányban, mi után mind inkább vágyik a positiv szerencsére meghívott ember, ki nem pangásra s állati tengésre van elítélve, de üdvét egyedül hatáskörében leli azon soha nem lankadó szorgalomnak, melyet Isten plántált keblébe, s mely midőn legszebb erényinek kimeríthetlen kútfeje, egyszersem úgy szólván jutalmazólag napról napra több és különfélebb életjavakban is részesíti őt.

Illy szerencse-állapottul azonban, mely után törekednünk kellene, s melynek lényege nem az, mint némi álbölcs elhíttetni akarná, mihez képest minél kevesebbel elélni iparkodjunk; hanem az, hogy becsületes fáradozásunk után minél több kéjben részesülhessünk, minthogy — mint mondtam — az ember nem negatív és pangó, hanem positiv és haladó szerencsére van meghíva, illy állapotul mondom, nem de még illy rectificált ideáktul is azonban — oh ne csaljuk magunkat — még vajmi távol vagyunk; mert valóban, ha mind azon illusiokat és azon hiu álmokat, melyeknél fogva nem egy magyar, honát és kivált saját magát öröklek tulbecsülve, legsajnosabban le van bilincselve, a számösszevetésből kihagyjuk, lehetetlen lesz meg nem vallanunk, hogy bizony Magyarországon mind annak fogyasztása, mi jöllehet az élet fentartására szorosan nem szükséges, de azért még is kelléke minden jobb társasági, családi, sőt egyedi viszonyoknak, vajmi kevés és szűk

körök közé van szorítva. Mert hiszen Magyarországnak mondhatni legtöbb lakosa, aránylag valódi jó eledellel sem él, valódi jó ruhában sem jár, valódi jó házban sem lakik, s annál kevesebbé élvezi mind azon anyagi és szellemi kényelmeket, mellyek közt annyi boldog napokat élnek más nemzetek, jóllehet magyar alkotmányos szabadságuk nincs, mellyel mi annyit kérkedünk sőt pajkoskodunk, de azzal viszont philosophiai felfogással élni nem tudunk, s éppen olly kevesse értjük annak kellő gyümölcseit gyakorlatilag biztosítani magunknak.

Szomorú tanulmány, de való, s csak az ki lát, bír magán segíteni.

S ugyanis: mire lehetne vetni nálunk indirect adót? Menjünk csak városról városra, faluról falura, házról házra; s valljon mit fogunk találni? Némi kevés körön kívül, szinte mindenütt inkább szükségét mint felesleget; ha t. i. ez esetben is az ideákat össze nem zavarván, nem nevezük azt is feleslegnek, mi nélkül egy Diogenes-féle hiu küllöncz szorosan ellehetne, kivált rövid időre; vagy mi ellen nem egy népproféta legalább elszónokolja — de maga nem gyakorolja — cynicus dagályait.

Hagyjuk ennél fogva az indirect adózási eszméket jobb időkre, midőn rectificált fogalmak és rectificált cselekvények következtében kevesülni fog nálunk a sybarita here, meg a cynicus bolond, de e két tulság között mindinkább növekedendik azok száma, kik dolgoznak is de költenek is, és kik ha minden nem tiltott kellemek után vágynak is, azért ha kell minden nélkül el is lehetnek.

Sokan azonban azon vélekedésben lehetnének, hogy csalatkozom, s honunk aránylag nincs olly keveset fogyasztó, azaz olly sínylő állapotban, mint én teszem fel; mikép tán még is czélszerűen lehetne használni honunk felvirágzása végett az indirect adót. S igaz, ha például Boszniával hasonlítjuk össze constitutionalis Hunniát, akkor meglehet igen

virágzó állapotban fog ezen utolsó mutatkozni előttünk, s hogy felette sok kellemszerűeket fogyaszt. Ámde itt nem az forog kérdésben, magunkat a leghátulabb állókkal hasonlítgatnunk össze, nagy meglelégtlen, és ha egy lineával elébb állunk, úgy szólván az „elinduló pontnál,” azért már igen nagyon, mint annyiakban tesszük, hiuskodnunk s kevélykednünk; korántsem ez forog kérdésben mondom, de az a kimutatandó — mert hiszen itt az okoskodást egyenesen „kézzelfoghatókra” állíthatni — hogy valljon „mire” lehetne vetni tehát indirect adót? S ha ezt vizsgáljuk, alkalmasint azt fogjuk tapasztalni, hogy dohányon és pálinkán kívül alig van valami luxus-articulus, mellyet a nagyobb szám igen fogyasztana constitutionalis hazánkban. S hogy ekkép az indirect adó alá vethetendő kéjek substratuma nem nagy; midőn még e kéjek is — és ezt nem szabad szemből szalasztani — a legszámosb osztálynál — fájdalom mondani, mert nincs elég módja állatiságbul kibontakozni s más neműeket élvezni — igazi életszükségekké váltak.

Legyen ez egyébiránt bármikép, s tegyük fel, nekem mind e mellett nincs igazam: azért kettő még is alig lesz tagadható. S ugyanis legelőször az, hogy ha fogyaszt is általján véve Magyarországbán a nagy közönség ollyasokat, mik veszély nélkül indirect adó alá lehetnének vetendőek: az minden esetre olly csekély, mihez képest teljességgel nem szolgálhat valami tetemesb jövedelem alapjául; s másodszor, mert minden indirect adó, a bélyeget — stempelt — pezsgőt sat. is ide értve, annyi, Magyarországbán nem létező hivatalt — Amt — ellenőrséget, szóval: annyi kellemtelen complicatiót tételez fel, hogy valóban a várható haszon nem igen ütné helyre mind azon alkalmatlanságot, • melly az indirect adó behozatása által háramlanék ránk.

Egyébiránt terheljük meg, például a pálinkát, melly aggasztólag rágódik az éjszaki népeknél hevesebb magyar

vérünk; terheljük meg ezt elnyomásig, ha lehet; nekem semmi nem volna kedvesebb, csak hogy oly jövedelmet ne várjunk innen, mint a mennyiről honunk valódi felvirágzására elvégre rendelkezhetnünk kellene.

Valamint tehát a felemelt sóár nem fogja alapját alkotni azon tőkének, melyre, ha nemzetileg felvirulni vágyunk — és e körül forog a kérdés — szükségünk van: szintugy nem szolgálhat illy bázisul az indirect adó sem, hahogy nem akarunk vetni adót mind azon ábrándra, ámitásra, elfacsart ideára, mystificationra, szemfényvesztésre s efféle tulajdonra, mellyel oly nagy száma a régi álmából felébredt magyarnak, megnepszünőleg csalja magát s csal más; mert ha ezen, valóban éppen nem szükséges, sőt felette káros luxus-articulusokra vetnénk adót, s ezt az illetőkön meg is vehetnők: akkor bizony tágabb és általánosb adói alapra nem volna többé szükségünk; mert hogy bárhol is nagyobb szám élvezze az érintett levegő- és füstféle kéjeket, mint nálunk, azt én legalább nem hiszem.

VI.

Jelenkor, 71 sz.
septemb. 6. 1843.

Kimutatni iparkodtam, hogy a felemelt sóár és az indirect adó, ha tán kivételileg s mellékesen használható is — mit időkimélés végett ez uttal nem akarok további bonczolgatás alá venni — semmi esetre nem lehet csekély volta és szövevényes alkalmazása miatt, alapja olly nemzeti felvirulásnak, melly hozzánk illő volna s melly czél felé jelen körülményeink közt egyedül aránylagos telekdíj-fizetés után indulhatnánk halasztás nélkül és biztosan.

A harminczad és általjában a vámi jövedelmék, nemkülönben mind azon javak és jószágok, mellyeket az ország statuskölségek hordására tett alkotványos fejedelminek kezeibe, felette nagy tekintetet érdemlenek. És ha van valami, mi mindenek előtti jobb elrendezést követel, az bizonyára nem egyéb, mint a határvámoknak sulyos, és mi tán még ennél is nyomasztóbb, azoknak olly sokszor változó, vagy legalább olly könnyen változható léte. A fejedelmi javak és jószágok pedig, nemkülönben mind azon alapok, mellyekre nálunk az universitas, academiák s illyesek állitvák, olly bő kincstároknak mutatkoznak, mikép azokat jól és célírányosan kezelve, minden lehető statuskölség pótlására váltig elégségeseknek volna hajlandó hinni a legméltányosabb is.

Ez mind igaz, és ki a diplomaticumokban nőtt fel s a pacta conventák közt érett meg, igen elértem, hogy illyes

de egy lépést sem akar tenni; vagy más szavakkal: egy garast sem akar zsebéből előbb kivenni, mielőtt mind ezen kérdések tisztába nem jöttek s elvileg és jogilag el nem rendeztettek vala. És ez ellen in thesi nem lehet kifogás.

Nekem azonban a dolog gyakorlati részét tekintve, még is más a nézetem, más a véleményem. S ugyanis én, jóllehet a nemzet és fejdelem közti kötések és pacta conventák mindenenk előtt szentek s ekkép sérthetetlenek előtttem, én azért még sem tartom gyakorlatilag és élettapasztalásilag véve tanácsosnak, egyedül ezekre támaszkodni; mert ha nincs semmi 'háttérben' — s e körül világosabban nehéz szólni — mi azoknak úgy szólván támaszul, nyomadékul szolgálna: könnyen megesik, hogy az efféle kötések magyarázata egyoldalulag megyen végbe sat., és az egyedül illyesekre támaszkodó körülbelül úgy jár, mint járt vagy inkább uszott azon utas, ki, mert megfizette átszállíttatását Amerikába, és ez által elv és kötés szerint joga volt az odaszállítást az illetőktől követelni, inkább elveszett az elmerülő hajón, mintsem más hajóra ült s valami új bérfizetésnek tette volna ki magát; vagy ha honi példát akarunk felhozni, bizony úgy jár e világon az egyedül elvekre és jogokra támaszkodó, mint járt bizonyos táblabíró, ki az útcsináló községekkel és a tens vármegyével meg nem szűnőleg pörölvén, soha nem akarta a háza előtti kátyut maga betöltetni, és számos év leforgása alatt inkább naponta túrta az alkalmatlanságot, s veszélyezteté nyakát, csakhogy az 'elven és jogon' csorbát ne üssön.

Már én az elvet és jogot általján véve, némi becsületben járó kérdéseken kívül, annyira nem bálványzom, mikép azok csorbátlan fentartása végett vízbe veszni, vagy nyakamat törni volnék hajlandó. És ez okbul, mert szintén hazám javát sem kívánom veszélyeztetni, vagy tudja az ég micsoda időkre hagyni, inkább fizetek ma bármilly súlyos telekdíjt, mintsem hogy az acták pedantságaiban és szöve-

vényiben nagy bölcsen bátyákat és hátulsó kapucskákat keresgetvén, azon ürügy alatt, mert a harminczadi és vámi ügyek, valamint a fejedelmi javak és jószágok körüli kérdések még nincsenek egészen tisztában, hazánk javát, mennyire ehhez mind a nélkül is járulni képes vagyok, csak egy nappal is később eszközteni hajlandó lennék.

Legyen mind ez sürgetve: helyes, és adja rá az ég legjobb áldását: de azért más részről csupa diplomatica- és pacta conventákban buvarkodás által, vagy mert ,minden nem megy úgy mint mennie kellene,‘ se röviditessék meg honunk attul, mit felvirágzására ,saját erőnkkel‘ végbevihetünk.

Sok azt mondhatná ugyan, hogy ekkép, ha t. i. a régi források használása helyett újakat nyitnánk, úgy szólván ,extra dominium‘-féle állásba jönnénk, mikor aztán nehezebb fogna lenni a bajon segítség mint ma; ámde ez esetben, én azt hiszem, éppen ellenkezőleg fejlődnek ki a dolog, s pedig mert mi magyarok ezen, valamint más kérdés körül is, önámítás nélkül csak akkor jutandunk valódiilag ,intra dominium,‘ mikor egyszer tetteleg fogtunk virágzásnak indulni; valódi virágzásnak azonban csak akkor indulunk, ha egyszer elég lelkünk lesz minden szövevények s nehézségek daczára is ,segíteni magunkon.‘

A harminczadot, vagy annak felemeltetését, mint a vámi és fejedelmi javak s jószágok forrásait mind ennél fogva nem tartom tehát ollyasoknak, mellyek honunk felvirulási ügyét tekintve keblem vágyait csak legtávulabbrul is megnyugtatni képesek lehetnének. Ezeknél, honunk előmenetele végett izlésem, politicai hitvallásom és számitó tehetségem szerint, valóban biztosb, szaporább és bővebb kutfő után szomjazok; s eddigelé legalább, ollyast sehol nem tudok fellelni egyebütt, mint az aránylagos telekdíjban.

A papi jószágokrul — mellyekre annyian olly indiscret étvágyat árulnak el, kik egyébiránt, tudom, lennének csak

ilyesek birtokában, vajmi nagy lármát ütnének, ha azokrul bármilly távulrul is valaki disponálgatni merészkednék — a papi jószágokrul mondom, mint olly kérdésrül, melly a kedélyeket okvetlen legnagyobb lobba lángba hozná — minek elkerülése mostani körülményink között nem kevésb, mint 'hazaíui legszentebb kötelesség' — ez alkalommal mélyen hallgatok. Mindennek meg kell érni e világon; s némiek csak lassan érnek meg, úgy hogy az, mi ma nemcsak kivihető nem volna, de okvetlen leghátralökőbb, sőt megsemmisítő visszahatást szülne, idővel maga magátul fejlődik ki célszerűbb rendelkezésre. És ha ez igaz, min nem kételkedtünk, ha a világi eseményeket kérdezzük, s nem célunk, hazánkbul legelsőben is 'tabula rasa'-t csinálnunk s ezen aztán valami egészen új építvényt emelnünk fel, de ingadozás nélküli átalakulás az, mit tervezünk: akkor valóban jobb a papi jószágokrul hallgatnunk, s hazánk felvirulási tekintetében más kutfők felnyitása körül lépünk őszinte egyességre.

Vannak az eddig elősoroltakon kívül még más sarkalatok is, mellyek sokak szerint előlegesen lehetnének valamelyes adó alá terjesztendő; mint például: tőkepénzek, műipar, kereskedés, eladási díj, laudemium, mortuarium, harminczad-felemelés, ország-künti lakás díja, s tudja az ég, még mi minden; mi minden mondom, mert hiszen hol van határa részint azon képzeti felhevülésnek, mellyel minden jobb ember el van telve, ha 'léteért küzd' s ekkép minden hű magyarnak is el kell telve lennie, ha hona kétes állását készakarva maga előtt eltitkolni nem akarja; részint hol van határa mind azon 'nem fizetési ürügynek,' mellynek következtében — fájdalom mondani — annyi magyar sokszor tudta nélkül is, szüntelenül valami 'kisurranásra' alkalmas hátulsó ajtócskák után kacsintgat.

Mindezen most érintett adózási alapkövek, valamint azok is, mellyek eddigelé jöttek tudtomra, s mellyeket itt

rendre elősorolnom csak idővesztés lenne, azonban, meny-nyire én látom a dolgot, mai körülményink között nem alkothatják, ha így lehetne mondani, „derekát“ azon sarkaltnak, mellyen biztosan, röviden és nagyobb szabásokban felvirulhatna honunk, s mellyet ekkép én ohajtanék megvetni mindenek előtt.

S ugyanis: tőkepénzekről nem igen csordulunk fel; ámde ha usznánk is azokban, minden esetre szövevényesb és könnyebben kijátszható a tőkepénzek megadóztatása, semhogy átalakulási küzdelmink közt illy horgonytul sokat remélhetnénk. Műipar, valamint kereskedés, még bölcsőben léteznek nálunk; ezeket ekkép inkább ápolni kellene, mint bármilly kicsiség által is nehezíteni. Eladási díj, laudemium, mortuarium, a most előadóftaknál sokkal alkalmasb jövedelmi kutfők, nem tagadhatni; csakhogy részint nem elég bő forrásuak, részint szövevényes és ehhezképest drága ellenőrség nélkül igen könnyen kijátszhatók. Országkünti lakás díja elvégre, a mellett hogy csekély volta miatt alig volna számba vehetendő, legnagyobb önkénynek s ezzel szorosan egybefüggő zsarnokságnak nyitna tág mezőt. Mert ugyan milly ítélőszék határozhatná el igazságosan, hogy valljon ki lakja a külföldet tapasztalás s a hazába hozandó méz beszerzése végett s ki kénytelenségből, ki viszont egyedül éldeleti here-viszketegből? S így tovább.

Többnyire ha valaki azt mondja: „ne csak egy kutfőt használjunk, de valamint a szemes gazda sem állítja reményeit, például egyedül gabnára, gyapjura, állandókra vagyis fixumokra, ugymint koresma-malombérre sat. — fára és efféle nagyobb jövedelmi csermelyekre, hanem jövedelmet szaporítólag minden bármi gyéren csepegő forrást is kellő szemügyre veszen: szintugy cselekedjünk mi is, honunk oeconomiáját illetőleg az „adde parum modico“ terv szerint;“ a ki így szól, azzal in thesi kezét fogok s elv szerint nemcsak nem ellenzem, sőt igen kívánom, hogy

minden bármilly csekély jövedelmi forrás is nyitassék meg. Mért minél nagyobb az erő, annál biztosb a siker. A dolog alkalmazását tekintve azonban, még is más véleményben vagyok s azt hiszem, hogy valamint nem cselekszik ok-szerintileg azon gazda, s ekkép nem fog megjutalmaztatni aránylag nagy jövedelem által, ki, 'kezdetkor' valami terjedelmes és hátramaradt uradalom gyümölcsöztetése ügyében kis források körül bibelődván, nem pontosítja össze minden tehetségét a nagyobb források megnyitására: szint-ugy nem cselekednénk mi is czélszerűleg, s nem fognók tapasztalni honunk kellő felvirágzását, ha pirulásra méltó hátramaradásink között 'kezdetkor,' a helyett hogy valami derék jövedelmi csermely megnyitására pontosítnók össze minden erőnket, inkább a netalán itt ott felfogható 'cseppek' biztosítása végett fárasztanók ki magunkat.

Legyenek csak valami terjedelmesb uradalomnak nagyobb jövedelmi forrásai egyszer kellőleg megnyitva s biztosítva, ám akkor fog az okos gazda lépten lépve nemcsak minden kifacsarható egyéb kis cseppek összegyűjtése körül is aggódni, de e fölött 'negative' is iparkodandik nevelni a jövedelmet; azaz: hogy minél kevesb költséggel minél több állitassék ki; vagy még világosabban mondva: hogy a tiszta jövedelem minél közelebb álljon a brutto jövedelemhez; mit kezdetkor, mikor mindent ugy szólván egyedül fővonásokban lehet és kell ekkép elrendelni, szinte olly kevéssé eszközölhet ezek elferdítése nélkül, valamint a kisebb jövedelmi források kellő méltánylatára sem terjesztheti gondját, ha a nagyobbakat elhanyagolni nem akarja.

És ha ez valami uradalom gyümölcsöztetését illetőleg áll — mit tán nem lehet kérdésbe venni — akkor ugy hiszem, még kevesebbé kérdésbe vehető az, hogy honunk felvirágzási ügyére az itt előhozott logica és bánásmód még inkább illik. S pedig mert uradalmat, hol rendszerint csak egyes parancsol, minden részleteiben keresztül tekinteni,

s az abban lappangó minden kútfők egyszerre felnyitására elégséges tőkét találni csak könnyebb, mint illyest, egy egész s oly nagy országot illetőleg eszközölni, mint magyar hazánk, kivált ha ezen ország, úgy mint honunk, nem áll egynek parancsa alatt, ki kénye kedve szerint rendelkezhetnék, de valaminek elhatározására ezek jóváhagyása, megegyezése kívántatik meg.

Bizonyosan nem is szülne ennél fogva mai körülményink között jó sikert, azaz: vagy éppen nem volna eredménye, vagy eredménye nem felelne meg számtalan szükségnek, ha tehetséginket mind azon alábbrendelt kútfők megnyitására fecsérelnők el, melyeket felhordék, a helyett, hogy most mind ezen 'cseppek' összegyűjtését későbbre hagyván, azon jövedelmi folyót nyitnók meg, mely nemzeti felvirulás-vágyainknak felelne meg, mely nem egyéb, mint az általam tervezett két garasos telekdíj aránylagos fizetése.

Legyen ez megnyitva előbb, s mint egyik fenebbi számban érintém, nem örökre, de egyedül harminczöt évre: s csakhamar megjön az idő, mikor mind azon felhozott s más még lappangó cseppek összegyűjtögetése is napi rendre kerülend, melyeket akkor elhanyagolni éppen oly kár volna, mint azokkal most bajlódni — ha t. i. nem akarunk örökleg minden civilisált nemzetek mögött nyomorultan kullogni — valódi bűn.

Kisértessék meg egyébiránt egyik is másik is, ha úgy tetszik, Isten neki; csakhogymind azon kútfőknek ügyes felczifrázása, melyeket itt felhoztam, s melyeken kívül tudom még százakat is fel fog hozni a kimeríthetlen magyar képzeleti tehetség, ne szolgáljon nem fizetési hátulsó ajtócskákul', vagy inkább 'kapukul'; igen 'kapukul', mert hiszen ha valahol, e tekintetben soha nem zárta és nem szűkítette magának el az utat, szabadságát otrombául nemfizetésben kereső rokon vérem.

VII.

Jelenkor, 72 sz.

septemb. 10. 1843.

„Kisértessék meg minden lehető kutfő, mely honunk felvirágzására szolgálhatna,“ körülbelül így végzém be legközelebbi cikkemet. Ez által azonban nem azt akartam mondani — értsük egymást — hogy magyar szokás szerint, Pál makacson például az indirect adóhoz ragaszkodják; Péter ellenben fejesen egyedül a harminczad és határvám megváltásához álljon; József továbbá kirekesztőleg a sóár-felemelésben egyezzen meg; László végre csupán csak a bélyegdíj — Stämpeltaxe — behozatalát pártolja s így tovább; korántsem ezt ajánlani volt szándokom, mert hiszen ha valahol, bizonyosan azon kutfők megnyitása körül szükséges az egyesség s együttműködés — minthogy mindnyáját gyakorlatilag szólva egyszerre meg nem nyithatjuk, de csak egyetlenegy sem nyithat meg csekély szám — mely kutfők után üdülését várja honunk. S ha ez igaz, akkor okszerinti kijelelése ezen kutfőnek, t. i. a legalkalmasb, legbővebb s legkönnyebben kinyitható kutfő kijelelése van mindenek előtt napi renden, s nem ám ezt mellőzve, egyik vagy másik kedvencz-kutfő körüli agitationak időelőtti s ekkép hasztalan sőt hátralökő viszketege.

Én tehát a külön külön jövedelmi források megkíséretésére felhívó szavaimat csak úgy akarom értetni: hogy valamint én vettem gáncsolólag kérdésbe minden más jövedelmi kutfőt, a két garasos telekdíjt kivéve, szintugy

vegye — mint ezt már a „Két garas IV.“ cikkben követelém — és pedig nem hát mögött, nem suttonban, nem sötétben, de nyilván mint én tettem, bárki viszont] telekdíjas eszmémet is boncz alá.

Legyen előbb e kérdés minden oldalról lehetőleg meghányva, s csak aztán ha egyszer némileg feltűnt előtünk a való, fogjunk annak, mennyire bírjuk, életbe léptetéséhez.

Mint én látom a dolgot — t. i. mint azt ma látom — esküdni mernék, hogy telekdíjas tervem legjobb. Meglehet azonban: okok más véleményre hozandnak. Lépjenek azokkal az illetők tehát elé.

Én Magyarország férfias felvirulása után sovárgok. Minden, bármi hasznos legyen is egyébiránt, mi e végcélhoz nem vezet, nem közelít, nem elégíti ki lelkem szomját. 'Féligmeddigi', 'akarom is nem is'-féle nekem tehát nem kell. Midőn azonban így érzem magamat lelkesítve, se a vak véletlent nem veszem nagy számba, se idegen kéztül nem várom, nem követelem vérem üdvét, s legkevesebbé számítok sült galambokra; de mind ezek helyett, mennyire bírom, magam kívánok saját vállaimmal állni egykori nemzeti nagyságunk építvénye alá. S ím ez oka, miért hoztam minden teketória nélkül egyenesen a telekdíj eszméjét szőnyegre.

Ha egyébiránt valaki olyféle 'helyettessel', vagy jobban mondva 'pótlóval' áll elé, melly többször érintett s most ismét felhozott végcélomhoz közelébb emelné a magyart, mint az általam tervezett telekdíj eszközzené azt; ez esetben, ha ennél jóval sulyosb volna is az ajánlandó csudaszer, csak bírjam s édesörömet és rögtön sajátommá teszem azt; s pedig mert nem tervem elfogadása, vagy éppen magam kimélése, de vérem felvirulása, hazám dísze, czélom.

S ha erre ráállok, mint áltaján véve, nem vagyok a körül különösen akadémikus, így vagy amugy szolgálom-e a

hont, csakhogy szolgáljam: természetesen még hajlandóbb leszek oly terv elfogadására, melly a telekdíjnál nagyobb, vagy legalább ahhoz hasonlólag üdvös következményeket szülvén, életbe is gyorsabban hozható s könnyebben el is viselhető lenne. Mert hiszen hasonló sőt megfelelőbb eredménynyel nekem is jól esik a könnyebben elviselhető teher. S azért ki vele mindenek előtt! csakhogy hátulsó ajtócskát ne vegyek abban észre; mert valamint gyűlölöm az erőltetési és zaklatási modort, s illyest e szerint legtávulabbrul sem akarok használni: szintugy hiszem szükségesnek, hogy mai nap minden, mi nem ered tiszta főből s kivált tiszta kebelből, kimélet nélkül pelengérre állittassék, mit erőm szerint eszközölni is fogok, mert ha másokat vezetni akarni ahhoz való tulajdon nélkül is már elég nagy véték, azért még is megbocsátható azon undok bűnhez szabva, melly szerint honunk ügye körül — szégyen és gyalázat — nem egy magyar mást hord ajkán, mint a mit rejt keblében.

S valóban itt van ideje, hogy elvégre lehetőleg kimutatva s megismerve legyen minden magyar lényege, úgy hogy az, ki tehetetlen s nem bírja szolgálni a hont, kimélve, azokkal ne zavartassék igazságtalanul egybe, kik bírnák ugyan szolgálni azt, de nem akarják; mikép aztán a kötelesség-éber honfiak megmenekedve az illyféle selejtesek nyílt valamint hypocrita gátlásaiktul, átalakulási szent ügyünket illetőleg kezét fogva s vállt vetve, akadály nélkül gyakorolhassák erejüket.

Egyik vagy másik zsebből vegyük-e ki ennélfogva azt, mi nélkül soha nem emelkedhetik ámitás nélküli díszállásra honunk, előttem tehát nem *conditio sine qua non*; csakhogy kivegyük egyik zsebből valahára; s ez már feltétel, mert hiszen e körül forog létünk s nem létünk; s csakhogy — mi megint második feltétel — ne téveszszük el véletlenül a zsebeket, magunké helyett másokéba nyulván, mert ez természet szerint nem kézfogást, vállvetést s ekkép előme-

netelt szülne, de okvetlen a magányérdek legundokabb harczába sülyesztené a hont.

Mindazon nemfizetési ürügyekkel, hátulsó ajtócskák-
kal s mind azon „sine me de me”-féle zsarnokságokkal tehát
félre, melyek eddigelé — valljuk meg — olly nyomorultan
jellemzék honosink nem kis részét; s ismerkedjünk meg
elvégre a jobb, a lelkesb embernek boldogsági talpkövével,
melly rövid szavakkal érintve nem egyéb, mint őszinte köz-
munkálás utáni hazai dísz és hazai becsület; s legyünk bi-
zonyosak, azon arányban, melyben honunk fog indulni
virágzásnak mind inkább, szint abban fognak napról napra
minden egyesnek virágai is felvirulni okvetlen.

És e szerint álljon elé bárki, s tanítson jobbra; csak-
hogy vége szakadjon egyszer azon pangásnak, mely közt
sinylődünk, s azért sinylődünk főkép, mert akármilyen felségest
tervezzünk is, mindenütt megakadunk tehetség híja miatt,
melly ugyan nem egyéb, mint „céllírányos munka;” ámde
ennek megindítására pénz, nemzeti látszattal pedig sok
pénz kívántatik; s illyest hátulsó ajtócskák útján nem igen,
mások erszényéből pedig bűnhődés nélkül alig szereezhetni.

Várva várom erre nézve a jobb utmutatást, vagy
legalább két garasos (!) eszmém czikornya nélküli kritikáját.
Igéresem, ok nélkül — legalább mi személyemet illeti —
nem leszek akadékos vagy éppen makacs.

Addig is azonban, míg honi intelligentiáink — s nem
veszek ezen felhívásbul annak jeléül egyetlenegyét is ki,
hogy miután kimondám vélekedésemet nyersen, és ezentul
is kimondandom mindig, senkivel örök háhoruban lenni nem
kívánok, mert több előttem az ügy mint a személy, s vajmi
magasabbra helyezem honunk javát, mintsem éreznék ma-
gamban szógyőzelmi vágyat — addig is azonban, míg
honi intelligentiáink mondom mellettem vagy ellenem szó-
landnak fel, legyen szabad két garasos tervemet a folyó
számban tovább fejtegetnem.

VIII.

Jelenkor, 73. sz.
septemb. 14. 1843.

Tervem kivitele, életbehozása, számtalan nehézséggel van egybekötve. Ezt nem tagadom, valamint eddigelé is már megvallám. Midőn azonban annak haszna felette nagynak s kétségbe nem vehetőnek mutatkozik előttem, én legalább kivihetésében s életbehozásában nem tudok észrevenni áthághatlan, meggyőzhetlen akadályokat, mit fenntebb szinte érinték.

Nézzük ennélfogva — mert hiszen engem is szintugy elszédíthet valami kedvencz idea, mint bárki más; s olly eszme által, melly honunk felvirágzását tárgyazza, egy kissé elszédíttetni, közbevetőleg mondva, tán nem éppen szégyen — nézzük ennélfogva, mi mindent lehetne tervem kivitele s életbehozása ellen felhozni; kivitele s életbehozása ellen mondom, s pedig gyakorlati szempontbul véve, mert helyessége ellen még in thesi is csak az gördíthetne nehézségeket, ki

Vagy megelégszik s ,beéri' Magyarország mostani virágzó (!) fényes (!) és biztos (?) állásával, s azt vélvén, a mai status-quoval is elvitorlázhatni hajótörés nélkül még számos évekig, egyedül az antiquitásokban leli kését;

Vagy az, ki sovárog ugyan nemzeti felvirulás után, de be tudja bizonyítani, hogy a két garasos telekdij általján, nemzeti csontvelő-csorbitás nélkül el nem viselhető;

Vagy végre, ki a telekdíjnál hatályosb — efficiensb — pótlékot, vagy legalább ehhez hasonlót s egy uttal könnyebben el is viselhetőt tud javasolni.

Csak az, mondom, ki e három osztályba tartozik, kelhet tervem hasznos, alkalmazható s célirányos léte ellen még in thesi is ki.

Miután azonban mind ennek fejtegetése habár tán nem is egyenesen, de az ügy tárgyalatása közt mellékesen úgy is elmulhatlan szőnyegre kerülend, tegyük tervem könnyebb kipuhatólása végett addig is fel:

Hogy mi nem elégszünk meg s nem érjük be hazánk mai fényével, és ekkép valami diszesb lét után sóvárogva, tenni is akarunk valamit a honért; s

Hogy a nemzeti csontvelőnek csorbitása nélkül áltálján elviselhető a két garasos telekdíj; s végre

Hogy hazánk felvirulási tekintetében nincs a telekdíjnál czélszerűbb emeltyü.

Tegyük mind ezt fel, s a végett, mihezképest tervem lényege, mennyire lehet, tökéletesen kivilágolják, pontosítsuk előlegesen minden kutatásinkat kerülgetés nélkül főkép abban össze, hogy valljon, gyakorlat s méltányosság szempontjából tekintve, kivihető s életbe hozható-e az. Mikép pedig ez könnyebben eszközölthessék, soroljuk, mint érintém, az az ellen gördíthető észrevételek s nehézségeket, mennyire azok előttünk isméretesek, rendre elé.

Legelsőben is az adózó népet hozzák fel, mellyet minden terheinek hegyibe holdonként de csak két garassal is terhelni meg, nem volna méltányos.

S igaz ez nem volna méltányos. Ámde előrebocsátottuk, hogy a holdonkénti két garas csak legnagyobb áltáljánosságban van értve; miszerint például közel jó vásárhoz fekvő legjobb buzaföldre négy, sőt tán hat garas is volna a végett rovandó, mikép viszont valami sivatagra holdonként csak fél krajczár, vagy még ennél is kevesebb fektet-

hessék, s általján véve még is minden holdtul két két garas folyjon az országos kincstárba.

A jobbágyi — sessionalis — telkektől, azok mine-müségét s fekvését szintén illő tekintetbe véve, tehát, holdonként egy garas, sőt még ennél is kevesebb volna fizetendő. A polgári, valamint azon földek is, melyeken valami teher már fekszik, hasonlólag ez osztályba esnének.

Már például általján véve egy garast róva mind ezen osztályzatu telkekre holdonként, úgy látszik, nem volna még annak daczára is nyomasztó állapot, hogy e telkek már súly alatt vannak. S pedig, mert e kulcs szerint harmincz hold után évenként nem több mint egy for. harmincz kr. volna fizetendő. Mi tán csak elviselhető, sőt még felette nagy haszonnal is elviselhető volna, ha nagyobb műveltség, jobb utak, élénkebb kereskedés, derekabb belfogyasztás, és számtalan efféle szellemi és anyagi tényező által, általján véve virágzásnak is indulna a hon, s ekkép nőne is a kereset. Elviselhető volna mondom, még e kis 'rátétel' is, ha virágzásnak indulna a hon s nőne a kereset.

S e körül forog a dolog. Mert ha megmarad minden in statu quo, tudatlanság, fecsérlett munka, műveletlenség, restség, homokbuczkák, mocsársombékok s efféle szellemi és anyagi nyavalyák és békók közt: akkor, nem tagadhatni, valódi zsarnokság volna de csak egy garasocskát is róni valami jobbágyi vagy polgári ingatlanra. De valljon miért nem volna szabad feltennünk, mint azt már fentebb is érintém, hogy a józanul investált száz millió tőke után mostani dermedezéséből s pangásából kiemelkedve, virágzásnak s egészen új életnek fogna indulni honunk? Miért nem volna ezt feltennünk szabad? Hiszen caeteris paribus hasonló ok mindenkor hasonló következményt szül. Ha tehát más hazák többek közt szintén az által is indultak jobb kifejlésnek — mit nem vehetni kérdésbe — hogy mindenki aránylag járult honának investitiojához; ugyan miért

kellene kétkedni, hogy magyar hazánk is hasonlólag fogna ugyanazon ok által virágzásnak indíttatni? Én nemcsak nehézséget s improbabilitást nem látok ebben, de azt hiszem, valódi csudákat mivelne nálunk száz millió. Így pedig azért vagyok meggyőződve, mert aránylag kisebb tőke is legnagyobb csudákat mivelt más honokban, úgy hogy ezek úgy szólván mátul holnapra mintegy bűvész-vessző által felette kétes állapotbul rögtön egészség felé fordultanak, jöllehet — s itt különösen felkérem a tisztelt olvasó figyelmét — korántsem rejtett azokban annyi élet és kifejthető erő, mint rejlik magyar hazánkban, melly valóban megterem minden hasznost, és most legfőképp azért meddő, azért minden tekintetben olly nyomorultan kopár, mert annyi lakosa, a helyett hogy józan investitio után szinte bizonyossá tenné magának annak gyümölcsseit, ezeket — dologtalan, vagy minden egyetértés s kézfogás nélkül munkálva — egyenesen ajándékként a vak véletlentül vagy egyedül a jó szerencse játszi negédjétül várja és követeli.

Legyen a tervezett száz millió gyümölcsözőleg kezelve, és czélszerűen olly tárgyakra fordítva, mellyek nem egyedül képzelet és hagymáz szerint, de valódiilag hatnak nemzeti javulásunk s egészségünk életforrásaira, és okvetlen vajmi hamar olly felvirulásnak fog általján véve indulni honunk, s ehhezképest annak minden őszinte fáradozó és szorgalmas egyes tagja is, mikép alig ismerendünk csak néhány év leforgása után is most pangó, és akkor életteli anyaföldünkre.

Ez azonban igaz, fő feltétel; az t. i. hogy gyümölcsözőleg legyen kezelve a száz millió tőke, miről némi fővonásokban hovahamarább adandom elő nézetimet; és aztán, hogy e tőke czélszerűen olly tárgyakra fordíttassék, mellyek nem képzelt és experimentumok utáni hagymáz szerint, mellyben most nem egy magyar statusember olly magasan paprikázza magát fel, de a régibb tapasztalás

utján valódiilag hatnak nemzeti felüdülésünk s virágzásunk életforrásira.

Már hogy valljon hol rejteznek ezen életforrások, s ekkép mi volna mindenek előtt és soronként a száz millióval életbe léptetendő, arrul később fogom igénytelen nézetimet a tisztelt közönség elibe terjeszteni. Addig is azonban, míg erre alkalmam lesz, e néhány fővonással vagyok ezennel előállni bátor:

Ha igaz, mikép egyes embernek valamint egész nemzeti családnak legfőbb bölcsesége, gyakorlatilag szólva, abban pontosul össze, hogy az előbb élők tapasztalásit úgy szólván aratásnál meglepven, oly keveset költsön önfizette tapasztalásért, mint ez csak lehető — mert hiszen egészen ingyen illyest át nem vehetni — akkor azt hiszem, „más nem próbálta“ experimentumokra sok tehetséget fordítani valódi balgaság, sőt nemzetileg szólva még igazi bűn is. Mihezképest még oly egyénnek és nemzetnek is csak ovakodva és tehetségüknek egyedül kis részével szabad, eddig nem ismert kísérletek kitapasztalásához járulni, melly egyén és nemzet mind időben mind pénzben sokat költhet, s mellyeknek állása biztos. S ha ez áll, akkor magától következik, hogy oly egyén és oly nemzet, mellynek se költeni való ideje, se költeni való pénze nincs, s mellynek állása efelett korántsem biztos, de igen kétes, annál kevesebbé kalandozhat eddig sehol kellőleg ki nem puhatolt teoriák közt, saját létének legfájdalmasb csorbitása, sőt egész földi üdvének legveszélyesb kockáztatása nélkül.

S ím ez magyar vérünk állapotja. Mert, ha hátramaradásink aggasztó létét s ezer szükséginknek ehhezképesti irtóztató sorát lágyvelejűleg magunk előtt eltitkolni nem akarjuk, sem elfecséremlhető időnk, sem elprédálható pénzünk de legkisebb sincs; nemzetiségünk pedig, ha szemünket behunyva szintén ez által nem akarjuk nyomorult félénkekként eltávoztatni tőlünk a veszélyt, valljuk meg, bi-

zony felette bágyadt lábakon áll, mi azon magunk körüli kapkodás symptomája után leginkább bebizonyul, mely szerint nem egy magyar, mint vizbefuladó, mindig másban keresi menekülését, a helyett hogy mindenkit békében hagyván, egyedül saját erejére támaszkodva, és ezt szűzül megótalmazva, iparkodnék elérni üdvpártját.

Nekünk magyaroknak, kivált országglási kérdések körül, ennél fogva egyáltalában nem szabad statusbölcseségi experimentumokban kimeríteni tehetséginket; de legszentebb kötelességünk, mindenek előtt ollyasokra pontosítani össze erőnket, s ekkép a netaláni száz millió tőkét is ollyasokra fordítani, miknek biztos sikerükért s okvetlen hasznos létükért régibb tapasztalás ví s kezeskedik némileg.

Igy cselekedni azonban semmi nem hátráltat. S azért cselekedjünk így, t. i. fordítsuk a két garasos telekdíj után kerekedő száz millió tőkét is, mennyire lehet, ollyasokra, mik felelevenítőleg s virágoztatólag folynak életereinkbe.

Már teendünk-e így, az más kérdés. De én remélni s hinni akarom, így teendünk; s pedig, mert lehetetlennek látszik, hogy mi magyarok, miután annyi előttünk a régibb példa, mely szerint okulni lehetne, s ekkép okulni kellene, sokáig s eldöntő számban foghatnánk mindazon phantasiák és cifra elmefuttatások áldozatai lenni, melyek által ma nem egy honosunk szédítettik el olly sajnosan.

Hogy némi sőt sok aberratióba fogunk esni, s investmentalis tőkénk bizonyos része hasztalan párolgand levegőbe, ezt meghiszem, s erre el kell készülvén lennünk; mert valamicskét még a lehető legbölcsebb is kénytelen öntapasztalásért kockáztatni. Ámde hogy olly otrombául fognók alkalmazni száz milliói investmentalis tőkénket, mi-kép az némi elevenséget s egy kis felvirulást se vonjon maga után, azt egyáltalában el nem gondolhatom; mert habár lesznek is mindig ügyügykedő képzeletdúsak, kik szép szavakkal s eleven festvényekkel theoriáiknak tömkele-

geibe fogják csábitgatni a fogékonyabbat, vagy inkább: a 'spongyásabbat', azért az okosabb, az ovakodóbb, s ekkép reméllem, a magyarnak jobb része tudom ha egyszer fel-eszmél, inkább tapasztalás útján fog lépni elé, mintsem hogy azok utmutatását kövesse végetlen, kik, valamint átalakulási ügyünkben teszik, szintugy száz milliói tőkénkkal is, ha ennek alkalmazása rájuk volna bízva, egy experimentumbul esnének a másikba.

Egyébiránt minden esetre áltálján véve vagy okszerintiekre fogjuk fordítani a tervezett száz milliót — áltálján véve mondom, mert egyes esetekben alkalmasint mi is elvétendjük a czélt — vagy otrombábbnál otrombábbul fogjuk elfecsérteni a felhozott summát. E kettő közt nagyobb vonásokban egyik eset okvetlen beáll. Már ha az első áll be, akkor valamint az áltáljánosan fizetendő két garasos telekdíj könnyen leszen elviselhető, szintugy lesz az e cikkben tárgyalt jobbágyi vagy polgári telket illető egy garas is könnyen elhordható; mert hogy száz millió tőke, kifejtésre olly fogékony országban mint magyar honunk, egy kissé okosan forgatva, csak annyi elevenséget s ezzel egybekötött jobb keresetet se szüljön, mikép a jobbágy meg a polgár igen könnyen, sőt tulságig kipótolvá, még azon egy garasnyi 'rátételt' se birhassa el, melly a telekdíj kivetése által háramlanék rá, azt ugy hiszem, a legkétkedőbb sem teendi fel. Ha viszont a második eset áll be, hogy t. i. experimentumokat experimentumokra halmozván, csakugyan minden valódi haszon nélkül fecsérlenők el a száz milliót: akkor nyugalomra léphetünk, s pedig, legalább nemzetileg szólva, örök nyugalomra; mert ez eset által tökéletesen kiviláglanék, mikép rajtunk semmi egyéb nem segíthet, mint idegen kéz, melly alá otromba nép okvetlen kerül, s melly kéz, ne féljünk, majd két garasnál jóval többet is ró egy egy holdra, csakhogy alkalmasint nem hazába fektetőleg, de sorompón tul vándorlólag.

Ennyi bárdolatlanságot azonban miért tennénk magunkra fel? Én nem láthatom át. Mert ha nálunk nem egy idealista és éretlen velő, és nem egy álpropheta és pajkos huszár szónok el is szédíti ugyan némi alkalommal a bárgyu sokaságot, sőt néha diadalának ünnepét is ülli — mi egyébiránt tán nem egyéb, mint természetes következménye előbbi pangásunknak — azért még mindig szabad remélnünk, hogy elvégre, mikor mindinkább közelítendünk az egészség állapotjához, az eszmék is kiébredve, mint érintém, a régibb tapasztalás utjából egy könnyen, s kivált nevezetesebb kérdéseket tekintve, kilépni nem fognak.

S ehhez képest nem tudok kételkedni, hogy az általam tervezett száz millió tőkét is, ha éppen nem lehető legtökéletesebben, minden esetre oly czélszerűen fogja magyar vérem hazánkba investiálni, mikép ennek legalább annyi felelevenítési s felvirágzási eredménye legyen, hogy valamint az ország általján véve elbirhasson két garasnyi telekdíjt, úgy a már egyenesen megterhelt telkek is elviselhessenek általján véve egy garast, vagy legalább bizonyos fractiot minden tulmegterhelés nélkül.

Az adózókat illető ellenvetés tehát, mely e czikknek tévé substratumát, az előadottak által úgy hiszem meg van, legalább fővonásilag, czáfolva.

A mondottak fonalán azonban más nehézség tűnik fel; az t. i. hogy „valljon milly kulcs szerint lenne a két két garas fizetendő.“

IX.

Jelenkor, 77. sz.
septemb. 28 1843.

„Lehetetlen tervem létbehozása végett igazságos kulcsot kidolgozni, és ha lehetne, annyi költséggel járna az, hogy azon summa, melly tervem után kerekednék ki, az által olly nagy csorbát szenvedne, mikép tán annak fele sem maradna fen honinvestitioi célra, s e szerint igen is drágán volna megvásárolva az.“

Illy okoskodást hallék kevés nappal ezelőtt tervem ellen gördítetteti, s pedig honunk nem legcsékélyebb capacitása által. S miután ez a legközönségesb, de egy uttal a legplausibilisb ellenvetés is, melly illy esetben mindenütt hozatott elő, s ekkép nálunk is okvetlen és ad nauseam fog hozatni elő, mert a politikai kifejlésnek symptomái körülbelül mindenütt ha nem is egyenlők, legalább igen hasonló; miután mondom ez a legközönségesb de egyszersmind legplausibilisabb ellenvetés, szükséges a dolgot egy kissé mélyebbről felvilágosítani.

Legelsőben is az állítatik: hogy lehetetlen tervem létbehozása végett igazságos kulcsot kidolgozni.

Erre következőt válaszolok: Matematikai szabatos-ságu igazságos kulcsot nem dolgozhatni ki tervem életbehozása végett, igaz; ámde kérdem, valami tehernek közös viselését illetőleg, ugyan hol és milly esetben lehetett a repartitiora nézve illy tökélyü kulcsot feltalálni? Mire, ha

őszinték akarunk lenni, s nem vágyunk hátulsó kapucskákon kisurrani, azt vagyunk kénytelenek felelni: „sehol.”

Mihezképest nem is arrul van szó — mint egyáltalában bármi emberiben soha nem lehet arrul szó — valami egészen tökélyest kiállítani s elérni; de valamint másban, szintugy a telekdíj kérdés körül is, egyenesen csak abban pontosul össze az egész, hogy valljon nem lehet-e tervemet illetőleg, az igazsághoz annyira közelítő repartitionális kulcsot, nagy nehezen ugyan, de még is kidolgozni, melly gyakorlatilag és életbölcse ségileg elfogadható lehetne.

S erre minden hosszas fejtegetés s megmutatási vizketeg s ügyügyködés helyett, egyszerűen csak azt vagyok bátor felelni: „Lehetett másutt, s hol akarat volt, mindenütt: tehát lehet nálunk is, feltéve, hogy ez elkerülhetlenül szükséges, ha hazafiságunk nem szódagály, mélységünk nem szórszálhasogatás, statusbölcse ségünk nem constitutionalis hypersthenia; szóval: ha nem vagyunk egyedül színpadi és fényüzési hazafiak, de emberi hivatásunknak lelkesen megfelelni ügyekezvén, férfiulag szomjazunk honunk felvirágzása után.”

E tekintetben tehát, mert hiszen szinte minden civilisáltabb nemzetnek megvan már catasterje, nincs legkisebb nehézség is, ha t. t. van arra elégséges költség. És e szerint a felhozott ellenvetés első része nem képez valódi akadályt.

Már mi egy lehető legtökéleteseb cataster kidolgozására megkivántató költséget illeti, ez más kérdés; s e tekintetben, megvallom, lehető legnagyobb figyelmet érdemel az általam felhozott ellenvetés második része, hol t. i. az állittatik, hogy az illetén cataster kidolgozása annyi költséggel járna, mikép ennek eszközlése tán azon summának felét is megemésztené, melly tervem után kerekednék ki.

Ez nagy baj volna, mert aggasztó hátramaradásink közt, mikor kettőztetve kellene lépnünk elő, nehogy mindig

leg hátulsók maradjunk, mert más nemzetek sem veszteglenek; illy állapotban mondom, nagy baj volna, ha a tervem által kikerekedő summa felével lennénk megvásárlani kénytelenek annak igazságos kivetését, s e szerint ugyszólván két lépést téve egy lépéssel ismét visszalöketnénk. Illy haladás egyébiránt elkerülhető-e, nagy kérdés.

Miért kellene azonban éppen ötven millió pengő forint, egy magyarországi cataster kidolgozására, azt nem tudom. Az eddigi subsidium s illyféle kulcsok legalább nem teltek nálunk ennyibe; s így meglehet, hogy e tekintetben is, mint szinte annyi másban, az asthenicus bajból a hypersthenicusba átesvén, az eddigi, mondhatni, legtöbb helyütt falusi kovács more patrio készítette kulcsok helyett olly valami patent-féle kulcsot kívánnának sokan, vagy legalább, 'némellyek' készíteni, melly 'remek-mű' még sehol nem létezik, s mint illyes természet szerint sokba telhetnék.

Tudakolám is ez okból a felhozott nehézséget előgördítő capacitástul, hogy valljon milly adatok szerint hihetné ő egy magyarországi cataster kidolgozását olly méregdrágának? Mire ő egészen naif azt válaszolá, hogy ő e tárgy körül sem nem olvasott, sem nem gondolkozott volna ugyan sokat, de a Pesti Hirlapban olvasá, hogy illyes legalább is ötven millió pengőbe kerülne.

Az én egybevetésim következtében, s mennyire én ismerem más országok ebbeli munkálataikra fordított költségeit, s képes is vagyok saját körülményinkhez szabni azok alkalmazását, s végre mennyire bír is már honunk számtalan olly munkálatokkal, mellyek igen elősegitnék egy lehető legtökéletesb cataster kidolgozását, én meg nem foghatom, milly adatok szerint lehetett ötven millió pengő forintot illy műtételre szükségesnek találni. Miután azonban a felhozott p. hirlapi czikk előttem nem isméretes, nem is tudom, ki írta legyen azt, s egyébiránt nincs ez újságlap kezemnél, távul vagyok azt egyenesen mint levegőből ka-

pottat elítélni akarni. Halljuk s nézzük ennélfogva, milly alapokra van állítva a megkivántató ötven millió. Mert ha valahonnan, bizonyosan a p. hirlap részéről nem várhatunk felszínest vagy készakarva nehezítőt oly tárgy körül, melyért más formákban ugyan, de azért egy végeczél felé még is, oly őszintén és oly fáradhatlanul küzdött.

Felette rossz eljárási modor, a dolgok kivitelét, élet-behozását könnyebbnek gondolni, s illyesnek hirdetni. S ugyanis, mert a felszínest általján véve nem arat sikert; s aztán mert psychologice véve a kijátszott remény csüggedést okoz, midőn a nem várt könnyebbség új lelkesedésre hevít. Napoleon — s legyen szabad e hasonlatossággal élnem — soha nem kisebbité katonái előtt a veszélyt. Hirkoszorú s Franciaország dicsősége után sovároghva, azt hitte ennélfogva ütközet előestéjén a lelkesb: „holnap végső napom“, s mintegy megedzve illy gondolattul, félni többé nem tudott; s ki még is fenmaradt, csudálkozva jó szerencséjén, kivívta a diadalt. Más vezérek ellenben így buzdítják hadaikat: „ne féljete jó fiúk, nem lesz bajotok“, s mosolyg ugyan eleinte illy megnyugtatóson a nagyobb szám, s igen jól esik neki; ámde ha sűrűbben kezd hullni a légénység, bizony a legderekabb is, mert a végveszély eszméjével összebarátkozni nem volt ideje, megijed, s ha szaladásnak nem iramlik, nagy csuda, minthogy, bárki mit mond is, egyedül az a minden alkalmi hős, ki állatóságának szellemileg parancsolni tud; ehhez pedig, mert ez rövidebb hosszabb, de rendszerint mindig valami belső küzdés eredménye, egy kis idő kell.

Kövessük s kerüljük e példákat ujjaalakulási küzdelminkben; mert hiszen célunk, vagy legalább az én czélom nem ideigórági megnyugtató, rövid örömgerjesztés s honunkra nézve egy kis ephemer mécsnek meggyújtása. Valóban nem, hanem azon végeredményhez sovárgok vinni, habár csak egy parányi mákszemnyit én is, hogy magyar

vérem egykor, ha tán több nemzedék leélte után is, diszteljesen foglalja el helyét a szellemileg kicsinosult nemzetek koszorújában.

Barátkozunk meg ennél fogva minden nehézségekkel, melyek utunkat okvetlen állni fogják s néha meggyőzőhetlen, áthághatlan alakokban, ha valósággal nagyok s nemzetileg szólva: valódiilag szabadok kívánunk lenni. Sőt öregbítve gondoljuk e nehézségeket inkább, mintsem azokat magunk előtt eltitkolnók; mert vajmi jól fog esni a nem remélt könnyebbség, s minket ellenállhatlan lelkesedésre buzditand; midőn a nem várt nehézség, az előre fel nem tett akadály, könnyen halálos csüggedésbe sülyeszthetné azon lelkesedést, mellytől most a magyar közönség jobb része felhevülve van s mellyel csudákat lehetne mivelni, melly azonban könnyen ismét ellankadhat, vagy nyavalyás irányt vehet; mert az, valljuk meg — és ez természetes s egyedül volt halálos pangásunk következménye — még korántsem egészséges s ekkép sokáigi fenállást ígérő lelkelet, de teli van lobba lázba vajmi könnyen mehető vegyülettel.

Legyen ehhez képest a p. hirlap szerkesztője szives, és tárja ki, hogy ugyan milly alapon nyugszik a felhozott ötven millió pengő forintba kerülő cataster. Ám lássuk a lepletlen nehézséget s aztán szálljunk azzal szembe.

Addig is azonban, míg e felszólalásomnak hazafiui kötelességérzettel elibe fog jőni a p. hirlap szerkesztője, mit loyálisátul elvárok, addig is fel akarom tenni, hogy csakugyan ötven millóba kerülne olly kulcs kidolgozása, melly szerint némi igazsággal ki lehetne vetni a két garas talajra állított telekdíjt. Ezt pedig annak megmutatása végett akarom tenni, hogy még ezen lehető legsúlyosb esetet tekintve sem volna elégséges ok, tervemet visszautasítani. S ugyanis

1) mert olly szurok közti állapotbul, mint a mily-

lyenben nemzetileg s egyedileg mi vagyunk, alig hihető, ez bármilly szomorú és aggasztó legyen is egyébiránt, hogy kivált eleinte, mielőtt tettelegi reformationnak egy kissé jobban neki indultunk vala, lehető legjobb esetben is másképp volnánk képesek kibontakozni, mint két lépéssel elő s egygyel ismét hátra. S

2) mert ha ötven millióba kerülne is egy tökéletesen kidolgozott cataster, minek eszközzésére minden esetre számos év kívántatnék, ez még se csorbitná egész felével a tervem alkalmazása által kikerekedő summát; s pedig, mert harmincz év leforgása alatt költvén el hazai investícióra a száz millió tőkét — mit fel akartunk tenni — nem száz milliórul rendelkezhetnénk csak, de százhatvanhét s félről, ha t. i. gyümölcsözőleg lenne kezelve a száz millió.

Hadd világosítsam ezt azonban közelebről fel, ne-hogy félreértessem, magátul értődik, lehető legáltalánosb vonásokban, mellyek itt csak úgy fognak figurálni, mint tervem vázlatrészei, s mellyeket ekkép bármikép módosíthatni.

Tegyük fel, s könnyebb tájékozhatás végett tegyük fel, hogy bizonyos hollandi házakkal száz millió pengő forint kölcsönt contrahált a magyar legislatio, s öt millió évenkénti pontos fizetésről biztosítván a fenérített házakat, melly summának $\frac{7}{10}$ része vagyis $3\frac{1}{2}$ millió kamatkint, $\frac{3}{10}$ része pedig vagyis $1\frac{1}{2}$ millió törlesztékkint szolgálendő, átvette legyen a nemzet vagy inkább ennek megbízottja a száz milliót, s ezen summával szerencsésen elérkezett vala Budapestre.

A hollandi házakat illetőleg ezen lépés után a magyar nemzetnek nincs azokkal egyéb viszonya s egyéb dolga, mint pontosan fizetni a telekdíjakbul kikerekedő öt milliót — s ezt is csak harminczöt év lefolyta alatt, mint már előbbi cikkeimben érintve volt; mert $1\frac{1}{2}$ millióval el van törlesztve ennyi idő alatt száz millió.

Egészen más categoriába esik azonban azon financial működés, mely által Budapestre érkezett száz millió volna kezelendő s mely működést ennél fogva nem szabad összekeverni mind azon részleti eljárásokkal, melyeket a telekdíj pontos behajtása s Hollandiába szolgáltatása tételzne fel. Ez is más, az is más.

Az elsőrül, mikép volna t. i. a telekdíj behajtandó, ez uttal hallgatok; okoskodó javaslatomat röviden egyedül annak felvilágosítására szorítván, valljon mikép volna a száz millió kezelendő, hogy az harmincz év leforgása alatt száz hatvan hétre nőjön.

Feltéve, hogy minden három és három évben tartandó országgyűlésnek legelső működése a telekdíjruli tanácskozás lenne, 1843-ban félre tesz az erre kiküldött biztosság vagy inkább pénztárban hagy tiz milliót, mely 1844, 5 és 6-ban volna a honba lehető leggyümölcsözöttebben investílandó. A kilenczven milliót pedig kiadja öt pentre; mi által három év leforgása alatt $13\frac{1}{2}$ millió kamatot nyer, mely szintén a három első évi honinvestitóra volna fordítandó, úgy hogy azon summa, mely a honba fektetnék, azaz, mely a legelső három évben ennek felvirágzására fordíttatnék, nem volna tulajdonkép tiz millió, de $23\frac{1}{2}$ millióra rugna, mindazon gyümölcsözést ide nem számítván, mely az idealiter pénztárban hagyott tiz millió s az első és második évi kilencz millió sat. utáni kamatnak kamatjából kerekednék.

1847-ben visszaveszen a bizottság a kilenczvenből tiz milliót. Marad kamatra nyolczvan millió; és ekkép ennek kamatjával, mely tizenkét millió, az 1847, 8 és 9ik évben ismét nem tiz millió fektetik a hazába, de huszonkettő.

S így tovább; míg harmincz év leforgása alatt ki van adva az egész, de mint a szám mutatja, nem száz, hanem száz hatvanhét és fél millió.

Ha tehát ötven millióba kerülne is egy igazságos cataster — mit azonban előbb be kellene bizonyítani — s annak elkészítésére öt év elegendő volna is — mi alig hihető — és ez által kevesebbet gyümölcsözne a száz millió, mert ötven milliót öt év alatt ki kellene adni: méltóztassék a nyájas olvasó számitani, még ez esetben sem csökken-tené a kiadás telekdíjas summámat felében, de még csak harmadában sem.

Miből az sül ki, mi már fentebb is kiviláglott, hogy még azon esetben, melyhez képest ötven milliót kellene telekdíjas tervem igazságos létbehozására előlegezni, sem volna elégséges ok, azzal felhagyni s ez által honunk felvirágzását megrövidíteni, s e szerint annál kevesebbé volna illyest tenni szükséges, de csak szabad is, ha egy igazságos cataster kidolgozása nem telnék illy roppant summába, sőt ha egy illyesnek kidolgozása tán nem is volna elkerülhetlenül szükséges.

X.

Jelenkor, 78 sz.
october 1. 1843.

Mielőtt folytatnám félbenszakasztott utolsó czikkemet, minden tévedés s netaláni ráfogás elkerülése végett, ismételni vagyok bátor, hogy tervem alkalmazását illetőleg, mind azon fővonásokat, mellyekkel a dolog jobb és könnyebb felvilágosítása végett eddiglen előállék, egyedül próba-vázlatokul kívánom vétetni, mellyek e szerint bármilly módosítások sőt változtatások alá lennének vonhatók.

Igy példaúl azt tettem fel, hogy minden három évben tartandó országgyűlés rendelkeznék három és három évre tíz milliórúl s a fenmaradó tőke kamatjárul; s hogy e szerint az egész száz millió, időközti gyümölcsével együtt harmincz év leforgása alatt lenne investitiókép a hazába fektetendő.

Már mi az országgyűlésnek minden három évbeni tartását illeti, ezt csak azért hoztam fel, mihez képest a calculus kerekébb lehessen; s mert eddigelé törvényink az országgyűlésnek csak minden három évbeni tartását rendelik. Elvek feszegetése, vagy illyesek újraalakítása, nem volt szándékom; mert ha igen, akkor kénytelen lettem vala terjedelmesebben ereszkedni annak megmutatásába, hogy ha már kereskedés, gazdaság, de csak a legegyszerűbb háztartás sem foroghat jól, legalább minden évben végbemennendő computus hijával: akkor természet szerint még ke-

vesebbé működhetik rendesen s czélszerűen egész alkotvány — feltéve, hogy ez nem egyedül pro forma létezik és csak papiroson áll — minden évben rendesen s kimerítőleg tartandó kölcsönös kiegyenlítés nélkül; mert ugyan mi egy háztartásnak vagy gazdaságnak, sőt a legrészletesebb kereskedésnek is szövevénye, mind azon kigázolhatlanoknak látszó bonyodalmakhoz mérve, melyek közt, s kivált constitutionalis formákban, a polgári lét viszonyai forognak? Miután azonban, mint érintém, nem lehet szándékomban, ezen életbevágó kérdés fölött ez alkalommal elmondanom politikai hitvallásomat, bizonyosan nem más szándékból hoztam elő az országgyűlésnek minden három évbeni tartását, mint: tervem simább előterjeszthetése végett.

Éppen ezen okból, t. i. egyedül előadásom könnyebb felfoghatása végett, tettem szintén fel, hogy minden három három évben lenne a száz milliónak tizedrésze elköltendő, s ekkép az egész tőke gyümölcisével együtt harmincz év leforgása alatt volna a haza felvirágzására fordítandó. Egyedül a kerekesebb számok végett tettem ezt is fel, mondom; mert hiszen maga magátul értődik, hogy investitióra fordítandó tőkéket nem lehet illy pedantsággal úgy szólván egyenlő adagokra osztani; valamint igazi önsujtó zsarnokság volna, előre meghatározni, hogy a javaslatban levő száz milliót minden gyümölcisével együtt, okkal, ok nélkül, s bár törik bár szakad, harmincz év leforgása alatt elkerülhetlen a honba kelljen fektetni; mert mint a tapasztalás mutatja, néha a legüdvösebbnek életbehozására sem kedvező az idő, s ekkép ennek jobbra fordultát be kell várni; midőn némi javításokra nézve viszont, ha ezek rögtön nem eszközöltetnek, örökre eltűnik a kellő pillanat; s így néha egy kissé vesztegleni tanácsos, néha pedig minden kitelhető erővel egyszerre kiállni a gátra; vagy e jelen kérdésre alkalmazva a rendszabályt, néha két, három, sőt több évet is egyedül az investmentalis tőke gyümölcsösztetésére szen-

telni parancsolná a józanság, némi alkalommal ellenben kettőztetett sőt anticipáló summákat fordítani, egy egy, halasztást nem, vagy csak kárral szenvedő tárgyra.

Törvényhozás vajmi ügyetlenül tenne, ha illyesekben előre úgy megkötné a jövők kezét, hogy azok, röviden szólva, annak idejében ár és dagály ellen evezni, és szélvészszel szemközt vitorlázni lennének kénytelenek.

Elég a fősarkalati pontokat kijelelni, egyéb részletekben szabad kezet kell hagyni az illetőknek; mert máskép a sok rendelet, utmutatás, utasítás, utbaigazítás, olly békókká fajul, mellyektől akadályozva de csak nyulat sem foghatni, s annál kevesebbé léptethetni életbe nemzethez illőt, illő időben, és illő áron.

Legyen csak elhatározva, hogy telekdíjt akar fizetni a nemzet, habár általján véve holdjátul két garas helyett egy garast is, sőt még ennél is kevesebbet, a többi, jó akarattal s kellő éberséggel, melly dicséretes sőt kötelességben járó polgári tulajdont, közbevetőleg legyen mondva, igen meg kell különböztetni azon constitutionalis hyperstheniátul, mellyben most mindent nehezítőleg — fájdalom — nem egy előkelő s előcsahos magyar reformer nyavalyog; akarjon csak fizetni telekdíjt a nemzet, a többi mondom, okkal móddal s az istenek segítségével, kik előtt kedves az őszinte hazafiság áldozata, bizonyosan ki fog egyenlítettetni s gyalultatni úgy, hogy midőn valódi emancipatiojának legelső lépését nemcsak szóval és szónoklattal, de tettel is meg fogta tenni a magyar, honának nem várt felvirulását is tapasztalandja csakhamar, s a nélkül, hogy tervem következtében de csak egyetlen egy fiának is elpusztultát eszközlené; elpusztultát mondom, mert hogy egyik s másik tán egy kissé erősebben meg lesz terhelve, azt emberi létünknel fogva el nem kerülhetjük; ámde azon teher, mellyet hazafi hord hazáért, soha jutalmazatlan nem volt viselve.

Fizessünk ennél fogva általján véve minden holdtul két garast vagy egy garast, hagyjuk ki e számításból a haszonvehetlen téreket, vagy vegyük ezeket is valami parányival be; fizessen a földesur jobbágyaért, *) vagy ez valami kis töredéket saját erszényéből; az urbarialis telken lakó nemes ember egészen ki legyen véve a teher alól, vagy rá is irassék valamicske; tíz év alatt legyen a hazába fektetve a száz vagy ötven millió, vagy kilenczvenkilencz alatt; a tüstint kamatra adandó pénz, öt, négy vagy három száztulival adassék-e ki, vagy éppen nem sat. sat.; mind ez mondom, nem egyéb mint árnyéklat, mellynek így vagy amugyi eldöntetése, kedvezőbb vagy kevesebbé kedvező következményeket hozand ugyan maga után, nem tagadhatni; de azért sarkát és lényegét a dolognak nem alkotja, nem változtatja.

Én azt hiszem, bizonyos arányban mindenkinek legkisebb különbség nélkül kellene a telekdíj viseléséhez járulni, mint ezt már fentebb érintém, s egy uttal azt gondolom meg is mutatám, hogy ezt okszerinti arányban mindenkitől követelni is lehetne; mert a hon felvirágzása után mindenki saját jobb felvergődését is könnyebben eszközölhetné. Ez azonban előttem, jóllehet igen igen ohajtanám, nem eldöntő feltétel; valamint nincs árnyéklat, mellynek magamat ez ügy végett alávetni ne volnék kész, feltéve, mint „Az adó“ VII. d. számában előlegesen felhozám, s itt már alkalmasint egy vonallal sem tágíthatnék, hogy

1) Ne örökre kösse magát le a nemzet efféle telekdíj-fizetésre, s ekkép azon summa, mellyel hazája felemelésére járul, már magában viselje az eltörlesztés — amortisatio — elvét.

*) E néhány sort addig is, míg e tárgy tán szorosabb tanácskozás alá jönne, mit adjon Isten, a 107. sz. alatti Nemzeti Ujság lapvizsgájában hozzám irányzott szives felszólítására vagyok bátor válaszolni.

2) Az így egybegyülvő summa semmi másra ne szolgáljon, mint Magyarország szellemi és anyagi kifejtésére.

3) Azon kérdés eldöntését, hogy valljon mi mindenre legyen fordítandó a hazai investmentalis kincstár, egyedül s mindig az egyetemes törvényhozás intézze el akár közvetlen maga, akár közvetve megbízottjai által.

4) Egy országos, Budapesten létező kincstári hivatal kezelje az ekkép bejött pénzeket.

5) A pénzeknek mire lett fordíttatása minden következő országgyűlésnek terjesztessék elibe.

Minden, mi e főszabályokba s némi illyféle nemzeti és alkotmányos elviekbe, mellyek tán később mutatkozhatnak, nem ütközik, előttem elfogadható leszen, bármilly gyakorlatelleni formákban ajánltassék is az egyébiránt, csak-hogy meg legyen egyszer vetve nemzeti felvirulásunknak valami derekabb alapja. Az idő majd rectificálja a netaláni hibás supraedificatumokat

S ha most tudakolja valaki: miért hoztam ez alkalommal mindezeket, s kivált a minden évben tartandó országgyűlések fölötti nézetemet elé, annak ezt vagyok bátor válaszolni: 1) azért, mert jóllehet bajnoki hevében nálunk egy nagy rész alig tudja bevárni, a legéletbevágóbb kérdéseknek de csak lehető legrövidebb s rögtönibb kitálaltatását is, addig bizonyos más résznek viszont alig irhatni elég részletesen s elég világosan; s 2) mert én irom mind ezeket, én ki sem a tulzók sem az innenmaradók zászlója alatt nem állok, s ekkép számos, 'jóakaróim' (!?) — kikről más alkalommal tán majd többet — minden szavaimat rabulistikai kaptájukra vonni törekednek, csakhogy a következetlenség bélyegét valamikép homlokomra süthessék; mi azonban a felkorbácsolt kedélyü nagy szám felfogásában tán igen, de Isten és jobb emberek előtt véremhezzi hűségemet s constitutionalis elveimet illetőleg, míg inaim

birnak s velőm nem homályosul, soha nekik nem fog sikerülni.

Igy történt például, hogy csak néhány nappal ezelőtt bizonyos egyén, kinek nagy fáradsággal iparkodtam tervemet felvilágosítani, s ezt körülbelül az előadott formákban eszközölhetni reméltem, nagy bámulatomra azon megjegyzéssel állott elé, „hogy ő azt gondolta vala, mikép én az országgyűlésnek, csak minden három évbéli tartását felette károsnak hinném; s ekkép, mert illy értelemben hallott szólni bizonyos alkalommal, most nem tudná felfogni (!?), mikép állithatnám tervemet (!!?) csak minden három évben tartandó országgyűlésre.“ S szinte láttam szemeiből, milly jól esett keblének engem, mint ő gondolá, illy nagy következetlenségben megcsipni!!

S illyesek után ez, valamint több más hőse is a honnak, indignatióval érinti themámat, melly szerint gyanusítani, vagy ha ezen kitétel nem tetszik, minden szerepeskedő s kolompot vinni akaró egyednek keble és feje tisztaságát kérdésbe venni kötelesség, nehogy alkalmatlan vezérekre bizza üdvét nemzetünk; indignatióval érinti themámat nem egy felmerült hőse a honnak mondom, csak-hogy e themának alkalmazásába, saját keble, saját feje kiváltságilag soha ne eshessék; mert ha azokat venné valaki kérdésbe, s pedig e tekintetben számtalan kérdést lehetne minden fáradság nélkül az illető velők és vesék mélyeibe felette à propos eresztgetni, akkor hossza vége sem lenne a személyeskedési s efféle lamentók eljajgatásinak.

Ámde illyeseket túrni kell, s még nevetve is túrni lehetne, mert valóban sok, mit most látunk és hallunk, nem rossz komédia, ha pillanatink nem volnánk illy drágák, s mibenlétünk nem volna olly aggasztólag egybebonyolodott. Igy, igaz, busító!

E hosszas, de saját magam igazolására szolgáló ki-

térésért engedelmet kérven, visszamegyek a „Két garas“ IX-dik czikkem végére, hol azt állítám, hogy még akkor is, ha egy jobbféle cataster készítése ötven millióba kerülne, sem kellene tervemmel felhagyni, minthogy e kiadás csak feliben, de még csak harmadában sem csökkentené **167½** millióra felnövő telekdíjas tőkémet; s ekkép annál kevesebbé kellene tervemet félre vetni, ha az világlanék ki, hogy az eddigi tapasztalás szerint, nem volna egy lehető legjobb cataster kidolgozása illy roppant költséggel egybekötve, sőt ha elvégre még az is sülné ki, hogy tervemnek gyakorlati s minden nagyobb igaztalanság nélküli létbehozására egy illyféle cataster kidolgozása nem is volna elkerülhetlenül szükséges.

Hadd hozzak ennél fogva, miszerint a félbenszakasztottakat folytassam, némi catasteri adatokat elő, nemkülönben tapasztalatilag s gyakorlatilag divatozott, s mint gondolom, még most is divatozó minden rendes és költséges cataster nélküli telekdíji kivetésnek példáját is.

XI.

Jelenkor, 79 sz.
october 5. 1843.

Előbbi cikkemben némi catasteri adatokkal, nemkülönben minden cataster-nélküli telekdíjra állított kivetés példájával, vagy inkább bizonyos esetével ígérkeztem állni elő. Hadd oldjam meg ezennel szavamat. Legyen azonban szabad — mert véletlenül így jött kezeimhez az adatok kikutatása, s ez a dolog felvilágosítására nézve egyébiránt mindegy — a cataster-nélküli telekdíj kiveti éresetét hoznom legelsőben elő.

Somogy vármegyében már vagy negyven évvel ezelőtt, s ha nem csalatkozom, boldogult atyám főispánsága alatt végeztetett: hogy miután a jövedelem bevallása vagy kikutatása olly fölötté sok elcsavarásra s kijátszásra adna alkalmat, a subsidiumok s más illyes nemesi fizetések a legbizonyosabb, és a mennyire emberi tehetségünk engedi, legigazságosabb kulcs szerint, s ehhezképest a holdak számához szabva viseltessenek.

A birtokok összeírása tehát következőképen lön kezelve és 1806-ban be is végezve. S ugyanis:

A nagyobb birtokosak mappáikat s telekkönyveiket előadták; a nemesi községeknek pedig, hol illyesek nem voltak, határkörét a megye földmérője vette fel, s a holdak öszletét referálta; részletes elosztás a községekre, a náluk divatozó arány vagy kulcs szerint hagyatván.

1806-tul 1814-ig a fizetések ekkép holdszám szerint tétettek a nélkül, hogy legkisebb tekintet lett volna a földek jobb vagy silányabb létére.

Később azonban, mihezképest ez iránt is szorosabb igazság szolgáltatassék ki, az végeztetett: hogy — nem ugyan az egyes holdak, mert ez kigázolhatlan nehézségeket gördített volna elő, hanem — az egész határok classificáltassanak.

Öt osztály lőn ennélfogva felállitva, s pedig úgy, hogy a közép vagyis a harmadik osztály képezze azon alapot, mellyhez szabva minden határ tartozzék a reá eső díjt mindaddig viselni, miglen kimutatkoznék, hogy igazság szerint, az vagy magasb vagy alantibb osztályba volna sorozandó.

Ezen osztályok elsorozhatására nézve tekintetbe jött: a földek s rétek jósága; legelők s erdők mineműsége; bortermés jobb vagy silányabb volta; piacznak távul- vagy közelléte; csinált utak vonala; folyók szomszédsága vagy ezek híja; regale beneficiumok mennyisége sat. sat.; s ahhoz képest, mint mind ez summásan mutatkozott, soroztattak a külön külön határok az első, második, harmadik, negyedik vagy ötödik osztályba.

Az 1814-ki subsidiumok viselésére ezen itt következő, de egyedül idealis számokra állitott kulcs vagyis arány állapittatott meg. S ugyanis:

az 1ső osztály holdja	16 $\frac{1}{4}$ re
2ik „ „	13 —
3ik „ „	9 $\frac{3}{4}$ re
4ik „ „	6 $\frac{3}{4}$ re
5ik „ „	3 $\frac{1}{2}$ re

magából értődvén, hogy ezen számok nem krajczárokat vagy garasokat jelentenek, hanem egyedül azon arányt képezik, mellyben a fizetések volnának teendők.

1827-ben a koronázási ajándék s gárda-segedelem geometrica progressio szerint vettetett ki.

1831-ben a cholera-elleni védvonal költségek egyedül holdszámra, minden különbség nélkül lettek felosztva.

1834-ben végre az országgyűlési költségek fizetésére ezen arithmetikai progressio fogadtatott el:

1ső osztály	20
2ik „	17
3ik „	14
4ik „	11
5ik „	8

ugy hogy ha p. o. az első osztály fizetett 10 krt, akkor a második $8\frac{1}{2}$ t, a harmadik 7et, a negyedik $5\frac{1}{2}$ t, az ötödik 4 krt, s így tovább; s a nemes községek utóbb is az összes (in concreto) fizetésnél hagyattak.

E szerint minden egyén ellenőrködhetik maga fizetése iránt, s kiszámíthatja egy krajczárig, hogy valljon igazságosan vettetett-e ki rá a díj, vagy nem; és szintugy kitudhatja mindenki, hogy nincsenek-e terhelve vagy könnyebítve mások.

Más megyékben, hol a nemesi fizetések haszon szerint történnek, ugy látszik, nem igen éretik el az igazság. A bevett mód sok helyütt az, hogy minden 21 és 24 for. e. p. jövedelem egy egy sessióba (ideálisba) vettetik, mellyek számához szabva egyiránt történnek a fizetések. Ámde ezen haszon tulajdon bevallás, böcsü, számitás sat. után tételik ki. Mibül aztán természet szerint, meg-nemszünő eltitkolás, határtalan önkény, s ekkép a leg-igazságtalanabb kivetés veszi okszerinti eredetét. Ugy hogy a teleknek osztályzott holdszámára állított kivetés igazság tekintetében sok elsőséggel látszik ajánlkozni.

Egyébiránt: nem lehet czélom, ujságlap által olly szövevényes ügyet, mint valami köztehernek igazságos elosztása, fenekestül, vagy csak részletesebben is tárgyalás

alá vennem, sőt kimeríteni akarnom. Elég az, hogy a felhozott eset — s illyes honunkban tán több van — nyilván bizonyítja, mikép a telekdijszámítás hazánkban éppen nem új; s mi czélszerű s könnyen kivihető létét illeti, tán nincs eddigelé gyakorlatban volt és levő teherkiosztás, melly annál elfogadhatóbb lenne, mit számtalan okkal, sőt előfordult esetekkel váltig be lehetne bizonyítani, jóllehet gyakorlati alkalmazására nem kívántatik meg, mint Somogy vármegye példája mutatja, valami költséges cataster előleges kidolgozása.

Azt lehetne ugyan felhozni, hogy noha tán az illyes holdszerinti fizetés egy egy megyének helységeire s nemesi osztályaira nézve kivihető volna is, azért ebből még korántsem következnek, mikép az, egy egész országot, s olly terjedelmest mint Magyarország, hozzákapcsolt részeivel tekintve, hasonlólag alkalmazható lenne, s hogy ekkép illy esetben a földeknek egyedes felmérése, böcsűje, bonitálása: szóval: catastrálás, ugyancsak alig volna elkerülhető.

És ez mind igaz lehet, csakhogy, mint éppen most érintém, nem áll, legalább most még nem, míg a dolog fővonásai egy kissé jobban megalapítva nem lesznek, s itt nem, mind ennek részletesb fejtegetése s kikutatása a leg-sürgetőbben tennivalók során; s pedig, mert szorosb és mélyebb nyomozás következtében, ha egyszer komolyan fogjuk akarni a dolgot, okvetlen vagy az fog kisülni, hogy Somogy vármegye példája az egész honra alkalmazható, s ekkép a dolog életbehozása végett nem kell költséges catasteri előkészület, vagy az sül ki, hogy illyféle cataster kidolgozása elkerülhetlen.

Ha első: akkor egy, kettő, három, és fogjunk a somogyi példa szerint rögtön a dologhoz, mert itt a halasztás s mély meggondolás valóban nem egyéb, mint beburkolt hátulsó kapu. Ha viszont másik: akkor szintén egy, kettő,

három, a somogyi minta szerint, mert „Magyarország pilanatai drágák,” azon különbséggel mindazáltal, hogy ez esetben egy uttal idővesztés nélkül egy lehető legtökéleteseb cataster készítése is indittassék meg, mihez képest a somogyi-féle kivetés annak idejében rectificálható legyen, s Péter, ha rá igen is sokat róttak volna, kárpotlást kapjon, Pál pedig, kire tán az ideiglenes kulcs igen is keveset rakott, az elmulasztottat utóbb fizesse rá.

Akarjunk csak komolyan — s e körül forog a dolog — akkor, telekdíjas tervemet illetőleg, így vagy amugy süljön is ki a való, nincs áthághatlan akadály. S ha van valami, mi egy kis meggondolást szülhetne, az nem egyéb, mint azon fatalis ötven millió, mellyet tán költenünk kellene, s mellyért általános szegénységünk közt én legalább valóban sírni volnék hajlandó, feltéve, ha az sülné ki, hogy nem kerülhetjük el a catastert, s illyes csakugyan ötven millióba telnék.

Azonban ki tudja, tán az fog kiviláglni, hogy a somogyi mintán is elmehetünk becsületesen, s ha nem, hogy legalább ötven millióba nem fog kerülni a cataster.

A somogyi esetet illetőleg nem kívánom ez uttal a nyájas olvasó idejét minden szükség nélkül tovább bitorlani, mert tudom, lesz erről még elég szó. Mi azonban általján véve a catastert illeti, nem mulaszthatom el itt röviden legalább egy adatot hozni elő.

Franciaországban minden geographiai □ mérföldnek, ha illyes 5—6000 részből állott, catasteri felmérése 7500 francba, vagyis 3000 for. ezüst pénzbe került. *) És ekép ha a költségeket egyenlőre vesszük — miután nálunk általján véve alig van egy egy □ mérföld több mint 5—6000 részre osztva, s alkalmasint ennyire sem — akkor

*) Lásd Zahlenstatistik von Chri. Carl Andre. Stuttgart und Tübingen 1823.

honunk **4894** mérföld terjedelmű catasteri kimérése **14,682,000** for. ezüst pénzbe jönne.

Miután azonban nálunk minden olcsóbb, s a legközelebbi végbement tagosztályoknál, mennyire nekem van erről tudomásom, igen sok helyen két két garas fizettetett egy egy holdtul, mi az egész országra nézve csak **6,239,850** pengő forintra rugna, tán bizvást feltehetni, hogy egy egy hold megbecsülését s minden más költséget egy egy garasban számítván e felül, egy magyarországi cataster kellő kiállítása nem ütné fel az ekkép megkívántató **9,359,775** pengő forintot. E summát pedig csak elviselhetnők. Ugy hogy bár elégségesnek mutatkozzék a somogyi minta, bár ne, ha **9,359,775** pengő forintnál többre nem kerül a cataster, akkor egy és más esetben — legalább az ügynek kivetési kérdését illetőleg — örömmel s idővesztés nélkül megkezdhetjük a telekdij-fizetést.

Nézzük ennélfogva ezek után, mikép, mennyire tőlünk függ, mind simábbra és simábbra készítsük el az utat, mi mindent lehetne még tervem ellen felhozni.

„Örök adó alá nem vetheti magát alkotmányos nemzet, mert mint a tapasztalás mutatja, függetlenségének garantiáját tán sehol sem leli egyebütt, vagy legalább olly tettelegileg, mint az adónak meg- vagy megnevezésében. A felhozott telekdíj eszme, igaz, csak harminczöt évre kötelez, s ekkép örök tehernek nem nevezhetni azt; ámde harminczöt év felette sok, s ki áll jól, hogy ez idő leforgása után valljon fog-e a nemzet annyi erővel birni, ismét megszabadulhatni azon járomtul, melyet nyakába vett?”

Illy okoskodást gördített előmbe minap bizonyos tekintély. S fontos, s ugyancsak constitutionalis a megjegyzés, nem tagadhatni, csak hogy nincs igazi alapja; mert adó közt, mellyről senki nem számol, vagy csak illusoriel számol, vagy csak akkor számol, mikor oda fordítottatott az, hova egyeseknek tetszett, és telekdíj közt, melly egy egy

bizonyos tárgyra, s egyedül a honnak közvetlen felvirágzására volna fordítandó, és saját magunk által kezelendő, éppen olly nagy a különbség, mint azon egy forint közt, melyet például a lehető legroszabb út daczára, útvámul vesznek meg rajtunk, és azon egy forint közt, melyet a takarékpénztárba viszünk önként.

A harminczöt év nagyobb tekintetet érdemel, mert ezen időszak között, ugy mint ma mutatkozik vérünknek és alkotványos állásunknak diagnosisa, alkalmasint el lesz döntve sorsunk, s ehhezképest vagy egészen új életre viruland fel vérünk; vagy legbizonyosabban megássuk elsülyedésünk kikerülhetlen sirját, s ekkép harminczöt év után vagy igen nehéz sőt lehetlen, vagy igen könnyű lesz ,akaratunk nélküli megnyergeltetésünk.'

A koczka, vagy inkább a dolog — a dolog mondom, minthogy nemzeti életünk vagy halálunk legalább is függ annyit saját magunktul, mint a játszi véletlentül — így fog dülni vagy amugy. Ha így és élünk: akkor nincs baj, mert harminczöt év leforgása után ismét fizetünk telekdíjt vagy nem fizetünk, a miként t. i. kényünk kedvünk fogja tartani; ha viszont amugy és nem vagyunk többé nemzet: ám akkor legalább az én lelkütem szerint nyergeljenek, terheljenek minket, a hogy tetszik, s bánjanak poggyászhordóksőt lelketlen portékákként velünk, ám tessék; mert hol lélek többé nincs és szellem, ott kiméletnek sincs helye; s olly népvegyület, melly tudna ugyan élni s a legszebb kifejlésre emelhetné magát, de a helyett inkább saját beleiben agyarkodik, s otrombául önmaga oltja ki nemzeti élete világát, illy gyáva népvegyület nem érdemel mást.

Tisztelve említi az emberi események évrajza Ferdinand Cortez magas lelkületét, mellyhez képest elégeté gályáit, nehogy hadának győzelmen kívül más választása maradjon. Kövessük e példát; veszélyeztessük ehhezképest mi magyarok, kik szintolly büszkék s tán sokkal hiubbak

vagyunk, mint a spanyolok, nem ugyan flottilláinkat, mint-hogy illyesekkel nem birunk, de legalább a telekdíj után egybegyűlő ---- két garast! Minden esetre, ha mí magunk nem, más nem fogja bámulni e felette nagy merészségünket! Veszélyeztessük legalább ezt tehát!

Miután azonban még is megeshetnék, hogy minden elrejtett hátulsó kapu nélkül valósággal nem egy magyar ember irtózhatnék azon eszmétől, melly szerint az egyszer habár csak harminczöt évre felvett telekdíji fizetést soha többé nem lennénk képesek lerázni: ám módosítsuk, ha tetszik, az egész terv alkalmazását az itt következők szerint; s a végett, hogy ezen módosítás, melly az eddig felhozott pénzkezelési modortul lényegileg különbözik kényelmesebben felfoghatóvá váljék, legyen szabad s pedig táblailag mind egyiket mind másikat, nemkülönben a felveendő száz milliónak törlesztési planumát, ide ragasztanom, s ugyanis:

I.

100 milliónak és kamatjának az eddig felhozott eszméhez képesti kezelése.

Év	T ő k e.		Kamat 5% val	Összesen szabad rendelke- zésre
	Kamatra kiadva	Megtartatik és vissza- vétetik		
	for.	for.	for.	for.
1844	90,000,000	10,000,000	4,500,000	23,500,000
1845	90,000,000	4,500,000	
1846	90,000,000	4,500,000	
1847	80,000,000	10,000,000	4,000,000	22,000,000
1848	80,000,000	4,000,000	
1849	80,000,000	4,000,000	
1850	70,000,000	10,000,000	3,500,000	20,500,000
1851	70,000,000	3,500,000	
1852	70,000,000	3,500,000	
1853	60,000,000	10,000,000	3,000,000	19,000,000
1854	60,000,000	3,000,000	
1855	60,000,000	3,000,000	
1856	50,000,000	10,000,000	2,500,000	17,500,000
1857	50,000,000	2,500,000	
1858	50,000,000	2,500,000	
1859	40,000,000	10,000,000	2,000,000	16,000,000
1860	40,000,000	2,000,000	
1861	40,000,000	2,000,000	
1862	30,000,000	10,000,000	1,500,000	14,500,000
1863	30,000,000	1,500,000	
1864	30,000,000	1,500,000	
1865	20,000,000	10,000,000	1,000,000	13,000,000
1866	20,000,000	1,000,000	
1867	20,000,000	1,000,000	
1868	10,000,000	10,000,000	500,000	11,500,000
1869	10,000,000	500,000	
1870	10,000,000	500,000	
1871	10,000,000	10,000,000
1872	
1873	
100,000,000 67,500,000			167,500,000	

III.

100 milliónak és kamatjának olly módóni kezelése, mellyhez képest 35 év leforgása alatt szintén megszűnnék a telekdíj fizetése s e mellett még is állandóan biztosítna magának az ország évenkénti 5 millió jövedelmet.

Év	Szabad rendelkezésre szolgáló kamatok		Összesen	
	for.	kr.	for.	kr.
1844	5,000,000	—	15,000,000	—
1845	5,000,000	—		
1846	5,000,000	—		
1847	5,000,000	—	15,000,000	—
1848	5,000,000	—		
1849	5,000,000	—		
1850	5,000,000	—	15,000,000	—
1851	5,000,000	—		
1852	5,000,000	—		
1853	5,000,000	—	15,000,000	—
1854	5,000,000	—		
1855	5,000,000	—		
1856	5,000,000	—	15,000,000	—
1857	5,000,000	—		
1858	5,000,000	—		
1859	5,000,000	—	15,000,000	—
1860	5,000,000	—		
1861	5,000,000	—		
1862	5,000,000	—	15,000,000	—
1863	5,000,000	—		
1864	5,000,000	—		
1865	5,000,000	—	15,000,000	—
1866	5,000,000	—		
1867	5,000,000	—		
1868	5,000,000	—	15,000,000	—
1869	5,000,000	—		
1870	5,000,000	—		
1871	5,000,000	—	15,000,000	—
1872	5,000,000	—		
1873	5,000,000	—		
			150,000,000	—

és így folytonosan minden három évről három évre szabad rendelkezésileg a házára fordítható volna 15,000,000 for.

III.

100 millió 3½ %re kölcsön vetetvén, ha minden esztendőben 5 millió fizetetik részint kamatra, részint fogyasztásra, 35 év alatt megszűnik az adósság.

Év	Adósság		Kamat 3½ %		Fogyasztás leszen		Marad adósság	
	for.	den.	for.	den.	for.	den.	for.	den.
1	100,000,000	—	3,500,000	—	1,500,000	—	98,500,000	—
2	98,500,000	—	3,447,500	—	1,552,500	—	96,947,500	—
3	96,947,500	—	3,393,162	50	1,606,837	50	95,340,662	50
4	95,340,662	50	3,336,923	18%	1,663,076	81%	93,677,585	68%
5	93,677,585	68%	3,278,715	50	1,721,284	50	91,956,301	18%
6	91,956,301	18%	3,218,470	54%	1,781,529	46%	90,174,771	72
7	90,174,771	72	3,156,117	1%	1,843,882	98%	88,330,888	73 ½
8	88,330,888	73 ½	3,091,581	10%	1,908,418	89%	86,422,469	83 ½
9	86,422,469	83 ½	3,024,786	44%	1,975,213	55%	84,447,256	28
10	84,447,256	28	2,955,653	97	2,044,346	3	82,402,910	25
11	82,402,910	25	2,884,101	86	2,115,898	14	80,287,012	11
12	80,287,012	11	2,810,045	42%	2,189,954	57%	78,097,057	53%
13	78,097,057	53%	2,733,397	1%	2,266,602	98%	75,830,454	55
14	75,830,454	55	2,654,065	91	2,345,934	9	73,484,520	46
15	73,484,520	46	2,571,958	21%	2,428,041	78%	71,056,478	67%
16	71,056,478	67%	2,486,976	75%	2,513,023	24%	68,543,455	43%
17	68,543,455	43%	2,399,020	94	2,600,979	6	65,942,476	37%
18	65,942,476	37%	2,307,986	67%	2,692,013	32%	63,250,463	4%
19	63,250,463	4%	2,213,766	20%	2,786,233	79%	60,464,229	25
20	60,464,229	25	2,116,248	2%	2,883,751	97%	57,580,477	27%
21	57,580,477	27%	2,015,316	70%	2,984,683	20%	54,595,793	97%
22	54,595,793	97%	1,910,852	79	3,089,147	21	51,506,646	76%
23	51,506,646	76%	1,802,732	63%	3,197,267	36%	48,309,379	40%
24	48,309,379	40%	1,690,828	28	3,309,171	72	45,000,207	68%
25	45,000,207	68%	1,575,007	27	3,424,992	73	41,575,214	95%
26	41,575,214	95%	1,455,132	52%	3,544,867	47%	38,030,347	48
27	38,030,347	48	1,331,062	16%	3,668,937	83%	34,361,409	64%
28	34,361,409	64%	1,202,649	34	3,797,350	66	30,564,058	98%
29	30,564,058	98%	1,069,742	6%	3,930,257	93%	26,633,801	5
30	26,633,801	5	932,183	4	4,067,816	96	22,565,984	9
31	22,565,984	9	789,809	44%	4,210,190	55%	18,355,793	43%
32	18,355,793	43%	642,452	77	4,357,547	23	13,998,246	20%
33	13,998,246	20%	489,938	62%	4,510,061	37%	9,488,184	82%
34	9,488,184	82%	332,086	47	4,667,913	53	4,820,271	92%
35	4,820,271	29%	168,709	49%	4,831,290	50%

Az első eszmének fényes és eléggé tekintetbe nem vehető oldala az, hogy annak alkalmazása által rögtön nagyobb summákkal, s ekkép a siker nagyobb hihetőségével lehetne honunk felvirágzásához járulni.

Árnyékoldalai viszont ezek:

1) Hogy a kölcsönvevők minden három évben kölcsönük $\frac{1}{2}$ részét visszafizetni lennének kénytelenek, melly bolygatás következtében nem élvezné a természető, a műiparos, meg a gyáros, kik közé elosztandó volna a tőkére fektetendő pénz, azon békét s nyugalmat, melly illy körülményeket tekintve olly nagy csudákat szokott előidézni.

2) Hogy ki volna vetkezve a nemzet azon lehetőség-ből, további új kölcsönadás által közvetlen segíteni a természetőn, műiparoson és gyároson, s ekkép közvetve saját magán; mert az első hitelezésen kívül e terv szerint tőkére nem adathatnék ki többé legkisebb is.

3) Hogy harmincz év leforgása után semmi efféle egyenes jövedelme nem volna a honnak többé, mert kiadtnék az egész tőke minden kamatival együtt s ekkép bármikép és mi módon, de új források megnyitásául kellene gondoskodni; mert hogy a virágzásnak indult de még mindig progressioban levő, és acmejét még korántsem elérte ország, minden legkisebb egyenes jövedelem híjával akkor már visszaesés veszélye nélkül ellehessen, az valóban legvérmesb várakozások után sem gondolható.

A második eszmének fényes oldalai viszont ezek:

1) Hogy in thesi kimerithetlen kutforrást képez a terv, s jóllehet szerinte évenként csak öt millióval lehetne járulni a hon felvirágoztatásához, azért alkalmazása által harmincz év leforgása alatt még is csak $17\frac{1}{2}$ millióval fektetnék kevesebb a honba, mint az első eszmének alkalmazása által, t. i. 150, midőn a másik szerint $167\frac{1}{2}$ millió; ide nem értődvén, mihez képest az első terv következtében a felvett száz millió, harmincz év után egészen ki volna

merítve, a második tervhez képest az viszont egész ép-ségben gyümölcsöző tőkeként fenmaradna.

2) Hogy a kölcsönnevők minden bolygatástul menten úgy szólván a fond perdu élvezhetnék a kezeikbe letett száz milliót.

3) Hogy a netalán még is visszafizetett tőkéket újra kölcsönül ki lehetne adni, a természetők, műiparosok és gyárosok felsegítésére.

4) Hogy harmincz év lefolyta után nem kellene ag-gódní új jövedelmi források megnyitására.

Árnyékoldalai ellenben ezek:

1) Hogy aránylag az első tervhez képest egy kissé igen lassan indíttatnék meg e második terv alkalmazása által a honi investitio, minthogy az első terv szerint rögtön disponálhatni tíz milliórul, midőn a másodikhoz képest csak öt milliórul, s erről is csak egy év leforgása után.

2) Hogy igen hosszúra terjed a terv, s úgy szólván örökség elvére van állítva az, minek soha sincs tökéletes sikere; mert minden emberi okvetlen már kezdetkor is ma-gában hordja az isméti enyészet csiráját. Így például bizo-nyosan nem lehet száz milliót öt száztulival minden csorba nélkül in infinitum kezelni, s aztán kérdés: nem fog-e időjárával, mint mindenütt másutt, nálunk is leszállni a kamati láb ötről négyre, háromra, sőt kettőre, mi által tüstént tetemesen meg volna csorbitva a nemzeti jövede-lem; mert ugyan kinek volna kedve tartani száz milliót 5 száztulival, ha 4, 3 sőt 2-vel is tudna szerezni pénzt?

S ím ezek a két különböző, de egy cél felé irány-zott tervnek fővonásai. Egyikben is, másikban is van jó, ámde kérdésbe vehető is. Egy kis jóakarattal azonban könnyen kiszemelhetők s kiegyenlíthetők mindazon árnyék-latok, mellyek az egyik vagy másik lényegét alkotják. *)

*) Minden homály s tévedés elkerülése végett újra figyelmeztetem a nyájas olvasót, mint az a felhozott III táblából kiviláglott, hogy a supponált száz

Mindent ellene s mellette fontolóra véve én — eddig legalább s mindaddig, míg okok által meg nem győzetem — inkább az első terv alkalmazásához hajlom. S pedig mert

Nincs semmi, mivel annyira kellene gazdálkodni, mint az idővel; s mert harmincz évre nyuló tervet, noha már illyést is sok nehézséggel, de még is megóhatni valamikép szüzeségi lényegében; s mert német példabeszéd szerint 'jön idő, jön tanács'; s végre mert, ha nem is a jó szerencsében s csillagok kedvező állásában, de saját tiszta szándékban, erős akaratban, szilárd állhatatosságban s hideg megfontolás utáni józan utválasztásban még is csak szabad s kell is e szerint egy kissé bizakodni.

Többnyre mind ez, mit közelebből felhozék, nem egyéb mint thema, mellyet ekkép így is úgy is variálhatni, sőt egészen meg is változtathatni, a mint t. i. részleteseb kikutatás, mélyebb vizsgálat s a körülmények állása jobbnak fogják mutatni, hazánk valódi felvirágzását illetőleg, a dolog elrendelését.

Álljanak ennélfogva mind azok elé — ismétlem e felhívást — kik honunk felvirágzását szomjazva nem kimélik magukat a fáradságtul, és czáfoljanak meg, vagy javasoljanak czélszerűbbet, csakhogy honunk kifejlési themája e gyakorlati uton is egyszer kellőleg kísértessék s hányassék meg.

milliói tőke felvétele is más műtétel s annak kezelése s haszonra fordítása is más. Az elsőnek lepergésére datis concessis harminczöt év mutatkozott szükségesnek; a másodiknak ellenben az egyik terv szerint ideálisan harmincz évet tűztem ki; a másik tervhez képest pedig megnemszűnő fenmaradást.

XII.

Jelenkor, 80. sz.
octob. 8 1843.

„Mindent el fog követni a magát szabadelműnek czi-
mező, de tulajdonkép inkább izgató, tulságteli, terrori-
sticai párt, hogy csak azért is buktassa meg az általam ujra
s egyedül más formákban felhozott ügyet, mert annak ke-
resztülvitele neki nem sikerült“ — illyest hallék minap ezen
itt következő nyomadékkal elősoroltatni — „minthogy az
érintett pártnak, bármilly nádmézileg hordaná is ajkán az
ügyet, az elvet, meg a haza szent nevét, ugy hogy „szikla
repedne hegy ormairól:“ azért tulajdonkép még sem fe-
kűnnék keblének egy kissé mélyebb tekervényiben mind
ez, de egyenesen dicsvágy, hatalom-utáni sovárgés, sőt
némellyeknél egyedül csak az önhaszon szennyes szomja
volna minden lépéseinek rejtett ugyan de valóságos indító-
oka.“

Borzasztó! s a ki előtt nem ismeretes, lázas polgári
állapotban a kölcsönös viszontorlásokbul mennyi salak, és
mennyi tajték fejlődik ki és jó világra rendszerint, az való-
ban elgyengülve, teli undorodással minden hazafiui eljárás-
nak legott hátat lenne fordítani hajlandó.

Ámde az, ki előtt tudva van, hogy ujjaalakulási küz-
delmekben, mikor egy és más rész is nem egyebért vi
mint a közjóért, csakhogy egyik is másik is tulhévvel, és
saját felfogása saját módja szerint, s hogy azon salak, azon

tajték, melly illykor napvilágra jó, nem egyéb mint egyesek bűne és nyomorultsága, de nem egész osztályoké; az ki előtt illyes tudva van, mondom, úgy tekinti e botrányokat, mint megedzett katona, ki ujonczként azért panicumot még nem intonál, mert a hadak egybebonyolodtak, tapasztalásbul jól tudván, hogy azok ismét ki fognak bonyolodni, s azért a világ még el nem vész; vagy úgy tekinti azokat, mint gyakorlatban megőszült orvos, ki illy symptomákat, mellyek okvetlen előfordulnak, ha halálos álombul nem szenderül igazi halálra a nyavalygó, de élet felé fordul, vigyázattal kísér ugyan, de azért járatlan gyógyászként azokon még meg nem ijed.

Vérünk mély haláli álomban merengett. Most lázban van. Azelőtt néhány keveset kivéve, mit is gondolt a nagyobb rész honával. Most viszont annyi a reformer szakács, meg kukta, hogy se vége se hossza. Azelőtt vak volt a többség, ez időszakban viszont olly tágra feltárá szemeit, mikép ezek mindentül kápráznak, vagy mindent mintegy nagyító-üvegen néznek keresztül, s csak kevés van, ki a dolgokat valódi mibenlétükben látná.

A felhozott tul- vagy inkább hagymáz-conservatív féle gyűlöletes specimen ennélfogva épen úgy tartozik kellő devalvatióba, mint viszont mind az, mi az úgy nevezett szabadszellemű pártnak tulzási hagymáz-officinájában készül.

S ha ez áll, akkor előre mondhatni: fognak fognak kerekedni egyes szennyes egyének, kik csak azért fogják tervemet gyűlöletessé tenni és megbuktatni akarni, mert ők nem voltak illyesnek elfogadható gyártásában szerencsések, s mert 'én' hoztam azt ismét szőnyegre. De hogy egész osztály, melly közt annyi felvilágosodott fő, annyi becsületes ember, annyi őszinte hazafi van, és melly osztályhoz én minden sympathiáimmal együtt legalább is olly közel állok, mint hazánk azon tiszteletre méltó fiaihoz, kik szintén

hevülnek a honért, de saját elveimtől néha különbözőleg, s csak azok előttem a szánakozásra méltók, kik legyenek bár a liberalis, bár a conservatív részen, saját személyes hiúságuk vagy érdekük végett játszásk a tulzók, akadémikusok, s mindenben készakarva nehézségeket feltalálni akarók nyomorult szerepét; nem nem, hogy egész osztály, mellyhez ugyan nem tartozom, de ebből nem következik, hogy azért máshoz tartozzam, illy alacsonyságra fakadni képes legyen, azt nemcsak nem hiszem, de lehetőknek sem tartom.

Egész osztályra illy szennyet szórni tilos. S miután előre gyanitom, tervem alkalmasint éppen annyi sőt több ellenzésre találand némi conservativek előtt, szinte ez osztálynak egész táborára hasonló joggal lehetne kenni illyféle fentebb felhozott odiumot, mi szintolly hazafitlan volna, mint az első.

Többnyire Magyarországon valamint — ha saját magunkat és másokat csálni nem akarjuk — még nincs jól megállapodott közvélemény, de ez, alkalmilag csak akkép tüzetik ki, mint a czifrább magyar köntös vonatik fel, mikor magyardist játszani csosszan kedvünk: szintugy nem létezik még compact párt is.

Most számos apródbul előre tolatva, még sok áll egymással ellenségileg szemközt, ki hazafiui tekintetben — hazafiuiban mondom, mert személyes sympathia- vagy antipathiáknak nem szabad a közélet mezején bármilly súlylyal birni — igen igen illenék egymás mellé. A haza pedig egyenesen csak conservativekre és liberalisokra szakad; holott ez igen rossz felosztás, mert van lelkes és igazi hazafi conservatív, de selejtes is, valamint van felette sok lelkes és hazafi, de egynél több selejtesnél selejtesb liberalis is viszont. Felsőbb hatalom legalább tudom, melly előtt világosak a vesék redőji, s ismeretesek a velők tulajdonai, a conservatív és liberalis osztályokat egybekevervén, alkalmasint egészen más felekezetekre osztaná a magyart: se-

lejtesek legiójába t. i., és a lelkesek phalanxába. Mi a haza felvirágzására tudja az ég hasznosb volna, mint a mái egymás ellen agyarkodó pártokra szakadt viszony. Miután azonban illy felsőbb hatalom ritkán érezteti hatását e földön, s a magyar mintegy feloldhatlan átoktul korbácsoltatva, eddigelé, legtöbb erejét jobbadán saját magának gyengítésére pazarolta el belső viszálykodások közt, igen tarthatni attul, hogy mái körülményinkben sem fog a lelkes, a selejtest magátul ellökvén, frigyét kötni a lelkesel, de ezentul is honunk nem egy hőse, saját magát a hon elibe tévén, mindaddig fog hiu vezérecskeként selejtes utánrivalgóival egyedül pártérdekekért dólni a hazán, míg végbevitte a tulhév, meg a szerepet 'telik mibe telik' játszani akaró hiuság azt, t. i. honunk tökéletes elsülyesztését, mit külső ármány és fondorkodás nem tudott eszközölni; vagy mig új aerának indulván vérünk, igazi diadalát fogta egyszer ülni a keverék-nélküli hazafiság, s ennek általján elismert fényétül elhalaványodva visszavonulni lesz kénytelen a pártvezéri dicsőség.

Addig is azonban, mig így vagy amugy fog fejlődni jövődönk, sok egyébbel minden kétség kívül tervem is innen is onnan is, azaz mind a liberalisok mind a conservatívek táboribul kiszakadt egyesek által, kajánul és mala fide fog értetni s aláásatni; midőn bizonyos vagyok, mint érintém, hogy illy alacsonyságra egész osztályok sülyedni nem fognak, azon megjegyzést ragasztván ide, hogy az ügynök bármilly kiméletlen megtámadása, ha nem lappang ez alatt rejtett észme, vagy nem irányoztatik személy ellen, korántsem kaján és rossz lelkü megtámadás még. Mit azért gondoltam itt szükségkép, vagy legalább igen jó haszonnal előhozandónak, mert mint vajmi sok másban, ugy abban sem vagyunk még tökéletesen megérettek, vagy inkább annyira kifejlődtek, hogy mindnyájan mindig meg tudnók különböztetni valami indítványunk vagy tervünk kritikáját a

netalán személyink ellenszórt méregtül; mihezképest nem egy jajdul is köztünk néha fel, és személyességet, árulást, gyanúsítást és durvaságot emleget keserű panaszszal, holott mind ennek csak nyoma sincs, s egyedül az indítvány, a terv, vagy tán a modor, meg az eljárás vétetik bonczolásba s állittatik nevetség szinpadára, mi igaz néha igen közelről érinti a személyt, de azért sokszor még sem kerülhető el, minthogy némi veszélyes hajlamokat és irányokat, melyekbe a népsokaság olly igen könnyen csábítható, néha más módon nem ismerhetni meg valódi lényegükben.

Igen fogok ennélfogva ovakodni, nehogy másokhoz hasonlólag a nagyító-üveget feltűzve, tervemnek bár lehető legkeserűbb kritikáját is kaján szándékból vagy személyességből eredettnek képzeljem.

Minden visszatartózkodás és czikornya nélkül előre és ki azokkal tehát!!! Mert ismét és ismét mondom, korántsem az lelkem vágya, hogy tervem tapsot nyerjen, vagy személyem mint valami talpra esettnek s hazánk felvirágzását maga után vonónak feltalálójaul pünkösdi királyként figuráljon, s ,éljen'-ek és fáklyamuzsikák ephemer és vajmingó demonstrációjával ünnepeltessem; nem nem, czélom nem ez, de lelkem szomja az, hogy honunk a szőrszálhasogatások nyomoruságibul, az éretlen theoriák tömkelegibul s egyáltaljában az elszigetelt provincialis nézetek szűk köreibül kibontakozva, s felfüggesztvén azon ,akarom is nem is', sas követelési de kappan-repülési viszketeget, melly most annyi symptomákban mutatkozik, elvégre egy kissé nagyobb s practicusabb vonásokban rendelkezék jövődjé fölött. Mirül azonban pénz, és sok pénz és szapora pénz nélkül csak álmodni sem lehet.

Tervem minden kritikáját, bármilly oldalról jőjön és milly kiméletlen legyen is az, ehhezképest örömmel fogadom — örömmel mondom, mert hiszen ez fog vezetni célhoz, vagy legalább a való kutfejéhez — de azért

mennyire csak birom, lehető legelszántabb s kiméletlenebb védelemre, s netaláni lárva-lerántásra, főtül talpig fegyverkezve, minthogy, mint érintém s politikai hitvallásom tartja, nincs honunknak most valamire nagyobb szüksége, mint fiait s kivált előkelő és kolompot hordozó fiait tökéletesen ismernie, mihezképest, mert ez legnagyobb szüksége, nehogy egünkön minden fel-feltűnő kométa vagy lidércz azt annyiszor a hányszor mocsárba vezesse, mindennek, ki a közélet mezején áll, kötelessége s ekkép enyém is, az illető keblek és velők alkotó s mozgató részeit leggyengédebb árnyéklatikban kinyomozva, a nyilvánosság széke elibe állítani kiméletlen. Mert csak így lesz a liberalis, conservativ, oppositionalis, kormányi, csak hiuságával vagy önérdekével kaczerkodó tarka vegyületbül elvégre kiismerve az önálló hazafi, s ehhezképest csak így lesz megvetve azon frigy alapja, mellybe minden jobb, kinek hona drágább mint ön maga, lépni fog, s melly nélkül, én legalább nem tudom, bármikép törjem is fejemet, képzelni, Magyarország mi okbül bontakozzék ki mai bonyodalmibul, s miért induljon virágzásnak, minthogy bármilly loyális érzelmektül legyen is irántunk eltelve a kormány egyébiránt, azért in ultima analysi „csak saját magunk segíthetünk és fogunk segíteni minmagunkon és senki más.“ Ámde a kaján, az ön-bálványzó, a hiu, szóval: a selejtes, termékfogyasztáson kívül nem használ, de csak árt, s ekkép kellőleg meg kell illyeseket ismertetni a hazával, melly műtételben ha senki más, mig birom, el fogok járni én, mert véremhezi, házámhozi esküm nemcsak azt tartja, hogy a ,kormány ellen opponáljak,‘ a mivel felette sok ,soi disant et ne sachant pas mieux‘ *) hazafinak egész politikai katekizmusa már tökéletesen és vajmi kényelmesen ki van meritve, hanem

*) Ugy nevezett s máskép nem tudó hozzá.

hogy védjem véremet és a hont minden oldalról, s ekkép ezeknek bármilly ellenségivel szembeszálljak mindenütt és mindenkor; én pedig vérem és hazám iránt nagyobb ellenséget nem ismerek, mint a hazafiság képe alatt lappangó heves hiut, vagy hideg önzőt.

Várva várom e szerint a tervem ellen gördítendőket, midőn tudom, egész párt — s itt a liberalist értem, melly, mint e cikk elején érintém, olly borzasztó gyanuba véttetett — nem fog annyi aljasságra süllyedni, hogy azt csak azon okbul iparkodjék megbuktatni, mert én hozám fel, s hasonlónak életbe léptetése neki nem sikerült. A rothadásnak illy fokára, hála az ég, nemzeti testünk még nem jutott. De hogy egyesek, s pedig különbség nélkül minden színezet soraibul okvetlen fognak találkozni, kik nem átalandják illy nyomorult szerep eljátszását, azt jól tudom. Ezt azonban valamint ez ügyre, ugy egész átalakulási kérdésünkre nézve, ha t. i. felszólamlanak, s bár tennék, nemcsak nem károsnak de lehető leghasznosbnak tartom, s pedig, mert minden testnek vannak bizonyos mirigyei, bizonyos fekélyei, s annál erősbben olly testeknek, mellyek hazánkhoz hasonlólag csak nem régiben lábadoznak súlyosb nyavalyából. Már ha e mirigyek, e fekélyek a testben dülnek, a nélkül hogy kiütnének a felszínre, soha nem fejlődhetik ki tökéletes egészség, sőt néha okvetlen bekövetkezik az időelőtti halál. Midőn ha feltűnnek s a test felszínén mutatkoznak, tán csak fájdalom van, de nincs baj többé, s rögtön beáll egészség.

Előre tehát Ti a sötétségnek gyönyörű vitézei, gyerekek napvilágra, hadd menekedjék tőletek valahára nyomorult hazánk; mert valóban sem a kormány, sem a nemzeti nagy test, nem okai, ha most előre nem megyünk, hanem igen, egyedül csak Ti kisebb nagyobb mirigyek és fekélyek, mellyeknek testünkben levő mérgétül soha nem üdülhet fel honunk.

Szóljatok, szónokoljatok, irjatok ennél fogva minél többet s minél hangosabban s láthatóbban, csak rajta; mert minél inkább ki fogtok lépni sötétségeitekből, annál több kerül, Ibykus gyilkosaiként magát elárulva, közületek a másnak vetett horogra, annál több esik közületek a másnak ásott verembe. Ti csak akkor vagytok veszélyesek, mikor lappangva, figyelmünket elkerülve, csak hát mögött, vagy egyedül fegyverkezetlen álmainkban rágódhattok rajtunk.

Tervemet azon okbul — s értsük egymást — mert általam hozatott az fel, és mert az adó kérdése az ugy nevezett liberalis párt erőködéseinek nem sikerült, én ennél fogva egy oldalról sem féltem, míg t. i. a nyilvánosság mezején marad az.

Mennyire órlendi azt azonban meg a hát mögötti, sötétbeni, suttonbani „nulla dies sine linea,” az, mint nem egy bonyodalminknak szerencsés megoldása, egyenesen Magyarország nemtőjének kezeibe van letéve.

XIII.

Jelenkor, 81. sz.
october 12. 1843.

Mind azon megjegyzés s ellenvetések közt, melyek tervem ellen görditve, közvetlen vagy közvetve eddigelé értésemre jöttek, s melyek nevezeteshjeit okkal móddal rendre boncz alá venni szándékom, mindenek feletti figyelmet érdemel különösen egy, melly nem sokkal ezelőtt bizonyos coteriának tevé eszmecseréjét, s melly egyszerűleg abbul áll, hogy: „a kormány alig fogná pártolni a dolgot, és ha igen, bizonyosan olly restrictiók s beleavatkozási formák közt, melyek alkotmányos elveknél fogva, a nemzet által semmi tekintetben nem lennének elfogadhatók.”

És a szójárás fényes! Egyike azon sententiáknak, melyekkel legkényelmesebben, legszaporábban s legolcsóbban szerezhetni népszerűséget és bizonyos tekintélyt. Ámde ha valahol lappang kisurranási hátulsó kapu, az valóban illyféle hypersthenicai alkotmányos phrasisok virágai között szokott rejleni.

Ovakodjál illyesektül tehát oh Magyar, ha honod java valóban sziveden fekszik, s ekkép illyféle kápráztató szójárásoknak áldozatul nem kívánod vinni a hazát.

Ne állítsunk azonban phrasist phrasis ellen, de vizsgáljuk a dolgot száraz lényegében közelebbről. „Alig fogja tervemet pártolni a kormány,” ez a felhozott imputatio első része. És ez meglehet. De kérdem: miért nem fogná pár-

tolni azt? Erre két ok lehet, s itt különös figyelemért esedezem: vagy azért, mert Magyarországot tekintve, hasz-
talannak, sőt károsnak, s tán kivihetlennak fog az mutat-
kozni előtte; vagy éppen ellenkezőleg azért, mert tervem
Magyarország egykori felvirágzásának sarkalatát vethetné
meg. A kormány ennél fogva vagy atyáskodó gond miatt,
vagy éppen ellenkezőleg: irántunk mostoha érzetből nem
fogja tervemet pártolni.

S ím itt tűnik tökéletes világában fel azon politikai
hyperbola, mely szerint bizonyos rész, noha már annyira
vagyunk, hogy bármennyire magaskodjunk is, majd majd
szánkba omlik a víz, s itt ott képeinket is csak alig mu-
tathatjuk, a nélkül, hogy legrégibb társainktul le ne pisz-
koltatnánk, s gyors lépésekkel közelít honunk legborzasz-
tóbb dissolutiojához; azért bizonyos rész, a helyett hogy
constitutionalis éberséggel ugyan, de loyalis érzettel köze-
lítne egy a nemzethez egész loyalitással közelítő kormány-
hoz, azért bizonyos rész, rövidlátó, s az egész dramában
inkább csak saját magát tekintetbe vevő gőgjében még
mindig csak mostoha, Magyarország felvirulását készakarva
fentartóztató szükkeblüeket és zsarnokokat tud vagy „akar“
észrevenni kormányunkban.

Igen igen, s ne himezzük ne hámozzuk a dolgot
többé, csak rövidlátó szükkeblüeket s mindent egy cen-
trumba sajtolni szándokló zsarnokokat tud vagy „akar“ bi-
zonyos fractio észrevenni kormányunkban, mi, valamint a
felhozott imputatióból, úgy minden szójárásából ki-kifakad,
mert a most szőnyegre hozott tervemet illető megjegyzés
is — és ezt nem szabad szem elől szalasztani, mivel csak
ez adja meg a rejtélynek kulcsát — korántsem azon érte-
lemben tétetett, mintha minket a kormány valami rossztul
meg kívánna óni, oh nem, hanem éppen ellenkezőleg úgy
hozott fel, mintha egyenesen és egyedül azon szándokból
nem fogná pártolni a kormány tervemet, mihez képest vé-

rünk felvirágzását gátolja s nemzeti kifejlődésünk útjába, mennyire csak bírja, nehézségeket gördítsen.

Illy hangulattal — közbevetőleg legyen mondva — mikép lehessen a kormányt, mely szinte csak kevesbé vagy erősebben gyarló halandókból áll, jó hangulatban tartani, s ekkép „neki segítve s tőle segítve“ egy szívvel lélekkel a haza javát előmozdítani, mi azonban kölcsönös jó hangulat nélkül de csak álomban sem eszközölhető, azt én individualis felfogásom szerint soha nem tudtam felfogni. Kötelességemnek tartom ehhez képest, a nélkül hogy ezen mentális aberrationul vagy kurucz-féle fogásrul, mely ha még a megyékben is eléri acmójét, okvetlen sirba dönti a hazát, ez alkalommal egészen kitárnám nézetimet, legalább addig is itt őszintén kimondanom, hogy tervemet illetőleg én mit anticipálok a kormány részéről.

A kormány vagy nem fogja pártolni tervemet, vagy pártolja. Nem pártolásának okai, kereken és röviden kimondva, ezek lehetnek:

Mert nem tartja Magyarországra nézve annak alkalmazását hasznosnak, sőt azt egyenesen károsnak ítéli; vagy

Mert tervem minden hasznos léte mellett ki nem vihető úgy, hogy az a közbirodalmi gépezetbe is illenék, mellynek mi bizonyos részét alkotjuk; vagy azért,

Mert az én tervemnél valami sokkal hasznosb ismeretes előtte; vagy továbbá azért,

Mert szavam nem volt elég erős, s tervem nem mutatkozott eléggé méltónak, figyelmét kellőleg magára vonni; vagy meglehet, azon okból nem fogja a kormány tervemet tetteleg s közvetlen pártolni,

Mert tán elvül állítá fel, hogy egy darabig egészen magunkra hagyva, mikép aztán gyakorlatilag kivilágolják, valljon tudunk-e olly constitutionaliter és olly szabadon élni is, mint tudunk vajmi szívrehatólag s felhőkbe ragadtatólag

constitutiókrul és szabadságrul fecsegni s hosszú dictiokat elszónoklani, vagy végre azért,

Mert kívánván tervem alkalmazását, azon okbul nem ohajt legtávolabbrul is venni annak keresztülvitelében részt, nehogy bizonyos agitatoroknak, kik ex professo gyanusítanak mindent, mi a kormány részéről jó, vagy általa pártoltatni látszik, alkalmat nyujtson, a dolgot már csirájában meggyilkolni, s hogy ehhezképest ez által is adja atyáskodó béketürésének újabb példáját, a kormány t. i. mellyhez képest éretlen kicsapongásinkat szánakodással illetve, tán kelletén túl viseltetik irántunk kimélettel, csakhogy elvégre valamikép meg legyen vetve férfiasb kifejlődésünk talpköve.

Egyéb okokat: tervemet a kormány miért nem pártolná, azon hangulathoz és őszinte hajlamhoz képest, mellyel előmenetelünk iránt most viseltetni látszik, én nem tudok észrevenni, midőn más részről nem átalom ezennel kimondani — s illy nyilatkozat tételétül nem vonakodnám, habár ez órában kellene is teremtmő elibe lépnem s legbensőbb érzelmimről számot adnom — hogy mind az, bármilly állásu s nevű legyen is egyébkint, ki ez esetben, mint akármilly másban, kormányunk nempártolását, helyben nem hagyását, most azon odiummal érinti, mintha az szántszándékkal akarná felvirágzásunkat nehezíteni, sőt gátolni, vagy nem higgadt felfogásu, vagy nem tiszta keblű ember, s e szerint, kivált mai egybebonyolodott körülményink között, hazánknak semmi esetre nem hasznos, de azon arányban, mellyben befolyást tud magának szerezni, káros, vagy lehető legkárosabb tagja.

Távul vagyok egyébiránt mézes s tömjénező szavakat szívömlesztőleg annak bebizonyításaul itt egymásra halmozni akarni, milly nagy sympathiával és szeretettel viseltetik irántunk a kormány, mert közbevetőleg legyen mondva, tán ekkor az is vizsgálat alá volna veendő, hogy ugyan sympathiára és szeretetre méltók is vagyunk-e és

mennyire; annyit azonban mondhatok: hála az ég, vége szakadt azon szerencsétlen politikának, melyhez képest, igaz, „nehogy elragadja vérünk a gyeplőt“, számos évek során felerősödésünk végett nemcsak semmi nem tétetett, de sok, s tán minden el lön követve, mi nemzeti zománczunk kettétörésére s ősi szabadságunk elolvasztására, s így létünk meggyilkolására, távulról vagy közelről szolgálhatott s czélirányosnak mutatkozhatott volna.

Az érdek, valamint a jobb calculus, kormányi viszonyinkban is azonban kivítta, emberi természetünkben sarkalló s örök jogait.

A magyar nemzet most sem párducz, melly megbozulhatná ingerlőjét, sem fejős tehén, melly a bőség szaruját képviselné. Egyet vagy mást, vagy mind kettőt illő arányban, annyi hiába lepergett századok alatt csak lehetett volna belőle képezni, mert szellemi zománcza vajmi nemes, anyagi kifejthetése pedig roppant.

Ámde hasztalan pergett le az idő, s alig marad egyéb kincsünk, ha illyest kincsnek nevezhetni, mint kölcsönös bűneink öntudata, melyhez képest a kormány soha nem birta felfogni lényegét a magyarnak s milly gyönyörű kifejtésre volna képes, s csak most nem régiben ébredezett saját jobb hasznára; a magyar ellenben megnemszünő agyarkodási közt egy időben sem tudott nagyobb méltánylást parancsoló egyességre lépni, s most, midőn uj reggel akarna viradni hona fölött, s a higgadtabb egy végképi, közös érdekre alapított kibékülésnek tekint reményteljesen elibe, most, mint hagymázos álomtul korbácsolva, nem bírja, nem akarja látni ujjaalakulásának igényeit, de gyermeki daczban s kislelkű ujhuzásokban öli idejét, öli erejét.

Ez mai diagnosisunk néhány vonása, melyet ha nem méltányolunk, azaz, ha nem látjuk szintugy át, hogy kormányunkhozi loyalis közelítés s azzali őszinte kézfogás szerencsés átalakulásunkra elkerülhetlenül szükséges, mint a

kormány átlátta s meg van arrul most győződve, hogy ugyancsak más súlylál léphetne fel Europa mérlegében az ausztriai közbirodalom, ha Magyarország valódi lényegéhez képest kifejtve lenne — s ezt ehhezképest minden módon s minél előbb kifejtteni kell — ha mondom ezt nem méltányoljuk, s nem méltányoljuk, míg erre idő van és nem lesz késő: akkor, ha bukik vérünk, higyük el, csak saját magunk buktattuk el.

Hosszasb, részletesb e helyen, e bokros kérdés körül nem lehetek; ki érteni akar, s Mongolfierrel a magasokban nem kalandozva, érteni képes is, az fogja tudni, mit vágytam felvilágosítani. Bármilly hosszadalmasnak s kitérőnek mutatkozzék is azonban ezen vitatásom, nem mulaszthatom el egy két sorral itt azon árnyéklatot még is megjegyezni, melly, az elaltatott portékaféle egyént vagy inkább „izét“ ide nem értvén, a bizni teljességgel nem akaró vak fejes, és a constitutionalis ovatossággal bíró éber közt létezik.

Egyike is, másika is ezen utolsónak egyiránt visszautasítja, visszaveti a neki kenyér gyanánt nyújtott követ. És ebben egyenlőség, egy soron állás köztük. Ha azonban elvégre „kenyér nyujtatik“, akkor a vak fejes, a nélkül hogy vizsgálná, kő-e, kenyér-e a nyújtott, mert hiszen, mint magában mormolja, „ez oldalrul úgy sem várhatni jót“ a kenyeret is magátul löki, midőn a constitutionalis ovatossággal bíró éber, mielőtt tán első elragadtatásának engedne, vizsgál előbb, s ha ugyancsak kenyérnek mutatkozik az ajánlott, legott el is fogadja azt — s itt köztük a különbség, itt az elágozás — mikor egyedül azon harmadik species, mellyet szinte felhozék, s mellyre mindent tolhatni, mindent rakhatni, a kőbe is úgy harap mint a kenyérbe, miszerint csakhamar ki is törik minden foga.

Távul vagyok én az éppen itt előadottakhoz képest, vérrokonimban valami különös sympathiát, szeretetet, vagy éppen vak bizalmat kormányunk iránt ébresztetni akarni.

Fejedelem és nemzet közti kötések nem sarkalhatnak oly változékony s felette ingatag alapokon, mint sympathia vagy szeretet. Szószentség, kölcsönös méltánylat, s a közös érdek megismerése azon egyedüli talaj, melyre épülhet, nézetem szerint, kormányval honboldogító viszony.

Fogadjunk ehhez képest mindent, mi a kormány részéről jó, ovakodva, igen, mert ekkép eljárni alkotmányos tisztünk, s e felett ennek szükségét, nem átalom ezennel nyíltan kitérni, velünk untig meg is taníttatá a tapasztalás. Midőn azonban leplegtelenül így szólok, s mi több, eddigelé így is cselekedtem, s így is fogok cselekedni holtiglan, vérünk felvirulásánál, nemzetünk egykori szebb kifejtésénél fogva esedezem, s független, semmi által meg nem tört kedélyemhez képest intem honosimat, ismerjék meg elvégre viszont honunk valódi érdekét is, s ne lökjék daczoló kisedekként azon kenyeret is vissza, mely nekik nyújtatik; vagy más szavakkal: ne legyenek vakok önérdekük, vagy inkább a hon érdeke iránt, mely két érdek minden lelkesbenél egybefoly, s mellyen, a szőnyegen levő kérdést, valamint általános viszonyunkat a kormányhoz illetőleg, lehetetlen nagyobb, érzékenyebb s valóban életbevágóbb csorbát ütni, mint annak bármilly árnyéklatokbani ráfogása s hirdetése által, hogy a kormány szándoka, felvirágzásunkat tekintve, irántunk nem őszinte, nem tiszta; mert ha mi gondolkozunk így — s mi tagadás benne, nem egy magyar tüzeli magát és másokat illy hitre úgy szólván ex professo szüntelenül fel — akkor, mert oly rőffel mérnek neked, mint te mérsz másnak, legszeplőtlenebb hazafiságunk viszont egyedül komédiának, előmeneteli szent vágyunk pedig egyenesen pártütésnek fog mutatkozni megint a kormány előtt, miből aztán oly bizonyos, mint konkoly nem buza, s eczet nem nádméz, hasonlólag nem honunk felvirulása s nemzeti üdülésünk fogja venni eredetét, ámde e helyett ujhuzás, viszontorlás és innen eredő felbőszültség, s ezt

szükségkép követő tökéletes elgyengülés fogja felváltani azon gyönyörteli reményeket, melyekhez képest a magyar jobb részének tiszta szándékánál s megtörhetlen hazafiságánál fogva, valóban szabad volt anyaföldünk fejledező szebb jövődjével magunkat némileg már kecsegtetnünk.

Közös érdekünk fel nem fogása, meg nem ismerése, leggyászosb következtést vont mindig maga után, sőt egyeseken állíthatni, *ex hoc fonte derivata clades-ként*, minden nemzeti bajainknak s legtöbb kormányi bajnak gyakorlatilag szólva legmélyebb oka nem egyéb, mint az, hogy nemzet és kormány soha nem tudta magát viszonylag és kellőleg utilisálni, de e helyett lehető legroszabb háztartás mintája szerint egyik rész annyit fondorkodott s nehezített a másik részen, mint ez azon, s az egész kapocs, némi „*vitam et sangvinem*“-féle exaltált pillanatokon kívül, s az egész kapocs mondom, mely e házfeleket egybentartá, valódiilag nem volt egyéb, mint ad nauseam pazar nagylelkűséggel egymásnak viszonylag kitálalt szebbnél szebb szó, de csak szó, s a mennyekben kötött házasságnak rideg oklevele.

Igazi közös érdek megismerése, igazi viszonyos méltánylat, s ebből eredő férfias hajlam és vágy, egymásnak ültetvényit viszonylag öntözgetni, s kölcsönösen törölgetni egymás homlokárul a közös munka közt kifakadt veritéket; nem nem, a házi élet kötelékinek illy jelenetét vajmi gyéren s egyedül kivételkép fogod fellelni a magyar nemzet és ausztriai kormány viszonyai közt csak kevésse ezelőtt. Hol pedig nem köt egybe szoros viszonyban egymással élő, egymással elválhatlanul élni kénytelen részeket semmi más, mint betanult szó, meg pergamentre írott házassági levél, ott nem terem a mező virágot, ott nem mosolyg a természet, ott soha nem üti fel lakhelyét az igazi szerencse.

Ne is csudálkozzék ennél fogva senki is, Magyarországnak ahhoz képest, mi könnyen lehetne, olly kopár létén, olly bágyadt színén; valamint szinte ne bámuljon az

ausztriai birodalomnak annyiakban paralysált voltán, mert ez korántsem csuda, de okvetlen, vagy inkább szükségképi következménye azon ünnepélyes és dagályos ugyan, de a kölcsönös érdekeket soha elég magas felfogással s egész őszinteséggel nem méltányló viszonynak, melyben nemzetünk kormányunkkal állott.

Az elmúlt időket visszaidézni, eldődeink aberratióit, mint soha el nem követetteket megsemmmisíteni azonban nem lehet. Komolyan int ennél fogva a jelen, meg a jövő: hosszas mea culpák intonatiója s kölcsönös szemrehányások tétele helyett, inkább fátyolt vonnunk az extra et intra muros-féle activ és passiv bűneinkre, s legalább most és jövő napjainkban jobban megismernünk, hogy valamint magyar honunk nem lehet, mert *Dii sic voluere*, magára hagyva boldog, de máskép, mint az ausztriai közbirodalommal lehető legszorosb kapcsolatban egybefüggve, nem is létezhetik, szintugy fog az ausztriai közbirodalom is csak akkor fényének s hatalmának délpontjára emelkedni, mikor Magyarország virágzó és hatalmas leszen.

Mostani kormányunk fő emberei így vannak meggyőződve, s nehéz volna máskép meggyőződniek, mert most, miután szétoszlott nem egy kísérteti váz, egész világosságban áll előttük, hogy Magyarországot ha más okbul nem, legalább a közbirodalom szilárdítása végett, elő kell minden módon segíteni s felvirágzásra bírni.

Adja Isten énnél fogva, mikép honunk fő emberei is, kik legtöbb befolyással birnak, szintilly világban lássák viszont Magyarországnak kellékeit, s e szerint, mert gyengítésünk s kifejlődésünk hátráltatása, jobb érdekének megismerése után bizonyosan nem lehet czélja kormányunknak, ez ellen ne forraljanak s ne kovácsoljanak levegőből kapott gyanút gyanúra, s prókátorilag kifiligránózott nehézséget nehézségre. Mert csak akkor fog, mikor t. i. erős nemzet s erős kormány kelléke viszonylag elismerve lesz, valódi vi-

rágzásnak indulni a magyar hon, és csak akkor fogja fényes délpontját elérni a köz ausztriai birodalom.

Két garasos tervemet ennélfogva, tökéletesen meg vagyok győződve, bizonyosan fogja pártolni a kormány, ha az, tervem t. i., a fentebb előhozott nem pártolási nehézségekbe nem ütközik.

Fenmarad azonban most az e czikkben themailag felhozott megjegyzés második részének tisztába hozása — s jőjünk illyesek körül, ha lehet elvégre tisztába — mely ekkép foly: ha pedig pártolja a két garasos eszmét a kormány, az bizonyosan olly restrictiók s beléavatkozási formák közt teendi csak, mellyek alkotmányos elveknél fogva a nemzet által semmi tekintetben nem lennének elfogadhatók.

XIV.

Jelenkor, 82 sz.

october 15. 1843.

A még fenforgó kérdésnek tökéletes tisztábahozatala végett kénytelen vagyok a legközelebbi cikk végsorait itt újra felhoznom, mellyek szerint állítólag az tétetik fel, hogy „a kormány, ha ugyan pártolná is telekdíji eszmémet, azt bizonyosan egyedül olly restrictiók s beléavatkozási formák közt fogná cselekedni, mellyeket alkotványos elveknél fogva, a nemzet semmi tekintetben el nem fogadhatna.“

Bokrosb, életbevágóbb s ekkép minden tekintetben fontosb vitatás, felfogásom szerint, nem létezik az egész magyar politika okoskodási-mezején, mint e jelen megjegyzésnek, vagy inkább nézetnek kellő, s tán jobban mondva, philosophiai megoldása; mert ennek silány s egyoldalú eszközlése olly bizonyosan bekövetkezteti elmulhatlan bukásunk időelőtti óráját, mint viszont annak minden oldalu s gyökérig ható méltánylata nemcsak megmentheti vérünket illy gyászorsorstul, de vajmi nagy mértékben rejti magában legdicsőbb felvirulásunk hihetőségét. Hadd kísértsem meg azt tehát röviden, mint lehető legtisztább szándéku tehetségem csak engedi.

Helyzetünkben, mellyet mi magyarok, mint az ausztriai birodalom része, tetteleg kitöltünk, legáltalánosb vonásokban szólva, két különböző fő nézetre oszlik azon felfogás, mellyhez képest magyar viszonyunk a köz álladalomhoz

mérve feltűnik. Egyik nézet az, melly szerint a magyar hon egyenesen csak ausztriai provincia és semmi több, melly bír ugyan bizonyos constitutionalis formákkal, de azért mégis mindenben alávetve van a közbirodalomnak; másik nézet ellenben az, hogy a magyar királyság nem kevesb, mint társország, melly az ausztriai közbirodalommal foederativ kötésbe állott, s ekkép független.

Az első nézetet általján azok osztják, kik elegendőleg nem figyelvén az elvek s kötések mélységeire és subtilitásaira, egyedül a gyakorlati élet mindennapi színében tekintik a világot, t. i. nem úgy, mint annak tán állnia kellene, hanem mint az valósággal áll; a második nézet szerint pedig azok bírálják magyar viszonyunkat a közbirodalomhoz, kik nem látván a mindennapi eseményeket, vagy azok előtt szemeket készakarva behunyván, egyedül csak elvekhez és irott betűkhez akarják szabni az idők s ezekből fejledező történetek folyamát.

Az elsők minden méltánylat- s népjogrul — Völkerrecht — úgy szólván felejtkezve, egyenesen kifejlésünk alacsony fokát tekintik csak, s miután, ha ez életkérdésben is nem akarjuk magunkat, mint annyi másban, legfájdalmasabban rászedni, mivelődésünk mai léte — mondjuk ki — bizony felette parányi, nem is képzelhetnek Magyarországra nézve más jövőndőt, mint annak tökéletes subjectioját s az ausztriai birodalombani tökéletes elolvasztását.

A másodikak viszont a mindennapi gyakorlat ellenére, s úgy szólván „képében“ a legkézzelfoghatóbb valóságnak mind ezt tagadva, s nemzeti sulyunkat tulbecsölve, tudja az ég, milly független kifejlését álmodják honunknak.

Az első osztályba tartozó politikus ennél fogva, s a nélkül hogy e miatt már rossz hazafi volna, bár akarja bár nem, még is minden lépéseiben egy kissé a servilismus elvét hordozza. S ugyanis ő Magyarország felvirulását s boldogságának lehető legbiztosb megalapítását szintolly

őszintén viselheti szívéen, mint bárki más; ámde nem látván nemzeti ujjaalakulásunkra nézve elég anyagot sehol többé, hanem a helyett a nemzeti enyészetnek annál sürűbb jeletit mindenütt, természetes, hogy illyes, ha jót akar s nemzeti felvirulást nem tart többé lehetségesnek, a közbirodalomnak legalább olly kapcsolatában keresi honunk elérhető szerencsei magasságát, mint a milly — ha így lehetne mondani — ,családi' kapcsolatban leli megelégtülését Ausztriának nem egy tartománya.

Az itt felhozott második osztályba sorozandó politikus ellenben, s a nélkül hogy őt megint e miatt már fejlődéméhez hűtlennek nevezni lehetne, bár észreveszi bár nem, még is minden lépéseiben viszont bizonyos ,daczczal' jár. S természetes; mert buzogván hona javáért, s elveinek és jogainak tisztaságában s nemzeti erejének szilárdságában bizván, nem elégszik meg azon — ha így volna nagyobb világosság kedvéért kitenni szabad — másodlagos (secundarius) szerencsével, mellyet többé kevesebb Ausztriának egyéb tartományai élveznek, de nemzetiségének és szabad alkotványának lehető legprogressivebb kifejtésére állítja üdvét.

Milly heterogen két nézet, és még is milly természetes! S a nélkül, mi legkülönösebb, hogy ezért egyik vagy másik nézetnek valami hazafitlansági vagy hűtlenségi salakkal egybezagyvásítva kellene lenni; ha való, mi természet szerint forduló sarkát képzi a dolognak, hogy az igazi hazafiság lehető legvirágzóbb kifejtés után sovároog ugyan, s nem kevesbet tűz ki czélul, de ha illyest el nem érhet, azért otrombául az életnek minden kisebb virágit sem gázolja még el.

A servilismus ennél fogva szintén ugy állhat — nem mondom áll, de ,állhat' — a legtisztább hazafiság alapján, mint a dacz. Sőt kérdés, nem rejlik-e azon sokszor sárral dobált önmegtagadásban, mellyhez képest a zarándok lelületü hazafi térden csuszva is kész volna szolgálni honát,

valami magasztosb, mint azon daczban, mellyel nem egy hazafi kérkedik követelve, melly a sokaságot rendszerint olly kimondhatlan enthusiasmusba ragadja, melly alatt azonban sokszor nem lappang egyéb, mint nyomorult kolomposi ,hiuság,' sőt egyedül gyermeki viszketeg.

De ugyan mi lehet e heterogen nézetek sarkoka, melly nézetek szerint egyik a hazáért hajlongni, s úgy szólván esedezni, másik ellenben szintén a haza javáért nyersen és daczolva követelni hajlandó?

Tudom, sok ajkon e kérdésre egészen kész a felelet, s ekkép hangzik: azért különböznek e nézetek, mert némelyek már vérükben hordják a servilismus és gyávaság nedvét, midőn a szabadelműek bátorságtul lelkesítve, készek küzdeni a honért.

És e szójárás jól hangzik, nincs tagadás benne, kivált hősnők ajkairul, és sok tekintetben felette igaz is, mert vajmi sok magyarnak erében valóban nem foly egyéb mint csigavér; csak hogy magyar viszonyainkban még más oka is van ezen most érintett heterogen nézetnek. Igen még más oka is van, mellyet ki felfogni s méltányolni nem képes vagy nem akar, az, az én nézetem s teljes meggyőződése szerint legalább, nem egyéb, mint hazánknak tán lehető legjobb szándékkal teljes, de bizonyára legveszélyesb el-lensége sőt gyilkosa is.

Ezen mindenek fölött, mindenek előtt, s minden alkalommal figyelemben tartandó ok, mellyrül mutatis mutandis már annyiszor, de fájdalom, alkalmasint hiába értekeztem, pedig nem egyéb, hanem hogy statusviszonyinkban meg-nemszünő ellentétben van a ,de facto' az ,ex principio'-val. Mihezképest tetteleg — ez bár tessék bár ne — bizony bizony csak ausztriai provincia vagyunk; elv szerint ellenben, bárki tagadja is, azért nem kevesb, mint független, saját állásu, alkotmányos ország.

Már az, ki egyedül a ,de facto' prismáján néz ke-

resztül, és hűbb honához, mintsem ennek elérhető szerencsáját lábaival tapodná, mert felfogása szerint nem fejlődhetik ez ki nemzeti és alkotmányos alapon többé, természetes, hogy honának legalább secundaria szerencsáját iparkodik biztosítani, azaz, hogy legalább családi s ne szolgai viszonyban álljon Ausztriához Hunnia, ha nemzeti és alkotmányos viszonyban nem állhat.

Az viszont, ki egyedül az „ex principio“ üvegén nézi a dolgok lényegét, s inkább buzog véreért, mintsem beérné, hogy secundaria szerencsével, szájbetömve úgy szólván, jól tartsák honát, és ez illy alku által örökre elűtessék nemzeti és alkotmányos boldogságátul, természetes mondom, ha megint az így látó teli daczczal, inkább mindent koczkára bocsátni, sőt mindent pusztulásnak hajtani kész, mielőtt valami secundaria, alkotmány és nemzetiség nélküli szerencsérül csak legtávolabbrul is szót hallani akarna.

Az egyik, noha ő is jobban szeretné az aequale 100at, nehogy aequale 25tel ki legyen fizetve, mitül fél, elfogadja inkább az aequale 50et; a másiknak ellenben nem kell kevesebb, mint aequale 100, mert ő jó jogában (?) sat. bizván, szilárd kitűrnitudással ennyit elérni bizonyos.

S im fővonásokban, s mennyire a hely szűke, a kérdés csiklandja, s tehetségem határozott volta engedék, kijelelése azon különböző nézpontnak, mellyről magyar hazánk politikai viszonyait bírálgatja — ha így mondhatni — az innenés, meg a tulzó!

S im egyuttal szerencsétlen belviszállkodásink kutforása s legvalódibb oka is! Mert ezen különböző nézpont, ezen ellentételes felfogás uszít egyént egyénre, pártot pártra, minthogy a „de facto“ embere senkiben, ki az éppen most előhozottak szerint például az aequale 50nel be nem éri, nem tud észrevenni őszinte hazafit, de benne egyenesen csak valami exaltált phantastát, vagy hiú házsártost, sőt egyedül hűtlen separatistát bír látni; midőn az „ex principio“

hőse viszont mindent, ki nem tapos daczczal mindent, mi csak egy vonallal állna is az aequale 100 alatt, egyenesen gyáva vénasszonynak, vagy egyedül önelőmenetelét szomjazó énesnek, sőt a hazát minden áron eladni kész szégyenfínek hirdet. Milly gyönyörű kölcsönös személyrűli vélekedés, méltánylat, s innen természetesen fakadó barátságos hangulat és egybehangzás következtében aztán ne csudáld, oh magyar, ha erős phalanx helyett, már csata kezdete előtt, vert hadnak viseled bágyadt vagy forrongó színét.

S nézzünk vissza nemzeti nyomoruságinkra, melyek régi időkben dúltak s most dúlnak a hazán, s nem fogjuk tagadhatni, hogy biz ezen különböző nézpont, ez ellentételes felfogás okozza öröki elágzásink, s megnelemszűnő kutyá és macska közti rút belviszonyink valódi s legmélyebb okát.

Mindegyik búsul és jajgat, hogy nincs 'egyetértés' köztünk, s nem egy lát még mennyei átkot is hervasztólag fekünni a hazán. Ámde kérdem, körülményink olly felszines, olly egyoldalú felfogása után, melyhez képest bécsi levegőben ítél egyik a magyarnak lelki vágya fölött, a másik ellenben úgy szólván a hortobágyi pusztán bírálgatja a közbirodalom szövevényes gépezetét, és egyik sem tudja kellőleg két szempontból bírálni magyar és állodalmi helyzetünket; kérdem, illy felszines, illy egyoldalú, minden méltánylat nélküli felfogás, s innen okvetlen burjánzó vízszonti ujhuzás és sárral dobálás következtében, ugyan milly hihetőség, s milly számítás után lehetne remélni, sőt követelve várni nemzeti harmoniát s illyessel okvetlen járó győzelmi erőt? Nem nem, illyest csak a felszines hig velő, meg a sok olvasástul kificzamult ész, és a hiúságtul elvakult énes reméllhet --- valóban senki más.

Átokról szóltok? S igaz, illyes fekszik, de nem a hazán, hanem azokon, kik vagy nem őrzik keblükben elég

hűséggel vérünk két palladiumát, nemzetiséget és alkotványt, vagy nem tudják, tán nem akarják, magukat azon házassági viszonyba elegendőleg belé gondolni, s abban keresni Hunnia felvirágzásának alapját, mely viszonyba iktata minket a sors, melyben t. i. az ausztriai közbirodalomhoz állunk, s melyben, bár akarjuk bár ne, fel kell lelmi szerencsénket.

Egy híres francia publicista szerint bajunk — a mennyire illyes nemzeti és alkotványos mezőn teremhet — nem egyéb, mint „az igen is kevés,” meg „az igen is sok;” vagy más szavakkal: hogy egy rész nem képes vagy nem akar a magyarnak helyzetébe tökéletesen belé képzelkedni, s ekkép se magyar nemzetiséget, se magyar alkotványt nem méltányol eléggé, sőt mindkettőt egyiránt fitymálja; másik rész ellenben nem képes vagy nem akar a közbirodalom viszonyaiba elegendőleg belé illeszkedni, s ehhezképest pajkos nőtelenként nemcsak nincs elég méltánylással házassági viszonya iránt, de botor jó kedvében egyenesen úgy cselekedni hajlandó, mintha egyedül állna. Mikbül aztán a nemzeti és alkotványos „igen is kevés” és „igen is sok” veszi kimaradhatlan eredetét.

S ha most valaki azt tudakolja tőlem, hogy ugyan ismerek-e a mi magyar nemzeti és alkotványos astheniánk s hyperstheniánk ellen valami gyógyszert, úgy hogy az e két tekintetbeni „igen is kevés” és „igen is sok” átkát megszüntesse, vagy ha nem is eszközölheti azt egészen, legalább a józanabb körökből kiküszöbölje, s egyedül az ujhuzók és házsártosak par profession csapatékiba (cotterie) szorítsa; ha valaki illyest tudakolna tőlem, mondom, annak azt felelném: hogy ismerek biz én illyes gyógyszert, s pedig igen egyszerűt, mellyel — közbevetőleg legyen mondva — már többször ajánlkoztam, de senkinek sem kellett, s melly csak abbul áll: hogy a bécsi levegőben élő „de facto” embere illő méltánylással legyen elvek és kötések

íránt, s ne becsmérelje azokat, kik az élet tengerén tán kellettén túl is kapaszkodnak illyféle talpakra vagy hajótörési gerendákra, mert ez, ha nem több, minden esetre „respectabilis;” Hortobágnak „ex principio” hőse viszont ne hirdesse mind azokat „pèle mèle” mindjárt vén-asszonyoknak, gyáva hivatalvadászoknak, sőt hazaárulóknak, kik éppen annyi zajjal s pompával, mint ő, nem járják el a fris magyart s Rákóczyt, vagy mint Pest körül mondják, a „reszelőt.” És naponta fog kevesülni a baj; mert servilismus és dacz helyibe mindinkább fog férfiúi kölcsönös méltánylat állani, s ekkép naponta nagyobb lesz Magyarországbán azok száma — és itt vigyázzunk — kik nemzeti és alkotványos ügyben a lehető legférfiasb progressio után fognak sovárogni ugyan szünetlen, azaz, semmi nem fogja őket kielégíteni, mint az aequale 100, de azért más részről azt sem fogják soha is szem elől szalasztani, hogy némieket csak az idő érlelhet meg, s e szerint semmi olly nemzeti és constitutionalis ugrásokkal nem fognak állni elő, vagy legalább illyesekkel nem erőltetni, ingerelni sőt kétségbe hozni az illetőket, melly ugrások ha illenének is constitutionalis Magyarországhoz, a közállodalomhoz tán ugy illenek, mint illik ököl szemre. Mert ha így teendnének, akkor: törrik szakad. Ennél nagyobb szerencsétlenség vérünket pedig nem érhetné, mert most legalább sokkal hihetőbb, hogy az egybezavart elemekből elvégre nem magyar és alkotványos, de közbirodalmi rend fejlődne ki.

Mindaddig ennél fogva, míg bizonyos rész öröklek csak azt pengeti: „mi közünk minekünk magyaroknak ahhoz, illik-e ez vagy amaz a közállodalom gépezetébe, ha illik miénkbe,” mindaddig, míg illy thema lesz a divatos, mondom mindaddig soha nem fogunk érni „elérhető czélt,” s így tovább; mert ha egy rész pengeti e themát, akkor az erkölcsi mathesis retaliatioi törvénye szerint lesz megint más rész, melly meg nem szünőleg e következő thema sze-

rint fog cselekedni: „Ez jó és hasznos az egész állodalomra nézve, lépjen tehát életbe, bár tessék az aztán a magyar-nak, bár ne.“

Telekdíji tervemre alkalmazva az itt elősoroltakat, én tehát mind ezek után válaszul és felvilágosításul, a felhozott, kormányt illető megjegyzésre ezen sorokkal végzem be vitatásomat, s azzal e jelen cikket:

A kormány, feltéve, hogy telekdíji eszmém magára vonja figyelmét s megnyeri hajlamát, bizonyosan — én legalább így vagyok meggyőződve — szabad kezet, azaz, constitutionalis befolyást fog nekünk a bejött pénzek kezelése s mire fordítása ügyében engedni. Országgyűlésről országgyűlésre meg lesz a törvényhozás által ennélfogva alapítva, mi mindenre legyen fordítva, s általjában mikép és kik által legyen kezelve a hazába közvetlen fektetendő ,javít-pénz,' mint nemkülönben a gyümölcsözésre privátoknak kiadandó ,segít-tőke.' Szintugy vizsgálja a törvényhozás országgyűlésről országgyűlésre a végbevitteket, és számol mindenről; szóval: a nemzet alkotványos elvek szerint rendelkezik sajátjárul.

S ki ennél kevesebbet kíván, nem emberem; sőt ha illyest, nemcsak minden alkotványos elvek, de még a legközönségesb, s úgy szólván kötelességben járó méltányosság elvei ellenére, a kormánytul nem nyerünk, én leszek első, ki legott visszavonom eszmémet, s mindent elkövetek, hogy ne legyen abbul semmi, habár kopár marad is a hon, s két garas helyett holdonkint zsarnokilag tíz garast raknak is hátomra; mert kifejlett nemzetiség és alkotvány nélkül én csak tengést képzelhetek, de életet nem; miszerint az aequale 100tul imputatiokint elfogadom ugyan az aequale 10et is, s nem vagyok elég bárdolatlan, faragatlan és gyalultatlan, hogy rögtön a hat láb hosszú deszkát a három láb hosszúhoz akarjam illeszteni, azaz: ollyasokat követelni legott, mik constitutionalis Magyarországra nézve tán illenének

ugyan, de nem illenek a közállodalomban még; miszerint mondom, imputatióként az aequale 100bul az aequale 10et is elfogadom, pedig hálával, míg ellenben de még az aequale 99ért sem akarnám örök áruba bocsátni az aequale 100at, s ez által utját vágni egykori kifejlésünknek, s idő és hazai hűség érlelte szebb jövődönknek.

Telekdíji eszmém, s mind azon remény, melyet legalább én kötök annak életbelépéséhez, a most előadottak után, mint a nyájas olvasó észrevenni fogja, tehát nem altatták el constitutionalis éberségemet, s nem nyomták el azon féltékenységet, mellyel a 'nihil de nobis sine nobis' elve iránt viseltettem mindenkoron, s fogok viseltetni végiglen.

Ámde ha így szólok, más részről én vagyok megint az, ki nyíltan kárhoztatom mind azon constitutionalis hyperstheniát, mellyhez képest nem egy hőse a honnak, tudja az ég milly theoriák tömkelegiben keringelve, a kormánynak minden befolyását paralysálni, sőt egyenesen megsemmisíteni kívánná.

Már ki így, az hasonlag nem leli bennem emberét; sőt ha a kormánynak, eszmém alkalmazását tekintve, semmi befolyás nem hagyatnék, megint én volnék első, ki gyökerestül megsemmisíteni iparkodnám azt; mert véremhezi esküm nemcsak azt tartja, hogy nemzetiségemet s alkotványomat felsőbb veszélyeztetés ellen ójam, ámde hogy nemzetem e két palladiumát minden anarchiai szétbomlástul is védjem; ha pedig elégtelenségünk daczára mindenbül ki akarjuk, némelly magasztosak eszméje szerint zárni a kormányt, kik, mint sasok a rideg magasokban, úgy ők a constitutionalis hypersthenia rideg austeritásaiban tetszenek maguknak: akkor okvetlen minden legexcentricusabb szétagzásnak indul eleinte, mit honunk gyászsnál gyászosabb eseményei untig bizonyítanak, innen pedig elmulhatlanul minden tökéletes dissolutióba s anarchiába lesz sülyedni kénytelen.

A kormány tehát minden bizonynyal fen fogja az eszme alkalmazásában tartani alkotmányos jogát, s pedig annál inkább, mert a fejedelmi telkek aránylag szintolly díj alá esendők, mint a hon bármilly ingatlana.

Ezt azonban, ki honunknak valósággal nagyobb ki-
fejlése után sovárogo, mintsem hogy felemelése végett ábránd ábrándra, indítvány indítványra, terv tervre halmoz-
tassék, de életbe ne lépjen semmi, minden bizonynyal nemcsak tökéletesen helyeselni fogja, de lehető legnagyobb szerencsétlenségnek tartaná, s így azon felette busulna, ha a kormány elég gyöngöe volna, illy jogaibul magát egészen kivetkeztetni hagyni.

Nem nem, illyest a kormány tenni soha nem fog; midőn más részről bizonyos vagyok, saját alkotmányos befolyási jogunkat sem fogja csorbítani akarni. És ekkép in ultima analysi tán csak az fogja telekdíji eszmémet csorbítani, sőt meggyilkolni, ki vagy „plus royaliste que le roi même,” olly anticonstitutionalis elveket fog annak alkalmazásában megállapítani akarni, mellyeket teljességgel el nem fogadhat a nemzet; vagy viszont az, ki „plus constitutionel que la constitution même,” olly republicai vagy sehöl nem létezett theoriai status-hyperbolákba fogja az egészet öltöztetni akarni, mikép csak gyáva kormány adhatná azokra sanctióját.

A kormánytul én mind ezekhez képest nem tartok; de annál erősbben tartok, megvallom, e két utolsó species-tül, vagy inkább, e két utolsó speciesnek ,tul-royalista,’ mint nemkülönben ,tul-constitutionalis,’ nem fizetési, és Magyarország boldogságát egyedül saját önkénykedő, vagy rendetlenségi negédükben kereső hátulsó kapuitul, mellyektül oh egek ura, mentsd meg a magyart, s bizony mondom, „szebb reggel virad honunkra.”

Azon felgördíthető megjegyzésre egyébiránt, mikép azon okbul, mert én vagyok, eszmémet tekintve, a kor-

mánynak az itt elősorolt vágásokbani eljárásáról bizonyos, még éppen nem következnek a nézet helyessége s általában a kormánynak irántunk i őszintesége; e megjegyzésre azt válaszolom, vagy inkább az eddig előadottak szerint azt ismétlem: hogy én távul vagyok szeretetet, sympathiát, sőt még csak különös őszinteséget is vagy követelni vagy affectálni akarni kormányunktól vagy kormányunk iránt. Status-viszonyunkat én kölcsönös és köz érdek alapjára állítom, s ehhez képest e tekintetben nem látom más kellenek elkerülhetlenül szükséges létét, mint érdekeink megismerését.

Már a közállodalmat illetőleg, az érdek világos, s nem egyéb, mint Magyarország lehető legfelvirulóbb kifejtésének minden módoni elősegítése, melly a közbirodalom többi kiegészítő részeinek érdekeivel nem ütközik egyenesen szemközt egybe; s e tekintetben, legyünk méltányosak, mert csak a méltányos tehet valódi szabadságra szert, ugyan nem jött-e, s nem jön-e kormányunk már 1825-ik év óta, s ekkép tizenhatsz év leforgása alatt azon kérdéseket illetőleg, mellyeknek életbe hozatásául leginkább várjuk felvirágzásunkat, egyenesen előnkbe, s mi több, nem eszközli-e mind ezt, a legdrágább idő elfecsérlése daczára, olly csinján, olly egészen a „laissez nous faire“ nekünk annyira tetsző themája szerint, hogy valóban ki még most is alkotványos féltékenységtől békózva, még mindig erősebben retteg nemzetiség s alkotvány elleni aggressióktul a kormány részéről, mint rettegne egy tökéletes dissolutióra okvetlen vezető nisusnak mindenbül mindinkább kikitünő symptomáit, azt én legalább, álmaibul kivenni nem tudom.

A közállodalom érdekében van, Magyarországot fel emelni, erősíteni; s ezen érdek kormányunk főemberei előtt világos; ámde mi saját érdekünk sem egyéb, mint fölemelkednünk, erősödnünk: fogjunk tehát kezét, vessünk tehát

vállat, segítsünk egymásnak, utilizáljuk egymást. Ez az én nézetem, s még akkor is az lenne, habár — mit egyébiránt távul vagyok saját meggyőződésemmül adni — végcélünk divergáló volna, s a kormánynak némelly emberei egyedül azon rejtett ok miatt akarnák honunkat felvirágoztatni, hogy azt annak idejében — mert most bizony nem arra való — jól megfejhessék.

Még ezen ok sem hátráltatna, hogy felemelésünk s felvirágoztatásunk ügyében, a kormányt őszintén ne segítsem, s hálával segítségét el ne fogadjam; mert minden kornak megvannak veszélyei, de segédszerei is, s ekkép mit ma vetendünk el honunk felvirágoztatására őszintén, azt jövő nemzedékek szintolly őszinte lelkülettel meg fogják tudni minden veszélytől őrizni; s ha nem, ám akkor mi legalább becsülettel fogtuk állni a szent hazafiság mezejét.

XV.

Jelenkor, 85. sz.
 october 26. 1843.

Miután nem ohajtok semmit annyira mint tervem re-
 ctificatióját, vagy ha erre az teljességgel nem volna képes,
 valami más olly terv szőnyegre hozatalát s életbe léptetését,
 mellynek lényege s alkalmazása a gyakorlati élet nagyobb
 szabásu alapjaira állítná, ezer tenni valóink' hosszú sorát;
 miután mondom ezt szomjazom, ezt sovárgom, s egyáltal-
 jában nem tud természetem megbarátkozni azon fejletlen,
 azon aljas léttel, melly közt vérünk olly nyomorultan pang:
 felkérem ezennel a nyájas olvasót, lökjön magátul előítéle-
 tet, elfogultságot s párt és személy iránti minden vonzal-
 mat vagy ellen-hajlamot, melly birálatát ködbe burkolni sőt
 meghamisítani volna képes, és kísérje telekdíji eszmém tár-
 gyalását azon igazságos hangulattal, melly nem kedvez
 ugyan egy résznek is, de viszont egy rész iránt sem méltá-
 nyatlan.

A dolog mélyebb s minden oldalu kikutatása végett
 többszer felszólítám a tisztelt közönséget: czáfolná meg ál-
 lításimat s gördítne nehézségeket tervem kivihetősége ellen,
 mert csak így fogna salakjaibul kibontakozva feltűnni a való.

Lett is sikere felhívásomnak; s tán több helyütt, mit
 nem tudok; de tudtomra többek közt a 'Jelenkor' melletti
 'Társalkodó' f. évi 77ik számában Morion név alatt, — és
 a 'Pesti Hírlap' 286. s 287dik számaiban, egy ismeretes

de nevét csak utolsó cikkében nyilvánítani akaró magnás' részéről is.

Legyen ennélfogva szabad, elmélkedésem felvett fonalát félbenszakasztanom, s a tervem ellen felhozott nehézségeket egyenesen boncz alá vennem; mert bár így bár úgy: elmesurlódás által valamikép elvégre mégis csak ki fog fejlődni a dolog; sőt hihető: czélszerűbben és szaporábban történendik ez, ha hosszadalmas fejtegetések helyett legott iparkodom eloszlatni a tervem ellen felhozott nehézségeket.

Illyest azonban hadd tegyek logikai rendben s e végett hadd lépjek vissza a Pesti Hirlapnak 272ik számában már auguszt. 10ikén nyilvánított azon „Adó“ alatti észrevételeire, mellyek által Balogh János ur nézeteit illusztrálva, jónak hitte — t. i. az érintett lap — eszmém fölött kimondani bírálatát, s pedig lehető legigazságtalanabb, leggyűlöletesb s minden tartalék nélküli bírálatát, s mielőtt: időt és alkalmat hagyott volna csak féligmeddig is kitérhatnom tervem főlényegét.

Éppen két hónapja ma, mikor e sorokat írom, hogy kezeimhez jutott ezen hirlapi — ugyan minek is nevezzük azt? Valóban nem tudok rá találni alkalmas kitélt, mert minden jobb érzelmimre fagyos vizet öntött! Nevezzük tehát kimélettel — nehogy mérget méreggel, darázsfulánkot darázsfulánkkal viszonzozunk — egyedül hirlapi elhamarkodásnak. Igen, éppen ma két hónapja hogy kezeimhez jutott a felhozott 272dik számú pest-hirlapi elhamarkodás; és én maig hallgattam, s ma is hallgatok, ha a Pesti Hirlap 286dik számában nem mutatkoznak ismét bizonyos symptomák, mellyekhez képest a Pesti Hirlap hajlama, nem, de még őszintesége is tervem iránt, legalább nekem, kétségesnek látszik.

Bonczolgassuk tehát — habár hosszadalmasnak mutatkoznék is e műtétel — az egészet egy kissé részlete-

sebben, és mennyire lehet, mélyebb gyökeriben; mert valóban — és e körül ne csaljuk magunkat — haladásunk minden kérdései, ha t. i. nem célunk az egész status gépezetét teljes szétbomlásra hajtani s ennek romjain valami egészen új építményt emelni, egyenesen két garasos eszmémnek, modificatis modificandis, életbe léptetésétül vagy illyféle aequivalenstül függnék; s ugyanis, mivel bár akarjunk építeni debreczeni, fumei, dunabalparti, nagyszombati vasutakat, vagy ezek jövedelmét csak hitelezni is; bár akarjunk elrendezni jobbszerű fogházakat, népiskolákat, polytechnicumokat; bár akarjuk vízesatornákkal egybekötni honunk minden folyóit és tavait; bár akarjuk Budapestet, honunk szívét Europa legelső városainak sorába emelni, s nemcsak országházzal de a civilisatio minden kellékeivel ellátni; szóval: bár akarjunk szellemi bár anyagi, bár ezt bár amaszt, minek egy kis nemzeti látszata volna, életbe léptetni, — és mindenütt megakadunk, ha milliók, s pedig sok és szipora milliók nem állnak rendelkezésünkre.

Vessen ennélfogva, ismétlem, a nyájas olvasó minden elfogultságot s párthajlamot magátul, mellyhez képest a hazának nem egy fia, fájdalom, de csak hallani sem akar, s annál kevesebbé olvas ellenvéleményt, mikép aztán természet szerint vagy nem lép életbe semmi, vagy csak egyoldalú és csak emésztetlen assimilálja magát a nemzeti testtel, s ekkép vagy szünetlen pang, vagy lázba keveredik a hon.

Az, ki vérének valódi híve, s e szerint nem áldozza fel honunk javát mellékes nézetinek, azaz vagy saját hasznának vagy dicsvágyi szomjának, s e felett lángoló honszeretetének daczára, viszont illusiók nélkül képes megbírálni jelen körülményinket, az, bármilly nagy ellenzékben legyen is egyébiránt bár kivel és bár mi körül, egyben legalább köteles kezét fogni, vállat vetni, és ez nem egyéb mint az „Adó“ kérdése. S ugyanis, mert honunk, ha kész-

akarva s legotrombábbul nem akarjuk magunkat elszédíteni s csalálmakba ringatni, napról napra aggasztóbban közelít valami feneketlen csődperféle örvényhez, melyben a magyar vér s magyar alkotvány alkalmasint örökre elmerül, és melyet ekként minden áron távol tartani kell; úgy hogy az, ki sehogyszem kíván illyeshez járulni, azaz ki sem így sem amúgy nem akar kitelhető fillérével hazája bukásával legszentebb kötelességileg szembeszállni, minthogy csődper ellen nincs más gyógyszer mint 'pénz' vagy 'hitel,' — az, ábrándjai közt vagy nem tudja mit tesz s vízbe fuladóhoz hasonlít, ki nem látja a mentésére siető bárkát, de e helyett szalmaszálak vagy fényes buborékok után kapdos, vagy — nem átallom ezennel kimondani — egyenesen gyáva here, kinek a haza soha nem volt egyéb mint privát élelemház s csak önmagát illető kincstár; vagy nyomorult hypocrita, ki a haza szent nevét, magasztos kísérvivel egyedül eszközül használja saját ocsmány céljai elérésire!

A conservatív és haladó — mint egyik előbbi „Két Garas“ cikkemben érintém — helytelenül különböztetett pártoknak daczára 'Adózók' s 'Nem-adózók'-ra oszlott is ennél fogva honunk kiváltságos lakosa, igen, ennél fogva; mert bárki mit mondjon, sok becsületes magyar ember, melly még van, tisztán felfogván vagy legalább sejdítvén nemzeti diagnosisunk aggasztó létét, késznek érzi magát, habár nehezen esnék is, csekély töredékével még is és akárminő társaságban kiállni a gátra, csakhogy vére, csakhogy szabadsága ne bukják.

Hozzuk emlékezetünkbe a legközelebb történeteket, s nem fogjuk tagadhatni, hogy az adó kérdése a legelágzóbb politikai nézetűeket ugyszolván egy pontba hozá. Mihez azt vagyok ragasztani bátor — s itt különös figyelemért esedezem — hogy még sokkal többet s alkalmasint a nagy többséget egyesíté vala egy pontba, ha bizonyos párt, s meg akarom engedni szent, de Isten tudja, szerencsétlen

buzgalmában nem sorozza mind azokat keverten és leggyölöletesebben a nem-adózók gyáva s valóban megvetést érdemlő osztályába, kik szintugy buzogtak s buzognak áldozni a honért, mint bármilly magyar, 'Exaltado,' csakhogy olly modorban, és olly formák s olly biztosítékok közt, millyeket az ugynevezett 'haladó,' de jobban mondva 'adót buktató' párt látott kitűzni jónak, adózni nem akartak s nem akarnak.

Nem nem! Magyarországon — s én nem szeretek a nemzet nevében szólni, de arrul tökéletesen meg vagyok győződve — sokkal kevesebb, szavazattal bíró kiváltságos van, ki egyáltalában semmihez járulni nem akar, mint létezik kiváltságos, ki illyes vagy ollyas alakban de őszintén kitelhető tehetségével hona javáért a gátra kiállani volna kész.

Ha ki a vármegyei kezelés eddigi örvényeibe s a nélkül hogy látszata lenne, pénzét lökni nem hajlandó, abból még nem következik, hogy azért a 'Nem-adózó' gyűlöletes szégyennevet már rája sütni szabad volna.

Az adó kérdését illetőleg némi tekintetben három osztályra szakad a magyar kiváltságos közönség. Az egyik osztály kirekesztőleg a domestica egy részének elvállalásában látja vagy legalább látta eddigelé azon módot, mellyhez képest honvirágoztatólag és alkotványilag járulhatna az adóhoz a magyar kiváltságos; a másik ellenben a domesticábani részesülés nélkül is gondol járulhatni s akar is járulni honunk kifejtéséhez; a harmadik osztály végre, ha tán nem mondja is ki, vagy tán éppen ellenkezőt állít, sem a domesticában sem más bármi nemű teherben egyáltalán részt venni nem akar, s e szerint tulajdonkép, mint fentebb érintém, két fő vonásra szakadott és szakad a magyar kiváltságos közönség, ugymint 'adózni akarók' és 'adózni nem akarók'-ra, azaz dolgozó méhekre és herékre, vagy más szavakkal 'tény-hazafiakra' és 'száj-hazafiakra,' mert

én legalább egy cseppet sem vonakodom minden czikornya nélkül itt egyenesen herének keresztelni azt, ki mennyire tehetsége bírja, nem volna kész így vagy amugy de valamikép egy kis töredéket vinni a haza felvirágoztatására, midőn alig létezik olly szerencsétlen, ki egyenesen megvalani nem pirulna, hogy ő a hazát csak fejős tehénként tekintí, a haza szent nevét pedig egyedül mellékes czélainak elérhetése végett pengeti pompásan.

Már milly arányban létezik nálunk ezen két osztály, t. i. mellyik számosabb, a száj-hazafiak vagy a tény-hazafiak osztálya-e, azt nem vagyok apodictice számszerint meghatározni képes; annyit azonban fentebbi állításomhoz hasonlólag mondhatok, hogy becsületemen és lelki üdvömon kívül kész lennék mindenemmel kezekedni, ha illyes esz-közölhető volna, mikép az adózni akarók száma, honunk kiváltságosai közt hasonlíthatlanul nagyobb, sőt az adózni sehogysem akaróké vajmi kis töredék, ha — minden hyperconstitutionalis phrasisok nélkül szólva — 1) az illetők előtt tudva volna, mellyik azon számmennyiség, mellyen felül őt megterhelni senkinek kényétül kedvétül nem függne; és 2) ha valami remény is mutatkoznék, hogy az új teher után új haszon vagy legalább új kellem is fejlik.

És most lépünk pillanatilag a mindennapi élet viszonyainak gyakorlati mezejére s kínáljunk meg ezen valakit subscriptióval. Gonosz munka, tudja az ég; volt benne untig tapasztalásom, és bizony mondom nehéz — némelly lelkeseket, kik előtt honunk felvirágzása minden, és némi szelesek, kik mint legyek mindenbe belé toppannak, kivéve — a nagyobb részt valamire birni, ha tudva van is előtte 1) hogy csak „ennyit s nem többet” fog legroszabb esetben fizetni és 2) ha olly kecsegtetőnek mutatkozik is a járuléka utáni egybeházasított önhaszon és hazai dísz, mikép azon kételkedni még a legtamásabb sem képes. Még ezen esetben, vagy inkább: ezen két föltételnél

fogva sem számíthatni igen sok magyarra, mert hiába, igen sok magyar, noha természetileg nem fukar, bizony nem szeret fizetni, vagy jobban mondva ,egyesülve fizetni,' mint-hogy részint soha nem birta még felfogni az egyesületi szellem bűvös hatását, részint Árpád bevándorlása óta mai napig, mi tagadás benne, pénzének csak felette gyér számu kezelője nem csalta meg őt, azért mondom, fizetés dolgában még a felhozott két feltételnél fogva sem számíthatni igen sok magyarra. Hát ha még elmarad ezen most érintett két feltétel, s nem tudja, tulajdonkép mennyire kötelezi le magát, sőt sejtí, hogy majd felcsigázzák őt jól, legyen csak egyszer a csapdában; más részről viszont felvállalt terhe után magára nézve éppen olly kevés hasznót sejt sőt lát mint a hazára nézve valami új dísz: akkor, ha ,nem-adózó' színben jelenik meg a nagyobb szám, éppen nem csuda; ámde az csuda, hogy lehet és van ember, ki előtt illyes váratlan.

S íme addig is, míg ígéretem szerint annak bonczolása jó sorba: valljon mit mivelek, ha megfizetnek, hogy az adót megbuktassam, némi főpontokra szorítva azon ok, miért szűlt a házi adóbani részvételre izgatás annyi visszahatást. S ugyanis azért, mert felette sok, vagy is inkább a nagyobb szám illy módon okoskodék magában: „A domestica nem állandó és elhatárázott summán alapszik. Egy század óta (példaul Pest vármegyében) majd tizenkétszer annyira nőtt. Főlemeltetése pedig, valamint a követ-alispán- s a tb. választás jobbadán némi egyes dicsvágyu pénzfeccsérőktől és fényes szózsarnokoktól függ. Ha tehát eleinte nem volna is elviselhetlen, idővel azzá válhatnék, sőt bizonyosan azzá válik — mert vajmi sok az ehes és egyedül a sült galambot kedvelő magyar, — ha, mint ostrom-visszaveréskor, nem állnánk sajátunkat védőleg éjjel nappal drága (!) cortesekkel a gáton, mi nem legjobb s e mellett nem leggazdaságosb mulatság. És ezenfelül: felét

fizetve annak, mit eddigelé egészen az adózó fizetett, természet szerint minden megmarad a régiben; tehát — ne adózzunk.“ S felriad, boszankodik és gyaláz a tulzó párt, és gyáva csábításról szól; holott, s nem átallom ezt ismét kimondani, súlyosb nyavalyában sorvadna vérünk, ha illy felszínes manipulációk meggyőzőek vala a nagyobb részt, mert ez puha velőt sejdített, midőn a ,nem adózzunk‘ rivalgásai által legalább annak adá symptomáját, hogy őt könnyen meg nem nyergelhetni, minél én legalább, constitutionalisabb qualitást nem ismerek, lelje kedvét más egyébiránt bármi másban.

Én, mi személyemet illeti, ismétlem, testestül lelkestül, legszívesebben a domesticába szerettem volna fizetni; mert éppen azon ignota quantitas és azon zsarnokság, melly azt napról napra magasbra emelni törekedett volna, és mellytül olly sokan rettegnek s méltán, kényszeritendné az ország olly számos rest, hanyag, kötelesség-felejtett fiait, kik csak fejik vagy szopják a hazát, pro aris et focis-ként nemcsak lakni a hont, de érette küzdve vele virágozni vagy vele bukni; s ennél üdvösebb semmi nem lehetett volna vérünk ujjaszületését tekintve.

A legtisztább szándékkal, megengedem, de egyszerűsmind a legpéldátlanabb felszíniséggel, meg kell engedni, kezelt műtétel azonban nem sikerült; míg én személyemre nézve, az egész operatio folyta alatt — minthogy, mint már ezelőtt érintém, fel voltam híva: ne rontanám meg az ügyet — sem mellette sem ellene de csak egy szót sem irtam sem nem szólottam, s csak akkor, t. i. július 10én léptem, az adó ügyét más alakban szőnyegre hozva, a nyilvánosság mezejére, mikor annak elbukta körül maguk az izgató fővezérek éneklék el a ,de profundis‘ keserű nótáját, s ekkép legkisebb kétségem sem lehetett többé, hogy az, ez uttal legalább, miután legvérmesebb sáfárai desperáltak sikerén, elesettnek, holtnak, eltemetettnek tekinthető, s e

szerint én azon többé nem ronthatok semmit, mitül annyira tartott az ügynek nem egy barátja; de e helyett tán nekem sikerülhetne azt ismét ha nem is életbe hozni — mit egyébiránt éppen nem követelek, mert igen ismerem hatásom parányi létét, s e mellett vesztett ügyet nehezebb kivívni, mint szüzet — de azt legalább némileg mind azon odiumaibul kivenni, mellyekbe sülyeszté azt a tulhév.

Én loyaliter bevártam az adói izgatók műtételének egész folyamát lepergésig, s csak akkor, midőn elesett az, léptem pályára, szerencsémét legtisztább szándékkal saját modorom, saját eszem szerint azon ügy körül megkísérlendő, melly ügy sikeres eldöntésén, s mielőtt késő volna, forog ítéletem szerint létünk és nem létünk.

Már ez után, kérдем hazánk méltányosbjai: nem volt-e némileg jogom azt várni sőt azt követelni, hogy hasonlólág minden bolygatás, elferdítés s gyűlöletessé tétel nélkül tervemet legalább fővonásokban s félig meddig kitárni engedjék, legalább azok, kik az adó dolga mellett olly hangosan s látszólag olly őszinteséggel szólaltak meg nem-szünőleg fel?

A loyalitas törvénye szerint, mellyhez képest, azt a jelen esetre alkalmazva, az adó dolgát valósággal és őszintén szíven hordó köteles lett volna fáradozásimnak szabad kört engedni: hadd futnék azon egészen vagy legalább némileg keresztül, — a loyalitas törvénye szerint, mondom, nem várhattam kevesebbet.

Mennyire felelt azonban meg várakozásomnak, s azt hiszem, legméltányosb várakozásomnak a 272dik számú pesti hirlapi czikk, mellyet *) alatt egész kiterjedésében ide csatlók, melly már akkor jelent meg, mikor pályámon még

*) **Adó.** Tisztelt barátunk, Balogh János ur, több hét előtt egy czikk beküldésével örvendeztetett meg az adó dolgában. — Miért nem adtuk azt ekkorig? s miért adjuk most is töredékileg? az iránt neki magánylag

valósággal meg sem indultam, s melyet a jövő számban veendek még egy kis részletesb bonczolás alá, — arrul ítéljen a nyájas olvasó.

Többnyire, mielőtt berekeszteném e cikket, még némiekre figyelmeztetni vagyok bátor a tisztelt közönséget.

számot adandunk, s nem lehet kételkednünk, hogy okainkat eléglelni fogja.

— De még most is, mielőtt az adó dolgában becses értekezésének csak töredékét is közölünk; vagy is helyesebben, mielőtt az adórólí fejtegetéseket újra megkezdendők, egyetlen észrevételt kell előre bocsátanunk azon momentumra nézve, mely időközben az adókérdés iránti nyilvános eszmecsere mezején feltűnt.

Mintegy két éve, hogy a házi adó kérdésőt agitálni kezdettük, s kezdetben mindjárt, s folytonosan mindig a házi adóra (megyei s országosra) szorítkozánk, mert szemünk előtt tártók, hogy alkotmányos ország polgáraihoz szólunk s ezek közt az adómentes nemességhez; azt gondolók tehát, hogy az alkotmányosság eszméjével sem volna megegyezhető, de a közteherviselés elvével megbarátkozásra sem igen volna édesgető, ha mindjárt oly adó elvállalásrai készségünk nyilváníttásával törnénk be az ajtón, mire nézve az adótólí idegenkedés enyhétőjeül nem hivatkozhatnánk azon alkotmányos garantiákra, melyek nélkül adót fizetni széles e világon soha egy constitutionális nemzetnek sem jutott még eszébe, sőt a mely garatiák egyenesen különböztető jelek a szabad és szolga nemzet közt, s az alkotmányosságnak lényeges criterionjai. — Nem azt mondok tehát „mi készek vagyunk mindenre adózni, felelősség, számot-követelés, föltétel nélkül“ — mert ez bizony nem igen édesgető argumentum; hanem azt mondok: „hagyjuk a hadi adó kérdésőt, az országvédelmi rendszer átnézése idejére; hanem vállaljuk el a házi adó aránylagos együttviselését, mert erre nézve kezünkben van mind azon garatia, mi nélkül adót fizetni annyit tesz, mint constitutionális polgárnak nem lenni; ezt mi magunk határozzuk meg, magunk vetjük ki, magunk kezeljük, magunk veszünk róla számot, szóval: magunk tesszük mind azt, a mi az adófizetést a valódi szabadság legfőbb manifestatiójává avatja, s így birjuk mind azt, a mit alkotmányos nemzet a közteher-viselés feltételeül kívánhat, avagy valaha kívánhatott.

Mi ezen tactica eredményét mind a mellett is, hogy értetlenebb nemestársaink felizgatása az adó dolgát pillanatnyilag problematicussá teszi, meglehetősen elégelhetjük, — mert, bizton merjük állítani: nincs nemzet, melynél békes uton e kérdés az adómentes osztályoknál valaha ennyire haladt volna. Midőn Irlandban, először üték fel a repeal zászlóját; annak még csak ennyi sikere sem volt. — Egy vágásra élőfa nem dől. — Azonban voltak, kik azt mondák: ildomatlanul kezélok a házi adó kérdésőt; és zátonyra vivők, és isten tudja, mit nem tevének. — Mi (mert gyarló emberek vagyunk) ájtatos kebellet várók annak mintapéldányát.

Ha ki bizonyos ügynek nem barátja, éppen nem vétkezik a loyaltas törvényei ellen, ha legott utját állja az egésznek. Ha ellenben barátja valaki bizonyos ügynek, s neki nem sikerült azt életbe hozni, annak már — legalább mennyire én fogom fel a loyaltas szabályait — nem illik s ekkép nem szabad, nehézségeket gördíteni az ellen, legalább míg nem végezte be némileg eljárását, ki hasonló czélnek elérése végett lép pályára. S ki ezt teszi, a loyaltas

mint kellett volna, vagy kellene most az adó körüli eszmecserét vinni, miszerint azonnali eredményre jöhessünk. — Végre megérkezik a tanulás percze s legelső lépésül azon állítás, hogy a ki minket ildomtalanásgul vádol — mint alkotmányos polgár — sublimis ildomsággal nyilvánkoztatja: miszerint ő a világon mindenre s minden felelősség, minden számot-követelés, minden feltétel nélkül kész adózni; — természetesen csak maga részéről, mert neki van; de ezen politikai hitvallomását másokra nem tolja stb. — Nekünk csak most vala tehát alkalmunk azon oktatásban részesülni, hogy alkotmányos országban az embernek szabad más politikai hitvallomásának lenni saját személyére nézve, s másnak a közönségre nézve; — de akármint legyen is ez, nem kétségeskedünk kijelenteni: hogy illy anticonstitutionalis cofessioval kezdeni az adófizetés eszméjének népszerűvé tenni akarását, a legildomtalanabb ildom, mit valaha ildomos ember kiildomozhata. — Vettünk is nyomban egy igen drasticus modoru barátunktól egy levelkét, mellynek gyengébb, tehát közölhető része ekképen szól: „Ha valaki az adókérdést le kívánja a zátonyról eszkölnözni, igen ajánlható neki, hogy azon eszmék körében forogjon és maradjon, mellyek az alkotmányos élet feltételeit képviselik, különben hihető, hogy hajója nem fog vitorlázni; mert valószínű, hogy bármely személyes vonzódással és szeretettel viseltessék is az absolutismus iránt, igen számos magyar fog találkozni, ki az alkotmányt pártolandja és védendi, a meddig — tudja. A mint tehát minden alkotványnak legelső és fundamentalis ismertető jegye, elve, életföltéte: a nemzet vagyonáruli rendelkezés, a bevételek és kiadások szigorú összevetése, számolása, fentartva a képviselő test részére, vagy semmi fogalma nincs azon egyénnek az alkotvány eszméjéről, ki számadás és felelősség nélkül akar adózni akármire, akármennyit, — vagy az alkotványos élet reá nézve horreur, tehát a szolgaságot — itt bizonyosan a ragyogót — sokkal előbb helyzi. Soit, de siker reményével senki sem tolhat egy alkotványos nemzet elibe, absolutismusi ideákat, elveket, formákat, érzelmeket, és azért ki sem is kerülhető, hogy az olly író, a ki ezt teszi, horreur-t okozzon.“ E momentumot ném lehet hallgatással mellőznünk, midőn az adó kérdése lapjaink hasábjain ujra felkerül. (Lásd: Pesti Hirlap 272 sz.)

csorbitása mellett még könnyen azon gyanuba is esik, mintha a dolog sikere nem fekünnék annyira lelken, mint saját maga vagy pártjának érdeke.

Lépett volna tervem ellen a pesti hirlap akkor fel, mikor fővonásokban némileg már kifejtém vala annak fő lényegét: úgy nem szólok vagy legalább panaszolva nem említem az esetet; mert ki a nyilvánosság mezejére áll, bár ki legyen is, az nem követelhet kiméleti kiváltságot; midőn más részről azt hiszem, mindennek, ki valamelly ügy barátjaul adja ki magát, kötelessége azt, ki a mellett szól, habár más modorban is, legalább fő vonásilag kihallgatni, mielőtt eljárását olly időtlenül legunyolná s gyűlöletessé tenné, mint azt a pesti hirlap ide kapcsolt cikkében tevő; miről a tisztelt olvasó könnyen meg fog győződni, ha olly szives vagy inkább olly méltányos és igazságszerető, legelsőben is megolvasni a most érintett s ide csatolt pesti hirlapi cikket, s aztán emlékezetébe hozni, hogy e cikk rögtön legelső „Adói” közlésem után, mielőtt bevárta volna de csak a legközelebbit is, már fejemre sujtá a legszívtelenebb anathemát.

Háboru, tollvita, ujhuzás a pesti hirlappal azonban nem czélom, tudja az ég. De akkor, midőn egyedül rectificált nézetek képesek minket azon tömkelegből kikormányozni, mellyben részint körülményileg, részint felhevült vérileg keringünk, akkor olly tárgy tökéletes kifejtése végett minden tekintetnek háttérbe kell vonulnia, melly tárgyhöz egy Deák Ferencz kötő politikai létét, s alkalmasint méltán, minthogy azt szoros igazságilag lehetetlen politikánk s minden eljárásunk alpha és omegája-ként el nem ismernünk; s pedig mert új kutforrások s innen következő nagyobb tehetség, vagy más szavakkal: az adó kérdésének egy vagy más alakbani diadala nélkül — tán a vegyes házassági s efféle metaphysikai kérdéseket kivéve — bizony semmihen de csak egy tapodtat sem fogunk haladni.

Vegyen tehát egy kis időt magának a tisztelt olvasó, ismételve kérem, s üssön bár, csak hallgasson ki: s előre tudom meg fog győződni, hogy vannak bizonyos hazai életkérdések, melyek előtt minden antipathiának, minden pártérdeknek elhallgatni s annyira megszűnni kell, hogy vija ki a sikert bár Péter bár Pál, vagy jobban mondva: bár Péter bár Pál arassa a kivívott sikeri tapsot, ha tán érdeketlen s ekkép bitorolva is, azért mindegyik, ki hazafi névvel jogtalan ékeskedni nem akar, köteles, mennyire csak bírja, annak kifejtéséhez járulni, vagy azt legalább nem nehezíteni, nem hátráltatni; és ilyen hazai életkérdés, mely körül így vagy amúgy, de valamikép egyesülni kell, ha valódi élet s nemzeti felvirágzás helyibe nem akarunk állítani szünetlen rideg elvfitogtatást és parlag szódagályt, bizony mindenek előtt az adó kérdése.

Fejtegetssük ehhezképest annak lényegét, és pedig a pesti hirlap 272dik számára hivatkozva, még részletesebben jövő alkalommal.

XVI.

Jelenkor, 87. sz.
novemb. 2. 1843.

Legközelebb tárgyalásom vég themája s tulajdonképi egybevonatja az volt, hogy az adó kérdésének így vagy amugy de valami módu eldöntése nélkül a gyakorlati élet mezején némi rideg és parlag kérdéseket kivéve, egy kissé nagyobbyszerűleg de egy tapodtat sem fognánk haladhatni; s hogy ekkép az adó kérdését mind azoknak, kik honunk előmenetelét őszintén szomjazzák, nem mondom így vagy amugy, de valamikép s elkerülhetlenül vagy elő kell mozdítaniok, vagy legalább nem szabad nehezíteniok, vagy éppen hátráltatniok.

Most, miután bizonyosan nem czélom a pártok szétágzását nevelnem, de legforróbb ohajtásom az volna, hogy ha nem mindenben is, sőt sokban sem, legalább némiekből egyesülnénk; most ismétlem s újra erősítem, mikép tenni-valóink során e pillanatban valósággal nincs is egyéb igazi életkérdés előttünk, melly elsőséget érdemlene, vagy halasztást ne szenvedhetne, mint az, hogy a garasokkal így vagy amugy, de valamikép elvégre eléálljunk, s pedig mennyire lehet „mindnyájan,” s mennyire lehet „aránylag;” mert garasok nélkül tulajdonkép csak az ugy is már eléggé vastag codex fogna növekedni, kevés garas ellenben, szükségink tengerét tekintve, egyedül parányi, hozzánk vagy legalább nemzethez nem illő eredményt szülhet.

A p. hirlap szerkesztője a fumei vasutat, a fumei kikötőt nevezi életkérdésnek. Más tekintély ellenben a balparti, a debreczeni vasutat tartja illyesnek. Egy valaki továbbá csak minap állítá azt teljes meggyőződéssel és sokakat meggyőzőleg, hogy politikánk mezéjén semmi nem volna annyira sürgető, mint az új büntető- és börtön-rendszer minélelőbbi behozatala. Mások pedig főkép a határ-vámok megszüntetésében, folyók szabályozásában s belközlekedések megalapításában látják életünk főkérdését megoldva; midőn mások megint inkább jobb és általánosb nevelésben, politikai viszonyok igazságosb elrendelésiben s effélékben keresik azt, s így tovább, ezer alakban, ezer árnyéklatban. Csakhogy egyben minden felfogásu, minden színű, minden vallásu egyetérteni, vagy legalább egyet sejtteni látszik, abban t. i. hogy mibenlétünk nem forog közönyös, de élet-kérdések közt.

Már ha így áll a dolog — s ha szemeinket nem hunyjuk be, valóban meg kell vallanunk, hogy az így áll — akkor nem elég s nincs ideje többé, hűsítő, pillanatig könnyítő s efféle palliativ s ephemer gyógyszereket választanunk, de idővesztés nélkül komolyan és szilárdul olyasokhoz kell fordulnunk, mellyek — a nélkül hogy az egész organismust sarkaibul bontanák — valósággal és öncsalás nélkül hatnak az élet mélyeibe.

Ámde kérdem: hat-e a fumei vasut és kikötő illy mélységre? Felelet: bizony nem hat, mert pénz vagy legalább 'kezesség nélkül' nem egyéb, mint szép álom az egész. S így hasonló okbul szinte nem hat a debreczeni és balparti vasut sem, valamint az új büntető- és börtön-rendszer sem, és mind az sem, miket most legközelebb annak bebizonyítására sorolék elő, hogy habár leghasznosbak, legsürgetőbbek, sőt legelkerülhetlenebbek is mind ezek — mit ez uttal nem akarok vizsgálni vagy tagadni — azért még sem alkothatják egészségünk helyreállításának gyökér-

gyógyszerét; s pedig egyszerűleg azért, mert egész lényünk mindaddig nem más mint füst, míg igazi alapjuk megvetve nincs, azaz, míg nemzeti testünk nem fogta assimilálni magával azon egyedüli gyógyszert, melly az élet felé még fordulást tehetne nyomorult pangásunkon, s melly gyógyszer nem egyéb, mint sok és szapora pénz, mellyet azonban ha önhasznunkra sőt önmegmentésünkre nem álltunk ki így vagy amugy de valamikép saját magunk, bizony nem fog nekünk azzal szolgálni senki is a világ tág terén, annál kevesebb fog az lehullani számunkra a holdbul.

Akármikép himezzük hámozzuk is ennélfogva a dolgot, vagy zsebeinkbe kell nyulnunk, vagy minden szebb reményinkre fagyos vizet öntve, aljas soha fel nem viruló létünkkel megbarátkoznunk. E dilemmából nincs valódi kibujás, mondom, mert bármikép erőlködjenek is az illetők egy harmadik utat kitalálni, azért, tán saját magukat s a hig velők seregét kivéve, de egyetlen egy higgadt gyakorlatival sem fogják azt elhitetni, hogy Magyarországon mindaddig bármi nagyobbszerű s nemzethez valósággal illő vehesse kezdetét, míg kiváltságos osztálya így vagy amugy de valamikép s egyenesen nem járul annak investitiojához.

Mikor számos évvel ezelőtt — legyen szabad ezen példát, s pedig valóban nem autobiographiai fitogtatás, de egyedül a szőnyegen fekvő tárgy világosb kifejthetése végett előhoznom — a budapesti állóhid tervével állottam a végett elé, hogy ki legyen elvégre valami példa által víva azon elv, mellyhez képest új haszon és új kellem eléréseért mindenki tartozzék különbség nélkül egy kis új terhet is venni aránylag magára, akkor szintugy átlátta mindenki mint ma, bár elveire nézve aristocrata, democrata, absolutista vagy republicanus volt volna is, hogy jó közlekedések a hazában mód nélkül fognák eleveníteni a honi test vérkeringését. Szónoklott s irt ennélfogva nem egy, az utak jobb és czélszerűbb elkészítéséről, Macadam rendszeréről s viszont a

gránit koczka-utak elsőseirül; más pedig a vasutak, más megint a vízcsatornák czélszerűbb létérül, s így tovább; mig, tudom sok mással, én magamban így okoskodtam: „Szép mind ez és vajmi üdvös, s nem tagadhatni, illyesek okkal móddali életbeléptetése nélkül soha igazi elevenségét, akármikép törekedjünk is minden másban, elérni soha nem fogja honunk; ámde ha nincs pénz és sok pénz, ugyan mikép fog mind ez felállani? Maga magától csak nem!” És ekkép mindenek előtt pénz kell, s pedig sok pénz, ha t. i. rideg okoskodással, s mint a német mondja: „politische Kannengieszerei” s „unnütze Plauscherei”-jal, vagy legjobb esetben némi miniatur-féle nemzeti torzokkal be nem érjük. Pénzt azonban és sok pénzt ugyan ki fog adni? Tán a jó isten, t. i. a magyarok istene, s megbabázik s megfiazik érettünk Kőrmöcz; vagy tán az idegen? Bizony nem az! Avagy tán azt is a tehetetlenebbül sajtoljuk ki? Nem nem, mert ez nemcsak igazságtalan s méltatlan lenne, de kivihető sem volna, mert hol nincs, ott ne keress. Hol fogjuk tehát az istenért találni a jobb közlekedésekre mulhatlanul megkivántató pénzt? Felelet: sehol egyebütt, mint azon elvben, mellyhez képest új kellemért, új haszonért kiki tartozzék aránylag egy kis új terhet is venni magára. Illy elv tehát ez esetben, t. i. a közlekedések dolgában, a legmélyebb gyógyszer, s nem a gránit-koczka, Macadam, vasut, vízcsatorna s efféle; mert mind ez, bármilly dicső legyen is egyébiránt, még is csak „ráépítvény,” melly az érintett elv nélkül, alaptalanul ing a levegőben. S így lön, hogy reméllem „hidul” nemzethez illő közlekedésekre, életbe lépett az 1836ki 26ik törvénczikk, s ennek következtében kerekedett vállalkozó, épül a hid, s hinni akarom további kifejtésünkre nézve átlátja a nagyobb rész, milly balgaság, s valódi önbüntetés, a nemfizetés rideg elvében keresni szabadságot, mert hiszen a lánczra fűzött rab sem fizet, azaz semmihez nem járul pénzzel, s azért még sem szabad;

de fizetés dolgában a szabad és nem szabad közt egyedül az képzi a demarcationalis lineát, hogy az első arra költi pénzét, mire neki tetszik, midőn a másik előítéleteinél fogva, még élete megmentésére sem mer költeni, s annál kevesebbé némi új kelleme meggyerésére, vagy idegen kéz által nyergeltetik meg.

Az előre haladott idő s jelen körülményink stadiumában mutatis mutandis ma a két garasos eszmével vagy ennek aequivalensével, honi kifejlésünket tekintve, éppen így állunk, mint állott 1836 előtt a mindenki által aránylag fizetendő vám elve a most épülő hidhoz, s ebből — becsületünkre akarom hinni — fejledező nagyobbyszerű közlekedésünkhöz; s ekkép bár akarjuk Fiumét, Debreczent, Bécset Budapesttel vasut által egybekötni, s az első derék kikötővel ellátni; bár akarjunk, folyóinkat elrendezve, a Balatonba és Fertőbe a Dunából gőzösön eljutni; bár vágyjunk czélszerűbb fenyítő- és büntető-rendszer, népiskolák, polytechnicumok s effélék felállítása után; bár tüzzük ki a határvámok eltörlését felvirágzásunk legmélyebb talpköveül, s így tovább: pénz kell mindenek előtt, s pedig sok pénz, vagy hitel, mi azonban mind egyre üt, mert csak mi lehetünk az evictorok, hahogy illusiókkal jól nem lakunk, vagy másokat jól lakatni nem célunk, s elvégre valósággal nemzeti szabásokként buzgalkodunk rendelkezni, s nem akarjuk a világ, sőt legközelebb szomszédink gunynyilainak, s igen méltán, kitenni magunkat, mintha több volna bennünk a nagyravágyás, mint az igazi nagyság, s erősebb a pártok és külön osztályok kölcsönös gyűlölsége, mint az őszinte hazaszeretet, s mintha akarnánk ugyan nagyok lenni, de inkább az olcsó liberalismus máza által s felfuvalkodva csak külsőleg, mint tettel s némi áldozattal, szerevényen s belsőleg.

Ne himezzük hámozzuk a dolgot ennél fogva szűkkeblűleg, s magunkat és másokat mystificálólág, ismétlem, de

hasztalan phrasisok elszónoklása s meddő theoriák fitogtató vadászata helyett, nyuljunk inkább gyáva keringelés nélkül loyáliter zsebeinkbe, s fizessünk akár így akár úgy, de valamikép, s induljunk virágzásnak, vagy pangjunk és hizzunk, ha birjuk, utóbb is nyomorult középszerűségink közt. Ezt azonban, tudom, senki köztünk nem akarja, sőt minden igazi magyar utálattal löki magátul ezen undok lét képét, s ekkép ismétlem nyuljunk zsebeinkbe, bár így bár úgy, de valamikép, mert pénz és sok pénz nélkül nemzetileg, s ekkép hozzánk illőleg, semmiben sem rendelkezhetünk; sok pénzre pedig csak úgy tehetünk szert, ha a honban egy de egyetlen egy váll sem vonul vissza azon teher alól, melly investitiókép hazánk felvirágzására volna általunk aránylag s ekkép köz és egyesült erővel viselendő.

Én az előre haladott idő s jelen körülményink stadiumában nem ismerek és nem látok pangásunkat megszüntető s vérünket élethez vezető s majd felvirágoztató más gyökeres gyógyszert, mint a mindenki által investitiókép aránylagi fizetést. Mert jóllehet sokat vihetni végbe, mint az első czikkeimben állítám, minden vagy legalább sok pénz nélkül pusztá tollvonással, mint például az aviticitas eltörlését, vagy annak modificatioját, szintugy a városok elrendezését s több effélét, mikrül, ha időbül s erőbül ki nem fogyok, később még szólandok: azért a dolgok alkalmazásában nagyobbyszerűleg s mielőtt késő volna, akárki mit mond, bizony még is csak az investmentalis tőke adja meg a valódi elevenséget s igazi életet, kivált olly honban, mint a miénk, mellyben a kiállító erő olly csekély, melly mindenben olly sinyló, s mellyben ehhezképest a pénzforgás is olly aggasztólag lassu.

Féltékenyen s aggódva kísértem is ennélfogva, mint fentebb már többszer érintém, az adó körüli agitatorok eljárását s csak akkor, mikor a felvett formában tökéletesen elesettnek mutatkozott az ügy, léptem sorompóba, szeren-

csémet legtisztább szándékkal, de saját modorom szerint, vagy inkább valami új formában részemről is megkísér-tendő; valami új formában mondom, minthogy bármi meg-bukottat s gyűlöletessé váltat szintazon köntösben, melyben megbukott, újra s rögtön hozni szőnyegre, kivált valami felingerlett s úgy szólván vaklázban levő sokaság ítélőszéke elé, rendszerint, vagy bizvást mondhatni, soha nem szokott járni jobb sikerrel, mint sültet szintazon mártalékkal tálalni fel, mely a nagyobb részben már csömört szült.

Noha tehát azon fontos okoknál fogva, melyekkel fentebb állék elé, legszivesebben fizeték is vala, mi engem illet, a domesticába, azért nem valék olly ujoncz, s olly tapasztalatlan, ismét azon mártalékban hozni az adó dolgát a közönség elibe, mellytül s tán legfőkép az igen is sok kínálgatás s ezzel tőszomszédu zaklatás következtében, olly nagy nauseát kapott már a nagyobb rész. S így lön, hogy egy hosszadalmas és részletes tárgyalatás bevezetéseül f. e. junius 8kán a Jelenkor 45ik számában közrebocsátám adóruli legelső cikkemet, mellyet, mint legközelebb felho-zám, legott nyakon ragadott, legunyolt s lemocsolt a 272dik számú p. hirlap f. e. august. 10rűli czikke.

S most alázattal kérem a t. olvasót, vegyen magának annyi időt, s olvassa adóruli legelső cikkemet figyelemmel át, s olvassa utána rögtön a 272-dik számú p. hirlapi cikket. Legnagyobb alázattal, vagy inkább a haza felvi-rághatása kedvéért kérem én fel őt erre, minthogy nem kö-zönyös dologrul van szó, de valóban olly életbe vágórul, mellynek kellő időben, mielőtt késő volna, így vagy amu-gyi eldöntése körül forog, nemzetileg szólva, létünk, nem létünk, s mellynek közelebbbrüli s részletes tárgyalatása ekkép még nem pedantismus, vagy éppen doctrinair-féle dagály, de tán egyenesen kötelesség. Olvassa s hasonlitsa e két cikket össze a tisztelt olvasó, kérem, s ugyan nem azt fogja-e találni, kérdem, mintha az ellenem gördített leg-

méltatlanabb vádak írója sokkal több gyűlölséget s boszút forralna ellenem, mint táplálna keblében vágyat, az adó kérdését kiviva látni.

S ugyanis: themám lényegét fel nem fogva, vagy jobban mondva, felfogni nem akarva, s ekkép annak mélyébe éppen nem hatva, legelsőben is kitálal egy rakás alkotmányos elvet legnagyobb általjánosságban annak megmutatására, milly józan tactica után agitált ő s elvbaráti az adó dolga körül, s eljárását ez ügyben az én eljárásommal (!?) egybehasonlítván, nota bene mielőtt úgy szolván csak el is indultam volna, mert már legelső lépésemnél kap hajamba — és aztán ez adja meg a dolognak csipősségét s méltányos voltát, mit nem szabad felejtetni — az ő tacticájuk eredményével, mindent mindenben véve, sok oknál fogva, s kivált mert egy vágásra élő fa nem dől, meglehetősen megelégedését adja tudtunkra, t. i. saját s hiveinek magukkal megelégedését; s ez fölötte helyes, vagy legalább czélszerű, mert hogy valaki más e cycluson kívül, ki mint én, élet- s pedig legmélyebb életkérdésnek tartja az adó dolgát, megelégedett volna mesteri műtételükkel, azt alig hiszem. És azért valódi szerencse, s valóban nem legidétlenebb philosophia, ha legalább maguk megelégedésnek magukkal az illetők; csakhogy, egy nem régiben elhunyt igen ismeretes intelligentia szerint, mint már egyszer nyilvános helyen érintém, ez igen rossz jel, s pedig mert saját vallomásához képest az elhunytnak, ő leginkább az által jöve senkitül kétségbe nem vont fölötte éles eszének öntudatához, hogy soha nem tudott magával megelégedni, midőn a felszinesnek magával legalább meglehetősen megelégedését mindenben tapasztalta. Legyen ez egyébiránt bármikép, egy legalább semmi esetre nem vétethetik kétségbe, az t. i. hogy valamint nem dől élő fa mindig egy vágásra ugyan, de végkép csak ledönti biz azt többszeri és ismételt vágás, úgy éppen ellenkezőleg nem kell néha több egy

vágásnál valami élő ügynek egyszerre agyonütésére, úgy hogy öntözzed, ápoljad azt aztán bármennyit s bármilly szorgalommal, nemcsak nem üdül fel az soha többé, sőt, ha indiscret korbácsolással erővel akarnád azt ismét életbe idézni, azért még sem támad fel, de e helyett hamvaibul boszuló ivadékok nőnek fejedre. — Már hogy ezen categoriába esik-e nálunk az adó ügye, azon categoriába t. i., melybe némi nemzetiségi kérdéseket alkalmasint már bele sülyeszte a tulhév, nem tudom, ámde nem akarom hinni; midőn más részről nem vonakodom ezennel kijelenteni, hogy meggyőződéseim szerint, az adó dolga általján véve közelebb állott valamiképi kibonyolodáshoz a hirlapi pártnak terroristicai agitatioja előtt, mint áll vala annakutána, s hogy ekkép az e fölötti hirlapi megelégtülés egészen fölösleges, sőt olly luxus, mely bizvást elmaradhatott volna.

Olvasható továbbá ezen felette naif vallomása a felhozott cikk írójának, melyhez képest neki — miután nem tagadja, hogy az adóruli első cikkemben előhozott nézetimet s politikai hitvallomásomat nem akarom másokra tolni — csak most van előszer alkalma részesülni azon oktatásban, mely szerint alkotmányos országban (!!) az embernek szabad más politikai hitvallomásának lenni saját személyére nézve, s másnak a közönségre nézve! Ugyan ugy-e, csak most hallja ezen fertelmes (!) tant legelőszer? Ámde igen elhiszszük, mert szánakozásra méltó felszinségéhez képest kilátszik mindenbül, hogy illyesek még egészen újak előtte, holott minden ember, sejtve nem sejtve, tudva nem tudva, okosan vagy otrombául, nemesen vagy nemtelenül, de annyiszor változtatja földi szerepét, a hányszor változik helyzete. Így például: Brutus mint atya siratta fiait, mint consul viszont kivégezteté őket. Attila melléhez szorítá mint rokon rokonát, mint parancsnok ellenben lovakkal szakíttatá őt ketté; s így lefelé a vármegei indítványig, melyet még a félig jártas sem szab saját

nézetéhez annyira, mint azt a körülményekhez és a többség kívánatához s felfogási tehetségéhez illeszteni törekednék. S ki ezt tagadja, s illyes eljárást, melly szükségkép fejlik a megváltozott körülményekből, anticonstitutionalis, s tudja az ég milly alávaló tettek gyanujával akarja bepiszkolni: az vagy bona fide legkisebb ön- s ember-ismerettel nem bír, vagy mala fide ollyasokra akar, tudja milly célbul, hatni, kiket illy tulajdonok híjával lenni gondol.

Bizonyos ,elmés lenni akart' variatiót gördít ellenem ezek után méltányos recensensem az ,ildom' szó körül, melly elménczkedést, ha illyes segítne a dolgon, azonban igen könnyű volna a p. hírlap által használt eszélyes kitétel fejtegetésével viszonozni, minthogy az eszélyes széllest is foglal magában, mi a dagályosnak aequivalense, s aztán igen könnyen eszelősre, sőt e szélesre is hajtogatható, s ekkép erősen és annál inkább megérdemli az ildom előtti elsőséget, mert a kitétel mellett egy úttal néha véletlenül még characteristicát is fest; ámde mit ér most efféle nyomorult Witz, most mikor olly közel vagyunk hajótöréshez? Bizony nem sokat, s azért nem is igen illik illyessel olly ügyet lepiszkolólag állni elé, mellynek életbe léptetését a p. hírlapi párt szintolly őszintén hordja szivén mint én, és hazánk bármelly híve. Vagy tán nem? S melly ügynek pártolóját, s kivált az érette küzdőt ekkép, legalább addig, míg nem futotta némileg keresztül körét, de alig lépett még csak sorompóba is, már lemocskolni s ledorongolni, nemcsak nem lovagi, de még férfiui sem, és semmi esetre nem hazafiui. Egyébiránt hol sok van, ott könnyen kiforr a fazék, s azért bárki legyen is a felhozott ,ildom' körüli elmésség szerzője, az igen közönyös.

Mind ez egyébiránt mit a p. hírlapi czikkbul eddig felhozék, kicsiség, s tudja az ég ezért nem is említeném egy szóval is, mert hiszen megvan az emberi természetben, hogy bármi nagyon hibázta volna is el valaki a ,nyulat,'

vagy lőtte volna meg a bakot, azért könnyebbségül magát mindig mentegetni szokta; ámde mit hoz ellenem fel, vagy inkább mit támad meg bennem ezek után az érintett cikk írója még? Nem kevesebbet, mint alkotmányos polgári lényegemet. Ugyanis nem vonakodik rólam azt állítani, hogy nekem vagy semmi fogalmam nincs az alkotmányos eszméről, — és ez transeat — mert számadás és felelősség nélkül akarok adózni akármire, akármennyit — ha más-kép nem lehet, mit mindig oda tettem, de igazságos sujtóm kihagyta — vagy az alkotmányos élet rám nézve horreur, és ez már sok, tehát a szolgaságot — itt bizonyosan a ragyogót — sokkal előbb helyezem, s azért ki sem kerülheti, hogy az illy író, ki ezt teszi — t. i. szegény fejem — horreurt ne okozzon, azaz eliszonyodást és utálatot ne szüljön!

Eliszonyodást és utálatot okozzak én! S pedig nem szerelmi dolgokban, mi igen meglehetne, mert 'turpe senilis amor,' de constitutionalis elveim miatt! Boldog isten, ugyan érdemltem-e én ilyest? S ugyan gördíték-e valaha bárki, s maga a p. hirlap szerkesztője ellen illy gyűlöletet, jöllehet egész politikai eljárását nem kevésbnek, mint hongyilkolónak tartom? Ugyan mikor és hol érintém őt illy gyűlölettel? S aztán még is azt pengeti nem egy, mintha én volnék a személyeskedő, én lennék a sértő, én az ujhuzó, a háborut indító? S viszont ő a személyesített méltánylat, türelem s béke után sovárgó!

Valóban ha nem tudnám, hogy bizony nem mindenki tud francziául, s hogy ekkép, vagy inkább: éppen ezért nem egy szeret azzal kérkedni, mert sok éppen azzal hajlandó figurálni legtöbbit, mihez legkevesebbet ért, hiába illyes a gyarló ember! ha továbbá nem tudnám, hogy bizony sok de csak nem is sejti, s annál kevesebbé tudja, miket és mennyit mond, s ehhezképest Döbrögiként, mert neki nem fáj, azt hiszi, korbácsa másnak sem fáj; ha el-

vége nem tudnám, hogy politikai lázban nálamnál ezerszer jobb emberek gázoltattak sárba, s pedig rendszerint akkor, mikor leginkább megérdemlék vala a honpolgári füzért; ha mind ezt nem tudnám, s nem tudtam vala, mikor két hónappal ezelőtt első adói czikkemre megjelent a most szőnyegre hozott pesti hirlapi lovagiság, vagy legalább elhamarkodás: akkor valóban felette keserűn esett volna, megvallom, lelkemnek, az általam okozandó eliszonyodás s elirtózásnak olly részről fejemre lobbantása, melly rész a haladás zászlóit igényli hordani elől, mellynek osztályában annyi egyént tisztelek szívem mélyéből, s melly osztály ha nem egyben divergál is tőlem, s hazánk előmeneteli kérdését tekintve annyiakban más utakat is választ, mint a millyeneket én tartok célhozvezetőknek, azért ez egyben, az adókérdés elvében t. i. őszintén egy soron állott velem mindig ---- vagy én legalább így hittem.

Miután mind ezt azonban tudtam, s eszmém előtt tartám, bizony csak ugy esett nekem ezen, kislelkű boszubul, constitutionalis olcsó furfangbul, s abrakként némi híg velők számára pompás általjánosságokbul, ha nem is szántszándékkal legalább elhamarkodásilag készült keverék, mintha vagy valami éretlen iskolás részéről jött volna az egész, ki ma azt éppen olly kevés ok miatt hajigálja be piszokkal, kit csak tegnap szinte olly kevés ok miatt emelt istenek közé Olympra; vagy ugy esett, mintha egy adózni nem akaró, s ekkép ez ügyet megrontani vágyó, de szép tervét elárulni nem kívánó, sőt az adózni akarók színében, s pedig ugyancsak constitutionaliter ragyogni ohajtó pharisaeus pennájából folyt volna a felhozott. S így természetesen éppen fel se vettem azt, sőt némileg majd örülheték annak, s pedig három okbul. Először, mert Phocion szerint, ki mindig azt hitte: valami bolondot mondott, mikor a felingerlett sokaság tapsát nyeré, mai körülményink közt általján véve nem átallom mondani: behunyt szemmel, tíz közt

legalább is hat esetben, vérünk és alkotmányunk egy hajszálon függő kérdéseit tekintve, inkább azt vagyok hajlandó hinni jobbnak, mit a mostani ardor civium lepisszeg, mint azt, mit éljenezne. Másodszor, mert nem kívánok semmit annyira, mint azt, hogy minden here hypocrita, s e kitételeket a jelen esetre alkalmazva, „honunk felemeléséhez sem így, sem úgy, sem sehogy járulni nem akaró hazafi, vagy inkább szégyenfi szemeiben horreur, azaz eliszonyodás és utálat tárgya legyenek;“ mert ha van igazság még a világon — noha Mátyás nincs többé, s tán kár, mert ez jó ránczba tudta szedni a magyart — akkor compensatioul viszont a becsületes és őszinte hazafiaknak legalább engedékeny bírálatát, sőt egy kis, irántami hajlamát is volna jogom követelni. S harmadszor, mert kitör elvégre a szeg a zsákbul; s ekkép petyegjenek, pletykázzanak az illetők csak sokat, sőt minél többet, s előbb utóbb maguk fogják elárulni magukat, s ki lesz ismerve a szájhazafi a tényhazafiaktul, és a szerint lesz is honorálva, minél nagyobb haszon honunkat nem érhetné, úgy hogy ezen kikülönözést még a két garas diadala elébe tenném; mert jó fő, de kivált becsületes, őszinte, valósággal a hazát s nem saját magát bálványzó kebel nélkül, és sok illy fő és sok illy kebel nélkül, bizony mit sem ér a két garas, de még Perunak minden aranya sem.

Igen igen, ki fog sülni, ki a szájhazafi és ki a tényhazafi, s elvégre fel fog világosulni az illetők előtt, hogy néha a legszebben hangzó phrasisok, s a legalkotványosabbban elszónoklott szabadelműségek alatt nemcsak nem rejlik semmi, de ezeket csak úgy használják a néppel s felingerlett sokasággal kaczerkódó, de csak önhasznukat kereső, vagy egyedül dicsszomjukat enyhíteni akaró csábítók, valamint mázat, festéket s tudja mit használ nem egy ugynevezett „szép,“ csakhogy lánczára fűzze a könnyen hívót.

Egyébiránt egy szó mint száz. Én bizonyosan feledékenységnek adom ezen egész — nem is tudom minek nevezzem — p. hirlapi productumot, melly úgy illik első adói cikkemre, mint ököl a szemre, mirül a legfelszinesb olvasó is meggyőződhetik, ha e két cikket egybehasonlítani elég méltányos, s mellyet, tudom, volnék csak a p. hirlap szerkesztőjének egyik dicső poggyászhordója, ő is más világban látna vagy inkább tüntetne ki, mert hiszen most sem láthatja máskép és más színben, mint egy becsületes és loyalis embernek őszinte vágyát: tehetsége szerint megfelelni hazafiui szent kötelességének, apály és dagály ellen; ámde mind e mellett feledékenységnek adom át az egészet, a már két hónappal ellenem gördítettet, mondom, ha a p. hirlapnak sept. 28án közre bocsátott 286ik számában egy telekdíji eszmémet bonczoló igen méltányos és illedelmes cikket bizonyos még eddig magát meg nem nevezte magának, nem egészíti ki a p. hirlap szerkesztője saját jegyzékével olly hangon és olly modorban, melly tisztán állítja előmbbe, hogy a p. hirlap szerkesztője szokása szerint felette nagy eszélylyel ugyan, mihezképest rá ne süljön, de mindent el fog követni, hogy tervemet megbuktassa.

S ugyanis: jóllehet most érintett s itt *) alatt olvasható jegyzésében — felejtván 272dik cikkét — okát

*) Nem lévén még kezünkön a n. érd. szerzőnek egész értekezése, tartalma iránt véleményt magunknak nem képezheténk. Ezt meg kelle jegyeznünk azon véleményegységi felelőség tekintetéből, miszerint sokan megszokvák minden szót, melly a hirlapokban megjelen, a szerkesztő véleményével ugyanazonítani. — Gr. Széchenyi István ur tervét a mi illeti: erről ekkor azért nem szólottunk; mert vártuk, hogy gróf ur tervének gyakorlati kivihetősége iránt az első pillanatra szembeütlő nehézségeket, melyek az országos pénztárnak direct adó utjání beszerzésére nézve az alföldi levelekben s a P. Hirlapban is már rég böven elő valának terjesztve, eloszlatni, egyszersmind azt is elöadni méltóztatik, minő direct jótéteményt vél a parasztságnak juttatni kárpottlásul azon egypár milliónyi adó növekedésért, mellyel az eladósodott földbirtokosok felsegélésére valóban igen igen szükséges hypothecalis bank föllállításához terve szerint

adja (?) miért nem szólott eddig (?) tervem fölött — mintha nem szólott volna rögtön hozzá — mert hiszen, mint maga mondja, csonka munkához szólani bajos, és ez igen igaz, csak hogy nem elég illyest állítani, de illyest követni is kellene; legelsősben is, t. i. két hónap előtti czikkében, anti-constitutionalis, ragyogó szolgásgot következtető színekbe burkolja tervemet, mellynek javaslója horreurt, azaz eliszonyulást és utálatot okoz; mostani jegyzékében pedig az adózó osztálylyal kaczerkoddván, fölötte éles ha nem is annyira lovagi tapintattal olly világba állítja azt, mintha az egész nem volna egyéb, mint hogy a szegények hátára az elbukott nagyok felsegítéseül minden különös haszon nélkül még néhány millió csatoltassék; mikhez szokott tanárkodó hangján, hogy ezt így azt amugy kellett volna kezelni, nota bene a maga által elismert, még be nem végzett csonka munkán, a miatt még roszalását is ragasztja: miért nem nevezem eszmémet egyenesen direct adónak, de e

a parasztság is évenként járulna. Mig ezek, továbbá az orsz. direct adó kivetésének, osztályozatának s behajtásának a gróf ur által bizonyosan igen jól ismert kellékei megfejtve nem lesznek, addig a nemes gróf terve bevégezve nincs, csonka munkához pedig szólani bajos; azt azonban megvalljuk, hogy kár volt — nézetünk szerint — a javaslatot két garasos adónak keresztelve, olly módon adni elé, mintha isten tudja minő új találmánnyal lépne fel a nemes gróf; mert a terv minden egyéb, csak nem két garasos adó, miután a gróf maga megvallja, hogy lesz olly hold, melly tán $\frac{1}{4}$ krt, más tán 9 garast s többet is fizetendne. — Jobb volt volna a dolgot, minden mystificatio nélkül akkint adni elé a mint van, t. i. hogy a nemes gróf direct adót javasol, mig mások indirect adót ajánlanak; minthogy amazt mostani körülményeink közt kivihetlenné tartják. — A direct adó eszméje pedig, a mint tudjuk, épen nem valami új találmány. — Mi egyébiránt constitutionalis uton akár indirect akár direct adót nemcsak örömet fizetünk, de sőt a fizetésbe polgári boldogságunkat helyezzük, s azért soha sem fogunk ellenzékét képezni az ellen, ki szint azt akarja, mit mi akarunk, habár modorban különböznék is. — Fejtse ki tervét a nemes gróf tökéletesen, s hacsak árnyékát látandjuk is annak, hogy körülményeink között az országos direct adó eszméje kivihetőbb, mint a mit mi javaslánk; elsők leszünk, kik csekély szózatunkkal azt pártolandjuk. — Szerk. (Pesti Hirlap, 286 sz.)

helyett mystificálva — én bizony nem tudom kit — olly módon adom elé tervemet, mintha isten tudja minő új tálmánynyal lépnek fel.

Ezek következtében azonban, miután azon durva se-
regeknek, kik tudatlanságbul dulnak a hazán, s mind azon
kaján magyaroknak viszont, kik tudva gázolják a hont, jól
ismervén őket, egyenesen szájokba tette, hogy tervem an-
ticonstitutionalis, szolgaságra vezet, s ekkép eliszonyulást
és utálatot érdemel; hogy az továbbá egyedül a gazdag s
ekkép igazság szerint! gyűlöletre méltó urak felse-
gitésére van számítva; hogy végre az nem egyéb, mint
éppen azon adó, melly megbukott, sőt ennél rosszabb, mert
egyenes! Mind ezen szép recommendatiók következtiben,
mellyekhez képest mesterileg — ehhez azonban tudja az
ég nem kell nagy mesterség — miután mintegy égő kanó-
czot vetett vala az emberi előítélet, szenvedelem, indulat
és kajánság tűzhelyére, egyszerre megjuhászodva, mint
ragadozó, mikor már széttépte zsákmányát, bevont kör-
mökkel, bársony talppal hizelkedve, ezen szép szavakkal
végzi be jegyzékét: „Mí egyébiránt constitutionalis uton
akár indirect akár direct adót nemcsak örömet fizetünk, de
sőt a fizetésbe polgári boldogságunkat helyezzük, s azért
soha sem fogunk ellenzéket képezni az ellen; ki szintazl
akarja, mit mi akarunk, habár modorban különböznék is.
Fejtse ki tervét a nemes gróf tökéletesen, s ha csak árnyé-
kát látandjuk is annak, hogy körülményeink között
az országos direct adó eszméje kivihetőbb, mint a mit mi
javaslánk; elsők leszünk, kik csekély szózatunkkal azt pár-
tolandjuk.“

És ezért igen hálaadók fogunk lenni, csakhogy, midőn
legkisebb kiméletet, de egyedül igazságot követelünk, ezen
csekély szózat, mellyel a p. hirlap szerkesztője eszménket
pártolni ígérkezik, ne tegyen — s akarjuk hinni, szándéka
ellen — ügyünkben vagy inkább e hazai ügyben több kárt

mint hasznót! Mitül azonban, megvalljuk, az eddigiek után ítélve, igen igen tartunk, minthogy olly frigyes, ki ad captandam benevolentiam legelső felszólaláskor valami ügyet olly odiumba ruház, mint a millyenbe telekdíji eszmémet burkolni szíveskedett a p. hirlap szerkesztője, mielőtt jó formán csak meg is kezdtünk volna pályánkat vagy azt bevégeztük vala, az illy frigyes, hadd mondjam ki egyenesen, valóban hasznosb a nyílt ellenségek, mint az álszövetségesek során.

És ehhezképest felszólítom a p. hirlap szerkesztőjét, ne affectáljon kiméletet s eszmémhezzi vonzódást mézes szavakkal, de támadja meg azt nyíltan, s ha tud, álljon elő jobbal; ha ellenben magába térve, azt volna in ultima analysi megvallani kénytelen, hogy aggasztó fejletlenségink közt pénz nélkül többet kevesebbet bizony bármilly politikai tervünk sem egyéb, mint tantalusi időtöltés, sőt sisyphusi multság; ha továbbá átlátná, hogy mai körülményink közt ha valamikép, mi egyébiránt nagy kérdés, de egyedül ugy fogna a kiváltságos valami új tehernek magára vételére állni, ha egyszer ismeretes és változhatlan volna az általa fizetendő mennyiség (le chiffre) és 2szor ha illusio nélkül látszatját is reméllhetné adakozásának; ha mondom ezekben velem egyetértene, akkor hagyjon fel, hazánk felvirágzása kedvéért, legalább ezen esetre nézve azon cifra üres, de némelyekre nézve mégis izletes phrasisokkal, mellyekkel eddigelé telekdíji eszmémet is gyűlöletessé tenni iparkodott; mert hiszen nem fogja tagadhatni, hacsak egy kissé akar is a gyakorlati események mezejére lépni, hogy olly nyomorult körülmények közt, mellyekben mi magyarok sýnlünk bel- s külföldileg, bizony leginkább a datur modus in rebus philosophiai, s magátul értődik becsületes felfogása sine qua non, készíti el a dolgok diadalát, midőn néha egy szó, például az adó dolgában az 'adó' pusztá kitétele elég, vad törvényhozó csoportainknál, bor, pálinka s egy

kis pénzecske hozzájárultával, a leghasznosbat, a legdicsőbbet is megbuktatni.

Nyílt háboru tehát telekdíj eszmémet is illetőleg, vagy őszinte szövetség! Én legalább, ha más nem, híven el akarok járni, míg birom, hazafiui tisztemben.

XVII.

Jelenkor, 88. sz.
novemb. 5. 1843.

„Isméti személyeskedés és ujhuzás, most miután elvégre már csakugyan meg kellene valamiben egyezni!“ Így kiáltott tudom fel keserű érzéssel legközelebbi „két garasos“ czikkem következtében annak nem egy olvasója. S igaz, ez felette sajnós; mert ha fenmaradásunk legsürgetőbb kérdéseiben sem tudunk megegyezni,* kivált most, mikor egy részről többé legkisebb veszteni való időnk sincs, más részről ellenben régóta nem állottak sok tekintetben ujjaalakulásunkat illetőleg a csillagzatok kedvezőbben: akkor — oh ne csaljuk magunkat — csakhamar be fog következni azon pillanat, mikor minden nagyobbszerű reménytül elesve, azt leszünk egy olasz költővel kénytelenek mondani: „Nincs nagyobb szívgyötrelem, mint nyomor közt boldog napokra emlékezni vissza.“

Ámde ki tehet erről? Mikor egy évvel ezelőtt, mindent félre lőkén, egyedül hazafiúi kötelességemtől vezéreltetve, megtámadám a p. hirlap szerkesztőjét — és igen én voltam a megtámadó — ugyan miért tettem azt? Azért mert nem csalhattam meg magamat a felől, s tisztán állott előttem, hogy ő és pártja szerencsétlen tulhajtása által — a mint hogy nagy részint már be is következett s alkalmassint be fog következni a többi is — mindent csökönyös mozdulatlanságra fogna korbácsolni, sőt vérünk és alkotványunk ellen a legfertelmesb reactiót fogná felidézni mindenünnen. Megtámadám tehát őt, nem tagadom. Hanem miért? Éppen nem személyességből, szűkkeblű irigységből, mint azt sokan rám akarták fogni, hanem egyedül azért, mert nézetem szerint ő a hont, t. i. annak legszentebb érdekeit támadá meg, s ekkép csak személyének átellenében állék mint megtámadó, vérünket, szabadságunkat tekintve ellenben, mint gyenge ugyan, de annál hűbb annál elszántabb védlő.

Szavamnak azonban nem volt hatása mindeddig, s a többség, legalább látszólag és kivált hallhatólag (!), sőt előbbi jóakaróim s elvbarátim nagyobb része jobbnak és czélszerűbbnek tartotta, a frisebb magyart járni az új agitator tárogatója után, mint lépdelni azon „Haladj, de ok-szerintileg, és tovább érsz“ thema szerint, mellyet én tarték helyesbnek, s mellyet többek közt az által is nevetségessé s gyűlöletessé gondola tehetni a rohanó párt, hogy azt fontolva haladásinak keresztelte nagy bölcsen, mintha bizony nemzeti, és kivált nemzet-regeneratioi ügyben, a fontolatlan haladás volna czélszerűbb. S így lön, hogy csaknem két évi megnepszünő párviadal után, mellyben a felingerlett sokaság személyemben egyedül megtámadót láta, holott tudom lesz idő, ha Magyarország mindenestül nem sülved a feledékenység tengerébe, mikor az igazságosb átlátandja, hogy én csak védlő, t. i. honvédlő valék; s így

lön, mondom, hogy részint kifáradva, részint azt gondolva, „viszonlag meggyőztük egymást“, ha nem is külön politikai eljárásunk helyességéről, legalább arról, hogy inter duos litigantes, többszer igen mint nem, a harmadik örül, bizonyos fegyvernyugvás, ha nem is tökéletes béke, látszott köztünk alakulni akarni. És ezen nagyon örültem; mert hihnem volt szabad, hogy mind azok után, miket a p. hirlap szerkesztője és ügytársai részint tőlem, részint másoktól, de hasonló szellemben hallottak, s mi ennél sokkal több, önszemeikkel láttak, mint például a nemzetiségi s adózási reakciókat, ők tán csak elég méltányosak fognának lenni, legalább saját maguknak őszintén néha néha elmondogatni, hogy bizony nem elég, ha jót, és illyest életbe léptetni is akarunk, saját felfogásunk s izlésünk szerint — bármily nemesek volnának is ezek egyébiránt — cselekednünk, azaz: nem elég éppen úgy gondolkoznunk az egész nagy statusi állodalmat tekintve, mint gondolkoznunk saját személyünket illetőleg, minek, mint constitutionalis emberre nézve valami egyenesen kötelességben járó dolognak előhozásával, mint arról utolsó cikkemben volt szó, tudja az ég, mi nagy bölcszet gondolt mondani a p. hirlap szerkesztője, holott az által, mint ki fog tűnni, csak újabb kulcsát adá annyiakbani olly rémitő felszínességének; hanem hogy egyedül úgy lehet jót, s nemcsak kitárni és kimutatni — s ez által az emberek kíváncsiságát néha csak torturára huzni, vagy őket egyenesen lázításra uszítani — de valósággal életbe is léptetni, s az illetőkkel convulsiok nélkül assimiláltatni is, ha például saját politikai helyzetünket tekintve, nem alkalmazzuk eljárásunkat ridég elvhez s abstract teoriákhoz, mellyeket könyvekből compilálgattunk, vagy saját agyvelőinkből lombikoztunk ki; hanem ha belé tudjuk magunkat kellőleg gondolni, s nemcsak Magyarországnak, mint az van, és nem mint annak lennie kellene, minden bonyodalmiba; mert hiszen még ez sem volna elég, jöllehet

csak eddig se jutott Magyarországnak nem egy, de bátran mondhatni, legtöbb statusembere, vagy inkább ujjaalakítója; hanem egyedül úgy léptethetni jót körülményink közt valósággal életbe, ha az egész ausztriai közállodalom szövevényibe tudjuk képzelni magunkat, s elég zarándoki önmegtagadással is birunk, tán lehető legsebesebben haladni akaró privát nézetünk s privát szomjunk daczára, lépésinket úgy irányoznunk s úgy mérséklennünk, hogy azok a közállodalom sarkgépezetibe homlokegyenest ne ütközzenek; mert ha így, akkor természetes, hogy vagy legott megakadunk s örökre elesünk, vagy legalább messze hátralöketünk attul, mit az idő és a jobb modor tán, sőt bizonyosan kivivott volna, és ez hihetőbb; vagy megrázkodik az egész állodalom, mitül meentsen Isten, minthogy olly külön elemeknek, mint a millyenekbül áll a közbirodalom, mostani körülményinkbeni megbomlása, nem csak egy résznek sem lehetne javára, de okvetlen lehető legnagyobb köz calamitást szülne; előbb hogy sem ez történnék azonban, aligha végórája nem ütendne a magyarnak.

Reméltem tehát, mint érintém, hogy mind ezt lassanként át fogná látni a p. hirlap szerkesztője főbb ügytársaival együtt, s ehhezképest felhagyván ollyféle constitucionalis kinövések kitálalásával, mint a millyet például előhozék, s mellynek Pandora-szelenczéjü minőségét nem lehet eléggé kitüntetni, hogy t. i. alkotványos polgárnak saját magára nem lehet más elve, mint az egész állodalomnak átellenében, egy lépéssel tán közelíteni fognánk egymáshoz, s pártjának fiatal lelkesedése, a hosszab tapasztalással egybe-házasítva, s ez által egy kissé temperálva, tán még némieket életbe fogna hozhatni, mi nem volna a magyarnak kárára vagy éppen szégyenére, miknek végbevitale azonban szorosan csak úgy lehetséges, ha minden bármilly színű hazafi őszintén járul annak előmozdításához, midőn teljességgel lehetetlen, s ekkép valódi sisyphusi munka, megki-

sértésére de csak legkisebb időt és fáradságot is vesztegetni, ha egyik a másiknak útját állja!

Reményemben azonban megcsalattam; mert miután a p. hirlapi párt részéről, s általjában mind azoktól, kik az érintett párttali polemiát, melybe keveredtem vala, roszalák, legfőképp arrul vádoltatám, „miért nem jönnek valahára specialitásokra, s elvégre miért nem tárgyalnék egyenesen „dolgot,“ hinnem volt szabad, hogy adó körüli nézetimet, ha nem fogná is helyesleni az érintett párt, legalább ki fogná azokat hallgatni, és semmi esetre el nem ferdíteni, el nem facsarni, s készakarva roszra nem magyarázni; mert hiszen bármit fogjon rám a rosz akarat, azért azt még sem állithatja, hogy az adó kérdése fejtegetését tekintve nem jöttem vala már is specialitásokra, s nem hatottam volna már is mélyen a dolgok lényegébe. Illy reményben azonban, mint legközelebbi cikkemben előadám, csalódtam; mert alig léptem a specialitás mezejére, s alig kezdék dolgot, s pedig legélethevágóbbat fejtegetni, s már ellenem gördít leggyűlöletesbet — — — — s ugyan ki? Az izgató pártnak tán valami hiú apródja, ki azért, hogy őt is észrevegyék, kicsapongásban s hevességben minden társait megelőzni törekedik, s ekkép legalább ront, minthogy építeni nem tud? Éppen nem, hanem egyenesen az ugy nevezett haladó párt organuma, iránynoka, a p. hirlap szerkesztője t. i. — És ez egészen megváltoztatja a thesist. Mert ha e szerkesztő ur nem is repraesentánsa a magyar közvéleménynek, de még csak a többségnek sem, mint én fogom fel, mert soha nem hihetem, hogy a nagyobb rész mind azon aberratiókba valóban elhagyta volna magát csábíttatni, melyeket az érintett szerkesztő ur szóval és sajtóval csak eddigelé is kitálalt, azért minden esetre egyik vezére ő, s tán fővezére azon pártnak, mely ha semmi sem egyéb — mit most nem akarok bonczolgatni — minden esetre a legmozgékonyabb, legmerészebb, s legszájasabb, s ehhezképest oly

párt, melly nagy tekintetre méltó, minthogy ha nem is léptethet mostani modora szerint valami nagy jót életbe, mert tulajdonképen hol mozgékonyság, eröltetés és szó nem elégséges, mindenben minorításban marad, azért megronthat, megsemmisithet mindent.

Szólna s cselekednék saját esze s tapintata után honunkban mindenki, ki erre jog és előkészület által meghíva van, s bizony aligha nem volna legjobb, minden hosszash tárgyaltatással s ebből következő polemiával és ujhuzással felhagyva, s minden pletyka, lárma s lepiszkolás daczára egyenesen közelíteni célhoz; minthogy a nagyobb résznek józan felfogása alkalmasint győzni fogna mind azon éretlen theoriákon, mellyek ujabb időkben rakattak előnkbe. Miután azonban tény, hogy valamint nem sokkal ezelőtt néhány oligarcha határozott constitutionalis életünkben jobbadán el mindent, most ellenben többnyire, néhány szájas, körmös, merész határoz mindenben, legalább szóval, még a többség rendszerint vagy mint bárgyu birkasereg, le hagyja magát győzetni panaszlan vagy legalább szótlan, vagy felbőszült elefántként barátot ellenséget egyiránt tapod lábaival; most miután ez így van és fájdalom hogy nincs máskép, most ki bármiben is sikerért ví, annak nem szabad az izgató, a terroristicai pártnak legalább fővezéreit számításából kihagynia s tekintetbe nem vennie. És ekkép, ha azt állítom, hogy a p. hirlap szerkesztőjének telekdíji eszmém elleni fellépése egészen megváltoztatja a thesist, s ezen esetet nem szabad ignorálnom, akkor ugy hiszem nem cselekszem következetlenül. S ugyanis 1) mert nem szeretek hiába bármiért is víni, s a mint számtalanszor mondtam, engem nem elégít ki ezen önmegnyugtatóra feltalált phrasis: „et voluisse sat est,“ de nekem siker, minden becsülettel egybeférő áron siker kell; és 2) mert lehetetlen a p. hirlap szerkesztőjében az izgató és terroristicai iskolának ugy szólván megalapítóját nem látnom s kellő figyelembe nem

vennem, minthogy egyedül az ő feltűnése óta nyert organumot és alakot, azon mindent sarkaibul kidönteni sovárgó felekezet, melly mennyire évrájkink hatnak vissza, Kupa ideje óta nyíltan vagy lappangva de mindig dult e szerencsétlen hazán, mellynek irigység a fő caractervonása, s melly felekezet — előre jósolni merem — magát a p. hirlap szerkesztőjét is, kinek legjobb szándékáról kételkedni nem akarok, tüstént sárba igyekezend rántani, sőt egyenesen belé is rántandja — mert sok és kivált suttonban sötétben rágódó féreg elvégre mindent megront — mikor, nehogy anarchiába vagy szolgaságba süljedjen honunk, legelső symptomáit fogta ő annak adni — a mint illyest már több ízben tenni kezdte, s már is emelkedik ellene a gyanu — hogy bizonyos pontnál — melly azonban azon felekezetet, melly mindent tökéletes lepergésre hajtani kívánna, nem elégítendi ki, — tovább, ő menni nem akar.

Én honunk minélelőbbi investitióját olly életkérdésnek tartom, mint életadó arra nézve valami táplálék bevétele, ki ennek híja miatt közel van éhenhaláshoz, s e szerint saját beleit emészti; mi egyenesen — a mennyire egybe hasonlítás ment lehet sántikálástul — vérünknek esete.

Investiálni kell tehát a hont, minden becsülettel egybeférő, s ekkép ránk magyarokra nézve minden áron, melly nemzetiségünk s alkotmányos szabadságunk ugyan kis, de nekünk legdrágább kincsét nem csorbitja, minthogy nincs arrul többé szó: visszautasítunk ezt amazt s minket megrogzött negativ állásban méregtől ónunk, de ki kell lépnünk a positivitás, a cselekvés mezejére, és bevennünk további kifejtésünkre, sőt létünk fentartására a szükséges táplálékot, hacsak darabig még dísztelenül vegetálni, s utóbb tökéletes erőtlenségbe dülve, a nemzetek sorából becsületlenül kitörölni nem célunk.

A hazai investitióra szükségkép megkivántató tőkét vagy hitelt azonban, mint számtalanszor mondtam, s any-

nyiszor a hányszor szeretném még mondani, csakhogyl végre valami hatása legyen, sehol nem fogjuk lelml egyebütt, mint az egész ország lakosa egyetemes s aránylagos kézfogásában s vállvetésében; az egyetemes országénak de aránylagos vállvetésében mondom, mert ha csak egyik fél veszen abban részt, nem lesz a kiállító erő elégséges; ha pedig nincs arra illő tekintet, hogy az csak parányival rakassék meg, kin már ugy is sok a teher, az viszont egy kissé jobbacskán, ki nagyobb terhektől még ment, akkor viszont meg volna zsibbasztva a kiállító erő, s hasonlóan nem érnék azzal nemzethez illő czélt.

Ennek egybevonatja határozatát el velem, hogy miután az adó tárgya, a domestica egy részének felvállalási köntösében megbukott, s mellette valljuk meg, olly osztálybeliek, kik leginkább nevelendék vala ama kincstárt, csak felette gyéren nyilatkoztak s agitáltak, s ezek közt is többen inkább csak egy kis liberalismus fitogtatása végett, s azon reménybén, „hogyl ugy sém lesz belőle semmi,“ mint nyilatkoztak s agitáltak volna zarándoki szent hazafiui érzésbül, s igazi szomjbul „bár lenne valami belőle;“ miután bizony csak igyl ment a dolog s nem másképl, ez határozatát el velem, hogy privát eszmémet a kiváltságos osztálynak köz házai teherhordása körül, minden reservata s hátulsó kapu nélkül, mint azt első adói cikkemben tevém, egyenesen kitárjam.

A tulbizakodó majd semmi, de a magában éppen nem bízó még kevesebb, mert illyes a fagyponl alatt áll, s ekkép azt hittem, teszek, habár kicsit, de azért még is teszek az ügy előmozdítására habár nem rögtön is, de legalább jövőre nézve egy kis szolgálatot, ha ugy minden legkisebb reserva nélkül, hajóimat ugy szólván magam mögött elégetvén, ki fognám tárni, és én, igen én fognám kitárni adó körüli nézetimet. Illy hiedelemben pedig azért valék, kivált személyemet illetőleg, mert véletlenül azon

osztályba s olly körülmények közé iktata a sors, mellyekhez képest én igazságos arány és kivetés szerint, ha tervem életbe lép, erősebben fognam nevelni a köz hazai kincstárt, mint sok ezer más — mit nem fitogtatásbul, de hazafiui kötelesség-teljesítés szempontjából hozok fel — s ekkép midőn mind ezekhez képest személyemhez jól illenék nyíltan kitárnom, bármilly közteherhez járulási tiszta szándoku szomjamat, tán szavam és példámnak egy uttal nagyobb hatása is leendene az illetőknél, t. i. osztálysorosimnál, kiknek 'hátráltatási tekintetben' szinte nagy a hatalmuk, mint ha megnelemszünőleg jobbadán ollyasok által lennének azok valami teherhordásra felszólítva s nógatva — valamint valóban egy huzamban voltának is — kik megengedem — s ezt, tudja az ég, szinte nem becs mérésbül, de a dolognak gyakorlati alapra tétele végett mondom — minden lehető legszebb tulajdonokkal ellátvák, csakhogy birtoktalanok, vagy alig van valamijük, s ekkép semmit vagy csak parányit fizetnének, s ehhez képest legkisebb nógatásuk — noha egy egy fillérjük Isten és haza előtt bizonyosan szintolly illatos, mint volt a szegény özvegyé a szent írásban — azért legkisebb nógatásuk sem kedves a gyakorlati élet mezején az illetőknél, sőt azon arányban, mellyben nő e nógatás, szinte abban nő emberi természetnél fogva bennünk viszont a nemfizetési ellenszenv, míg elvégre valódi csökönységre fajul.

Én tehát nemcsak állásomhoz s körülményeimhez illőnek, de az ügyet magát tekintve, kötelességben járónak tartám nyíltan kimondani, hogy mielőtt én mind azon nyomorult hátulsó kapukon csalfán kisurranni akarnék, mellyeket a ministeri responsabilitás phrasisátul kezdve egy tenger constitutionalis phrasisokon keresztül, a dolog gyakorlati kivihetlenségeig, ki tud gondolni magának a nem fizetési szükkeblőség, hogy mielőtt illy kisurranáshoz éreznék hajlandóságot magamban, inkább kész volnék, ha máskép

nem lehet, fizetni mindenre bármennyit, felelőség nélkül is, s a t.

Mind ezt azonban egyedül személyes nézetemként tárám ki, nem akarván, de nem is tudván felejtetni, hogy olly csiklandos kérdés körül, mint általján véve, s kivált magyar körülményink s viszonyaink közt, az adó dolga, mindenkinek, csak egyezzen meg azon elvben, azért saját helyzetéhez képest legszétágzóbb felfogása lehet, a nélkül hogy egyik azért jobb vagy rosszabb ember s hazafi lenne a másiknál.

Előadván ennekutána, hogy mindent mindenben véve, mint ma állnak a csillagzatok, én, valami investmentalis, haza-felélesztő tőkének megalapítására, a két garasos telekdíjnál jobbat nem tudnék, s végig kitárni vágytam saját modorom és saját tehetségem szerint az egészet, a nélkül mindazáltal, mintha Isten tudja minő új találmánnyal akarám vala meglepni a magyar világot, mint a p. hirlap szerkesztője gondolja, vagy legalább 286-dik sz. lapjában mondja. Nem, ez nem volt célom, de egyedül mint mondtam, az vala szándokom: egész tervemet, jól vagy rosszul a hogy bírom, de nyíltan kitárnom, s ennekutána — s itt különös vigyázatért esedezem — vagy

Elejtenem, vagy tán jobban mondva, bezárnom részemről legalább az egészet, t. i. az egész adói ügyet s azt érlelésnek hagynom át, vagy

Erőm és tehetségem szerint mindent elkövetni, annak életbe léptetésére.

Én e két műtételt, mint már többször érintém, egészen elosztom, s noha felette jól tudom, milly sokszor foly egyik a másikba, s néha alig huzhatni vonalt valami eszme megpendítése s annak életbe léptetési műtétele közt, azért akárki mit mondjon, azt hiszem, ezt senki nem fogja tagadhatni, még is nagy különbség van, bárminek: eszme-csere s érleltetés végetti szőnyegre hozatala, és azon

megnemszünő agitatio közt, mellyhez képest, mint legközelebb időkben a p. hirlapi párt részéről tapasztaltuk, nem egy eszme, melly — tisztelet, becsület, de igazság is — csak ma babáztatott, már holnap vármegyei indítvány, és innen minden vármegyékhez átküldendő körlevél, s innen „roppant többség,” s ezen fölötté kényelmes és szapora lépésekből kis idő múlva vox populi, s nemzeti követelés lett, honnét aztán, ha kitünik itt ott az egy kissé „igen is hamar” és az egy kissé „igen is nyers,” s az ebből kerekedő csömör, valóban nem csuda.

Én legalább igen meg tudom magamra nézve határozni, eszmecsere s érlelés végett hozok-e valamit szőnyegre, vagy életbe léptető kívánságbul.

Szinte minden irott munkáimat csak előfutók gyanánt hoztam világ elibe, s alig valának szárazak, és szinte nem emeltem mellettük de csak egy szót se.

Már két garasos eszmémet illetőleg — s engedje meg a p. hirlap szerkesztője, hogy azt, 286ik sz. lapjában kifejtett gáncsa s helyreigazítása mellett, tovább is csak úgy nevezni bátorokdjam; hiszen nem definitiórul van szó, de csak valami ujságczikknek függczimjérül, s ekkép ha ő jónak látja, s tessék, saját lapjának első cikkeit vezérczikkeknek nevezni, holott azokban néha bizony minden van, csak vezér, csak irány nincs, ugyan miért ne lenne szabad telekdíji eszmémet nekem viszont sokkal szerényebben két garasosnak keresztelni, habár némelly holdra fél krajczár, némire pedig három négy garas esnék is? Már két garasos eszmémet illetőleg mondom, annak elhatározását, hogy valljon le fognám-e azt tenni, s érlelésnek hagyni át, vagy életbe léptetése végett tehetségem szerint mindent elkövetni, megvallom, jobbadán attul függesztém fel, hogy ugyan mikép fogna arrul nyilatkozni, s milly színben fogná azt illusztrálni a p. hirlapi párt. Ugy hogy ha gáncsolólag, szőrszálhasogatólag, s ekkép akadályoztatólag teendené ezt,

akkor bizony nem fognék azzal vesződni egy cseppet is, de egyenesen letenném; ha viszont kedvezőn s jó tapintattal előmozdítólag — jó tapintattal mondom, minthogy nincs rosszabb szövetséges, mint az otromba barát — akkor viszont, mennyire birom, eget földet fognék mozdtítani, mihez képest minél előbb életbe lépjen az.

És vegyük gyakorlatilag a dolgot, ugyan hibázok-e, ha azon vonalt, melyet én tervem letétele s azon műtétel közt, mely annak életbe léptetésére szükséges volna, húzok, jobbadán a p. hirlapi pártnak tervemhez több vagy kevesebb vonzalmátul függesztem fel? Én így cselekedve nem gondolom, hogy hibáznék, s pedig mert gyakorlatilag véve csak úgy léphet a terv, természet szerint modificatis modificandis életbe, ha mellette tetemes vármegyei majoritás nyilatkozik, s ekkép a rendek táblája kötelességileg átküldi azt a főtáblához, hol az Isten segítségével szinte keresztül megy, s elvégre felsőbb helybenhagyás következtében törvényynyé válik s ennek alkalmazására törvényhozói bizottság küldetik ki s a t. s a t.

A vármegyei majoritás tehát legelső; ámde itt, ha mostani felizgatott körülményink közt, egy párt, egy osztály, egy felekezet sem képes 'építeni' sokat, minthogy Péter csak azért is megrontja az ügyet, mert Pál hozta azt szőnyegre, és viszont, azért az éppen most érintett okbul, egyedül néhány rozszakaró szónok is elégséges, a legmélányosb, a legjózanabb, a legdicsőbb tárgynak megbuktatására; mihez képest, ha még a p. hirlapi párt is ellenzi az általam felhozott eszmét, azon párt, mely oly nagy, hogy ne mondjam, oly tulbuzgósággal hordozza elől a haladási zászlót, s mely annyira kérkedik loyaltással, ha mondom, még ezen párt is ellenzi az eszmét, s a helyett hogy pártolná, sárban hagyja, sőt illyessel hajigálja azt, ki néhány nagyobb földbirtokossal legelső volt, ki reservata nélkül kitará hajlamát az ügyhez: akkor ha le nem tenném

azt, valóban több volnék mint állhatatos, több mint szilárd, t. i. fejes és makacs, mik a most említett tulajdonoknak csak kinövései, és soha nem vezetnek üdvös célhoz.

Én sikerért ohajtok vinni, s nem öncsalásért, vagy Pilatus-féle kézmosás végett; nem kívánok ennél fogva minden hihetőségek ellenére apály és dagálylyal szemközt vitorlázni, s ekkép telekdíji eszmémet illetőleg így okoskodom:

A kormány annak életbe léptetésére, legalább mint én gondolom, bizonyosan nem fog agitálni, a mint hogy semmiben sem agitált s nem agitál, hanem valamint másban úgy ez ügyben is, egészen passiv állásban be fogja várni, hogy majd mit főzünk ki, s mit terjesztünk jóváhagyása alá mi magunk. Az életbe léptetési műtétel első stadiumában tehát semmi segítség a kormány részéről! Ez egy adat. Jönnek most a nagyobb földbirtokosak. Ugyan mit fognak ezek tenni? Bizony azt hiszem, ezek legnagyobb része, hogy többet ne mondjak s tán kellemetlen részletekbe bocsátkozni ne legyek kénytelen, legalább semmi esetre nem fog mellette nagyon agitálni, s ekkép, némelly lelkeseket kivéve, kiknek szava azonban mint pusztában kiáltóé elhangzand, e részről sem várható nagy segítség, sőt valódi istenáldás, ha nem fejlődik e helyett ki minden módóni akadály. És ez a második adat. Következik most a kisebb nemesség; hát ezek mit mivelendnek? Szomorú kép, ámde hazafiui kötelességileg meg kell barátkozni azzal, valamint embersorsilag meg kell tudnunk barátkozni magával a halállal is. A kis nemesség szinte csak fél csuda által nyerhető meg eszmémhez, csak úgy t. i., ha nagy és kicsi, ki valódiilag él honáért, s valóban nemesebb érzéből készült a mindennapi selejtesnél, megnemszünőleg és zarándoki elszántsággal buzgalkodik azt ön szebb hasznával megismertetni, s lelkében Magyarország egykori szebb léteinek szomját felébreszteni, midőn nem kell több, mint

egyetlen egy alakos, ki t. i. haladónak, szabadelműnek színében jár, de belsejében több az irigy fondorkodás, mint hazaszeretet, az egész eszmének szappanbuborékkénti megsemmisítésére. És ez a harmadik adat. Hátra van még most a kiváltságtalan osztály. Errül azonban hallgatok, mert azt argumentumul hozni fel olly országban, mellynek lényege legalább még most azt tartja: „tout pour le peuple, mais rien par le peuple“ vélekedésem szerint nem kevesb, mint lázítás. És ez a negyedik adat!

Illy körülmények közt tehát még kevesebbet szabad úgy szólván az ellenséget fitymálni, vagy igen is kicsibe venni, mint rendes állapotban. És e szerint tán igazolni fogja a tisztelt olvasó nézetemet, mellyhez képest, letenni vágyom telekdíji eszmémet, ha még a p. hirlapi párt is ellenzi azt, minthogy ez esetben úgy állnak a hihetőségek munkám sikere ellen, mikép valósággal egyenesen apály és dagálylyal szállnék szembe, ha „tervemet“ le nem tenném.

Legyen ennélfogva a p. hirlap szerkesztője szíves, s akaszsza szépen hangzó mézes phrasisait szegre, s lépjen fel eszmém ellen inkább nyiltan és lovagilag; mit egy uttal minden ügytársaitul is bizalmasan kikérek; avagy öntözze ő és pártja, de okosan és őszintén azon plántát, mellyet sem ő, sem elvbaráti, sem én, sem senki más, de egyenesen magasb hatalom ültetett minden becsületesb kebelbe, s melly nem egyéb, mint a polgári társaság legvalódibb életfája, hogy t. i. mindenki, mennyire csak lehet, igazságos arány szerint viselje a haza terhét, de szintilly arányban élvezze is viszont annak minden elsőségeit, s melly életfának egy ága a megkisértett domestica volt, egy más ága pedig telekdíji eszmém. - - - Öntözzük csak ez életfát okosan, nehogy száradjon, vagy viszont az igen is sok nedvtül rothadásnak indulva kidüljön, s okvetlen felvirulni fog az egykoron ha nem is éppen ezen, vagy azon, de valami más ága által.

S most e cikk berekesztéseül még egy kis anecdotát! Több évvel ezelőtt bizonyos főnök, nem tudván bizonyos szomszédnak szavait mindig összehangzásba hozni tényeivel, komolyan kérdezé őt: „hogyan ugyan kivel tartana, mivelünk-e vagy a muszkával?” Mire az eszélyes szomszéd ekkép válaszolt: „Belsőmben veletek, s csak külsőleg a muszkával.” Szintígy állok én a p. hirlap szerkesztőjével telekdíji eszmémet illetőleg. Eddig felhozott észrevételeinek része, bármikép himezzék hámozzák is, bizony ellenséget gyaníttat; része viszont, meg kell ismerni, szövetségest tüntet elő. Legyen ennél fogva nekem is szabad, noha se főnök, se semmi egyéb nem vagyok, csak egyszerű hazafi, tudakolnom a p. hirlap szerkesztőjétől, hogy valljon mi mellett van ő, az adó vagy inkább pártja mellett-e? És ha erre tán kevesebb eszélylyel, de több őszinteséggel fog válaszolni, mint a felhozott szomszéd, igen fogom köszönni. Addig is azonban hadd folytassam a tárgyat jövő cikkben.

XVIII.

Jelenkor, 96 sz.
decemb. 3. 1843.

Gondolatsere s érlelés végetti szőnyegrehozatal is más, és azon műtétel is más, melly valamely ügy életbeléptetésére kívántatik meg. S ki e két, természete szerint egészen különböző eljárást nem képes kellőleg megkülönböztetni, az többszer igen mint nem, vagy olly tárgy körül agitál — ha csakugyan agitálás által akarjuk kitenni valamely ügy életbeléptetési műtételét — melly még éretlen, vagy azok categoriájába esik, kik a sült galambra várnak.

Noha egészen különböző természetű egyébiránt e két most érintett eljárás, azért, mint legközelebbi cikkemben hozám fel, még is néha felette szorosan foly egyik a másikkul; és annak elhatározása, valljon hol van vége a szőnyegrehozatalnak, hol kezdete az agitációnak, ollykor bizony éppen olly csiklandós, mint tán lehetetlen igazsággal kimondani, általjánosan hol van vége a persvasiónak, s hol kezdete a korteskedésnek.

Telekdíji eszmémet illetőleg azonban, s körülte saját személyes eljárásomat tekintve, nemcsak két egészen különböző s egymástul feltételezett műtéltre osztám azon „Mit fogok tenni“-t, mellyet minden ember, s ekkép én is, tudva vagy sejtve, rövidebbre vagy hosszabba, de némileg mindig kitűz magának, hanem háromra, azaz három műtéltre.

S kérem a tisztelt olvasót, kivált honunk fiatalabb reményét, ne gondolja, hogy mind ez, mit előhozok, pedantismus, miszerint tán kedve volna az egészset félre, sőt tűzbe vetni; de kísérje tárgyalásomat, ha nem is hajlammal, legalább igazságos hangulattal, s alkalmasint elvégre át fogja látni, hogy olly felette szövevényes, olly annyira egybebonyolodott ügyet, mint honunk felemelése bármilly kis árnyéklatban is, egyáltalában nem lehet pusztá jóakarat, kedvsosszanás, lelkesedés s illyesek által feloldani, de csak úgy hozhatni azt sikeres kifejtéshez egy egy lépéssel közelébb, ha a sikernek egy száztulja sem tétetik kockára, azaz, ha rossz distinctio, rossz elosztás miatt, a működő részek egyike sem zsibbasztatik meg, de éppen ellenkezőleg ha mindegyik maga sphaerájában forogván, lehető legnagyobb hatással járul az egy célhoz. A mit Polybius igen helyesen a hadviselés-módrul mond, mihezképest „non tam valor indoctus quam ars solet praestare victoriam,” az némi alkalmazással még sokkal inkább illik a statustudományhoz, a mennyiben t. i. e tudományt számtalan magyar, ebben is egybezavarván az eszméket, mindig valami bátorsági, vitézségi alapra gondolja állítandónak!

Megvan a jóakaratnak, a lelkesedésnek, a bátor elszántságnak is maga érdeme, nem tagadja azt senki, sőt illy tulajdonok nélkül, tisztelet becsület, mit sem ér a leg-részletesben kidolgozott, s a legmesszebbre ható terv is. Ámde valamint a legjobb föld sem termi meg a buzát kellő műtétel nélkül, s valamint a legjobb akarat, a legszebb lelkesedés s a legbátrabb elszántság sem elégséges valamelly complicáltabb gépnek kellő mozgásba hozatalára s abban tartására: szintugy tán ohajtani felette sokat lehet, de vérünk s honunk javára, diszére életbe léptetni bizony semmit, vagy csak felette parányit fog az, ki jó akaraton, lelkesedésen s bátorságon kívül, semmi más minőséggel nem képes előállani.

Igazságos hangulatu figyelemért esedezvén, hadd soroljam a mondottakhoz képest ezennel elé, milly három egészen elkülönzött s viszonylag feltételes műtéltre osztám fel magamban kitűzött tervem szerint, telekdíj eszmém körüli eljárásomat.

Első műtétel: telekdíj eszmém ujság általi tárgyalása, s annak, mennyire lehet, kedvező világba helyezése. Már innen vagy egy lépéssel sem tovább, ha még a haladó párt par préférence is hátráltatni fogná azt, vagy ellenkező esetben:

Második műtétel, azaz minden, becsülettel összeférő módnak, időm, erőm s tehetségem szerinti használata, mikép az eszmének elve többséget nyerjen, s nemcsak a vármegyéknél s e szerint a rendek tábláján, de a főrendeknél s a kormánynál is s ehhezképest törvényynyé válják. És csak ezután a:

Harmadik műtétel, annak tárgyalása t. i. hogy valljon mire és mi módon volna az életbe lépett tervem által összegördülendő pénztehetség előlegesen s legüdvesebben fordítandó s kezelendő.

Sem idő sem hely nem alkalmas arra, hogy ez uttall e felhozott thema körül kimerítőt kívánhassak terjeszteni elő. Némi fővonásokban azonban, habár ismétleném is magamat, még is elkerülhetlenül szükségesnek hiszem megkísérteni annak illusztrációját, nehogy kicsiskedő szórszálhasogatásnak mutakozzék az egész.

Mint már többszer érintém, s alkalmasint még anynyiszor a hányszor ismétleni fogom, én nemzeti ujjaalakulásunk tekintetében nem ismerem gyökeresb s ekkép mélyebb gyógyszert, mint a nemességnek köz terhekbeni, így vagy amugy, de valamiképi részvétét. Mind az, mi ezen alap megrakása nélkül miveltetik, ítéletem szerint nem egyéb, mint önámítási építvény, metaphysicai parlag, palliativ foltozás, vagy legföljebb félszeg intézvény. Nem is

sovárgok ennél fogva semmi után olly őszintén, de egyszersmind olly nyugtalanul, megvallom, mint ezen alapot így vagy amugy, de valamikép elvégre megrakva látni, s nemcsak azért, mert nem vagyok barátja az önámítási légváraknak, valamint a metaphysikai szörszálhasogatásoknak sem, a palliativ foltozásokat s félszeg intézvényeket pedig lelkemből gyűlölöm, hanem mert minden nagyítás nélkül szólva, teljes meggyőződéseim szerint nincs előttünk már sok idő, mellyet alkotványunk kifejtésére s kivált vérünk felemelésére valósággal s igazi jó sikerrel fognánk használni, s hogy ekkép sietnünk kell, legalább azon gyógyszert assimilálni magunkkal, mielőtt késő volna, melly nemzeti testünkbe új elevenséget öntve, kellőleg elejét vehetné e gyászsesetnek: s melly gyógyszer bizony nem egyéb, mint mindenkinek s kivált a tehetősöknek, s ekkép a kiváltságos osztálynak is honunk felemeléséhez egyenes járulása, mi nélkül, bármikép csürjük csavarjuk is, bizony légvár, ringyrongy, vagy legfeljebb valami „akarom is nem is“ féle kicsi piczi az egész, mit kiállítani birunk.

Mennyire csekély tehetségem engedé, mindig ez irány felé tartám is ehhez képest politikai bárkám magnestűjét, minthogy mindenkor tisztán állott előtttem, mikép e czél elérése nélkül, bármit fognánk is hozni szőnyegre, az vagy éppen nem, vagy csak felette bágyadtan fogna virulni. És ha első felléptemkor nem tárám ki egyenesen és mindenek előtt e sort — legyünk szabadsághoz méltók, és járjunk e szerint mindnyájan aránylag s jó renddel honunk felvirágzásához, vagy ha így cselekedni nem tudunk, akkor legalább gyáván ne panaszkodjunk, ha ránk nézve az istenek legszebb ajándéka a polgári szabadság; soha nem lesz több, mint önámítási buborék, vagy farkas-féle függetlenség, a minthogy félig meddig, ha csalni nem akarjuk magunkat, bizony ez óráig az nem is igen vala egyéb — ha mondom első felléptemkor nem tárám ki illyest egyenesen s min-

denek előtt, de e helyett számtalan mellékes prolegomennel állottam elé, ezt azért tetém, mert bármilly fizetést illetőleg olly mibenlétben ismertem áltaján véve a magyar kivált-ságos felfogását, mint a milly mibenlétben létezik bár a legjobb, de kellőleg el nem készült mező is valami hasznos mag elfogadására. Tehetségemmel ennél fogva okszerintiben s jobb logikával gondoltam gazdálkodhatni, ha egy kis elő elkészítésre, azaz egy kis szántásra, s kivált egy kis gyomlálásra fognám, a mint tettem is, egybepontosítani csekély erőmet. S hogy mennyire vala szükséges több mint egy decennium előtt ezen előleges műtétel, az adó körüli zavart ideák rectificatioja t. i. és az az iránti előítéletek némileges kigyomlálása, az tán abbul világlik leginkább s meg nem czáfolhatólag ki, mihez képest még kevéssel ezelőtt sem akart az igen is kemény föld s kivált az igen is sok előítéleti dudva és kóró miatt mefoganni a közös adónak magva.

Ámde az uj iskola errül máskép ítél s e szerint jobbnak tartá, s alkalmasint egyedül, mert Magyarország pilanatai igen drágák, a szép szavak és dagályos declamatiók pedig felette olcsók, rögtön tűhegyre állítani az egészet s kapustul törni a házba.

Következése ezen fölötté „lelkes” de nem annyira „eszélyes” eljárásnak mi lett, azt hiszem mindenki előtt sokkal ismeretesb, hogy sem azt most ujra s részletesebben felfrisíteni s a tisztelt közönség elibe hozni szándékom lehetne. Elég az, hogy megbukott az ügy, s nemcsak megbukott, mi, mint hihető s előre látszott, megbocsátható volna, de fájdalom, és ez a baj, sokkal hátrább bukott, s velem együtt mind azon napszámosok, mi, kik hosszú évek során egy egy lépéssel közelíteni igyekszünk az igazság s ekkép a legnagyobb józanság e céljához, mi nem igen tudtuk, mit legyünk teendők, a jobb időt s jó szerencsét negativ állásban bevárandók, vagy positive valamit mive-lendők-e, mikép az adó dolgát még jobban ne rontsuk

meg, vagy azt ha lehetne, legalább azon odiumbul némileg kifejtsük, melybe a tulhév iktatá azt. S így lön, hogy én állásomhoz s körülményimhez képest, mennyire én fogom fel, illőnek, józannak, sőt kötelességben járónak tartám mellette felszólni s pedig olly módon, mikép mindenek fölött két feltételt, vagy inkább két 'megnyugtatót' tüntessek ki. S ugyanis

1) hogy azon summa, melly tervem szerint aránylag rám vagy másra volna rovandó s végkép megállapítandó, soha semmi változásnak s kivált fölemelésnek ne legyen kitéve; és

2) hogy közös kézfogásunk s vállvetésünk kellő látogatását s eredményét is várhassuk okszerintileg.

Már a házi adó felének elvállalásában, mint proponálva volt az, s legalább mint kezdetkor fejledezett volna ki a dolog, hiába keressük az érintett megnyugtatók egyikét vagy másikat, s pedig mert okvetlen napról napra magasbra verték vala fel e cassát, s ekkép sem előttem, se senki más előtt soha nem lett volna isméretes a ránk rótt, vagy inkább minden közgyűlésben ránk róható, sőt okvetlen ránk rovandó teher, s aztán, mert illy eldarabolt s a t. s a t.!! manipulációk után, a mellett hogy legalább egy darabig meg nem szűnő magunk közti háborúnak legsuperlatívabb kéjeit élveztük volna, valami nagyobb, közös és nemzeti eredmény helyett, áldozatink inkább csak némi localis érdekeket mozdítottak volna elő, sőt, tisztelet becsület de igazság is, tán egyedül némi sinecurák megalapítására szolgáltak volna, meg kell vallani, felette hasznos (!) talajul.

Harmadszor mondom, nehogy következtetlenségről vádoltassam, én, mi személyemet s körülményimet illeti, mind e mellett jobban szerettem volna a házi pénztár részéhez járulni, s pedig azon oknál fogva, mellyet már felhoztam, s mellyhez képest, mennyire én bírok látni az

események gyökérokaiba, semmi nem hatott volna nemzeti s alkotmányos létünkre olly elhatározólag, t. i. olly biztosan élet, vagy olly elkerülhetlenül sir felé; minek bár egyikét bár másikat én disztelen pangásunknak elibe teszem, mint azon kénytelenség, mellybe helyezé vala az értelmesb s tehetsébsb részt ezen új rendszer, úgy szólván *pro aris et focis* s pedig nyílt háboruban viaskodni az énesek; rendbontók, herék és spoliatorok serege ellen, és vagy őket legyőzve kivívni elvégre az igazi rendnek s kivált a köztünk még soha tökéletesen fel nem fogott, vagy legalább elég féltékenységgel általján még soha nem gyakorlott, törvény iránti feltétlen engedelmességnek diadalát, vagy általuk legyőzve, bucsut adván minden nemzeti s alkotmányos szebb reménynek, legalább menedéket keresni a philosophiai *resignatio* csendes öblében, nehogy tantalusi kinok közt egészen el legyenek fecsérelve ez életnek még kisebbszerű minden örömei is.

Ámde illy kockajátéokra állítani üdülést vagy bukást — csakhogy így vagy amúgy, de valamikép elvégre megszünjön végvonagláshoz hasonló állapotunk — nem mindenkinek dolga, s bizonyosan nem a magyar többségé, mint ezt a legközelebbi események is untig mutatják; nem nem, ez a magyar többségnek nem dolga, s pedig mert része nem is sejti, milly szégyenteli állásban pangunk, része ellenben noha ezt sejti, még sem sovárg magasb fok után; s így miután nem elég csak egy uton kísérteni meg diadalt, de száz uton visszaverve, ha csak szikrája mutatkoznék is reménynek, még a százegyediken is új elszántással kiállni hazafiui kötelesség, vajmi sok tétovázóra azonban általján véve csak felette kevés elszántat számíthatni, s ekkép siker végett nem egyedül ezek, de főkép azok lényegéhez szükség némi politikai eljárást alkalmazni, én telekdíji eszmém szőnyegre hozatalával gondoltam e hazafiui kötelességnek tehetségem szerint legjobban megfele-

hetni, s pedig mert tervem, mint a tisztelt olvasó tapasztalhatta, előlegesen s feltétlenül foglalja magában azon két megnyugtatót, melly a házi pénztár részének felvállalási esetében legalább tetteleg hiányzott volna, azt, hogy t. i. előszer mindenki az egész fizetési időszak lepergése alatt elhatározottan tudja, évenként mennyit fizet, és e mennyiség semmi esetre magasbra ne emeltethessék; s másodsor, hogy ezen új teher után, új haszon, új kellem s új disz is háramolják közvetlen az egészre, s innen közvetve minden egyesre is.

Ezen, magában felette régi, de magyar politikánk nyilvános mezejét tekintve, még is egészen új eszmének szőnyegre hozatalával pedig azért, vagy inkább azon pszichologiai okbul gondoltam most s éppen most állhatni legokszerintibben, és időhez legillőbben elé, mert a kiváltóságos osztálynak felette nagy száma sőt tán többsége resteli, jóllehet különböző okbul, az adó megbuktát. S ugyan is a kötelességéber s jobb számító fájlalja azért, mert de facto és akarátja ellen ki lett ezen esemény által azon lehetőségbul szorítva: hogy honának felemeléséhez, felvirágzásához tüstint közös erővel járulhasson; a hiú ellenben azért resteli, mert az adónak megbukta gyáva here színébe állítja őt minden méltányosb előtt. S ekkép, miután hinni akarjuk: van még hazánkban szép mennyiségű kötelességéber s meglehetősen számító hazafi, s e mellett fájdalom nemcsak hiszszük, de tökéletesen meg vagyunk győződve, mikép Magyarországbán nincs nagyobb szellemi vis motrix, mint a 'hiúság,' nekünk legalább ezen okoknál fogva úgy látszik, hogy most s éppen most van ideje az adó dolgát ismét szőnyegre hozni, csakhogy más formákban; s pedig, mert ha fel akarjuk is tenni, hogy az éber és jó számító hazafiak mostani mennyisége nemcsak nem csökken, sőt nő — mi mai felhőkön nyargalásink közt még kérdés — azért a megbukott ügyet saját erőnkkel, azaz minden külerő

befolyása nélkül, bizony soha nem fogjuk siker felé fordíthatni, ha a kötelességbrek s jó számítók mellett nem használjuk a hiuk legioját is.

A szégyen érzése azonban kihül, ezt nem szabad felejteni, úgy hogy az, ki ma szégyenből még minden jóra volna hajlandó, már holnap, mikor szégyenével úgy szólván megbarátkozott, mert hiszen azt sokan osztják, s így hiedelme szerint a szégyennek csak egy kis töredéke jut rá, semmi legkisebbre sem vihető többé.

Az adó dolgát illetőleg körülbelül így állunk. Én legalább egyetlen egy kiváltságot sem ismerek, ki eddigelé elég szemtelen lett volna egyenesen állítani, hogy ő se utra, se iskolára, se kórházra, se semmire a világ hátán járulni nem akar, s hogy ő, tálalják az adó kérdését elibe bármilly formában, mindent repudiál s here akar maradni holtiglan. Nem, illyes szemtelen legalább az én utamban eddigelé még nem akadt, s merem állítani, hogy mint még ma állnak a dolgok, ha kerekedik is itt ott illyes minden szemérem nélküli gyáva, ki here lényegével még pajkoskodni is elég nyomorult lenne, mi tán meglehet, azért a nagy többség bizonyosan pirulna illy aljas színben jelenni meg a nagy világ ítélőszéke előtt; s ez okbul, mint tapasztaljuk, általján véve mindenütt, hol megbukott az adó ügye, inkább halatszik mentegetés, mintha megszégyenlette volna tettét a többség, mint fejlenék ki valami megátalkodott és szövet-séges, semmihez se járulási makacsság. A köz teherbeni részvét kérdését tekintve senki sincs, vagy legalább igen kevés van most, ki még annak elve ellen is egyenesen felszólalni bátor volna, de minden szó, minden kifogás általján véve egyedül azon ,mikép' és azon ,hogyan,' t. i. egyedül azon forma és modor ellen van irányozva, mellyben az agitáló párt az adót a magyar kiváltságos közönséggel bekaptni kívánta.

„Hogy mertek engem felkeresni, sőt előmbe állni, ti

semmirekellők, kik az adó dolgát megbuktatni elég gyávák valátok, induljatok odébb, herékkal semmi dolgom.“ Illy szavakkal fogadá csak kevéssel ezelőtt az adónak bizonyos őszinte barátja, az adó dolgát megrontó osztály bizonyos töredékét. Ámde mi lőn a válasz? E következő: „Uram, ki mondja azt, hogy mi ingyen kívánjuk élvezni a hon javait, s nem akarnánk annak szebb kifejtéséhez járulni? Ez egyenesen rágalom. Mí, igaz, nem akartuk s nem is fogjuk elvállalni a házi pénztár részét, mert tudja az ég, mennyire csigáznák azt fel bizonyos jó urak, lenne csak kezükben, akkor se hossza se vége nem lenne a fizetésnek, látszatja pedig semmi. De hogy mí minden adótul vonakodnánk, melly rendesen s igazságosan s változhatlanul volna ránk kivetve, s mellynek haszna is mutatkoznék, azt nem állítottuk soha.“

Igen, csak kevéssel ezelőtt fordult elő ezen eset. S miután bátran állithatni, hogy most még ha nem is mindenütt, legalább felette sok helyt, hol megbukott az adó dolga, hasonló illyféle mentegető themát pengetnek a buktatók, úgy hiszem nem hibázom, ha újra erősitem, hogy most és éppen most van legjobb ideje az adó dolgát ismét szőnyegre hozni, s azt keresztül vinni, s pedig mert most még úgy szólván készületlenül rohanhatjuk meg az adózni nem akaró, de illyest megvallani szégyenlő s ekkép hátulsó kapucskákat kereső osztályt; midőn engedjünk nekik csak időt, s bizonyosan úgy elárkolják magokat, miben mindenkor nagy mesterek voltak, s úgy annyira megbarátkoznak en compaignie még olly szégyennel is, mellyet egyes el nem viselhetne, mikép aztán tudja az ég, ki töri meg sorukat.

Én szavuknak nem hiszek vakon, s azon mentegetési phrásisokban, [mellyeket felhozék, sem látok csupa őszinteséget, de legalább is szintannyi sinórral sujtással ki varrt hátulsó ajtót. Ámde hagyján, ez mindegy, ragadjuk

meg csak az illetőket rögtön szavuknál, ez a fő dolog. Az őszinte örülni fog rajta, a kaján pedig, ha fondor mester-ségire nem nyer időt, hallgatni. S ennél több nem kell. Ugy hogy ha mind azok, kik legközelebbről az adó dolga körül agitáltak, de ügyük nem sikerült, most újra kiállnának a gátra, s pedig eszmém szerint, de őszintén hazafiui, minden irigy fondorkodás nélküli tiszta lelkesedéssel, s üdvemre hiszem, ha van még lélek nemzeti testünkben, szinte bizonyos volna a siker.

„Nem akartok fizetni a domesticába drága földiek? Igazságtok van. Ámde más uton, mint mondjátok, nem vonakodtok a fizetéstül, ha t. i. ismernétek a ,mennyt', ez nem változhatnék, s hazafiságtok gyümölcset is ,várhatnátok' — felséges! Legyen ehhezképest kívánságtok szerint akár így akár úgy, de minden esetre ,valamikép' s a t. s a t.“

Tegyük fel, hogy most idővesztés nélkül minden vármegyében az illetők, kik kezeikbe vették honi ujjaalakulásunk vezérfonalait, mind egyszerre illy tactica után járnának el; s tegyük fel, hogy mint én kész vagyok illy ügyért letenni minden antipathiát, minden személyességet, s közlegény sorba állni bárkinek vezérlete alatt, úgy több illy egyed fogna találkozni, ki szintígy cselekednék — s ezt feltenni tán szabad, mert hiszen ez nem volna egyéb, mint szoros hazafiui kötelesség — tegyük ezt fel, s azt hiszem, ha nem szülne is őszinte együttműködésünk tökéletes egészségű magzatot, legalább számíthatnánk olly ivadéokra, melyet idővel és kivált szent hazafisági gonddal minden nyavalyáiból kivetkeztetni, s egykor nagyra, erőre s vajmi szépre lehetne nevelni, melly ivadék, nemzeti regeneratióknk kérdését illetőleg, ha azt gyakorlati szempontból fogjuk fel, minden esetre mélyebb hatással volna, mint mind azon terv, mellynek kidolgozása körül annyi gonddal buzgalkodunk, melly tervek azonban pénzbeli elégséges alap nélkül soha életbe nem léphetnek.

E műtételre tehát, ismétlem, most van idő, vagy soha; legalább soha, mint én fogom fel, a siker annyi hihetőségével.

A vidini pasa által 1828-ban rutul visszaveretett Geismar orosz tábornok. Éjjel a veszített csata után összehíja ez tanácsa fő embereit. „Mit legyünk, így mond, teendők? Visszavert ma minket hármas erő, sikon vagyunk, holnap nem állhatunk ellent. Vonuljunk tehát, mennyire lehet, ma még vissza, vagy üssünk még ez éjjel most rögtön a törökre. Ezt ő nem várja, s alkalmasint diadali ittasságban pihen, most van ennél fogva ideje helyre állítani a szerencsétlenül dült koczkát vagy soha. Gyáván hátravonuljunk-e tehát, életünket tán még néhány napra hosszabbítandók, vagy lelkesen előre, s így legalább becsületünket megmentve?“ Így ő. S a tanács ez utolsóban egyezett meg, s csak hamar futotta a tábort a megtámadás jelszava keresztül. Meg lőn rohanva és szétverve a török, s ez óta nemcsak az érintett háboruban, de mai napig sem mutatta képét e tájon többé.

A marengoi ütközettel mi jártunk így. Már miénk volt a diadali babér, mikor váratlanul s éppen azért, mert váratlanul, ismét kicsikarta azt kezeinkből a meg nem tört lelkesedés.

Igy tűnnek bizonyos pillanatok a világ eseményében néha fel, mellyeket meg nem ragadni szintolly veszteség, mint bizonyos kárt következtet bármilly úgy időelőtti szőnyegre hozatala.

Egyedül kellő pillanat megválasztása vezet sikerhez. S e tekintetben nem vonakodom ezennel ugyan még meg nem tört, de mély buba sülyedt kedélylyel kijelenteni, hogy mióta a p. hirlap tünt fel egünkön, s egy egészen új iskola alapját vetette meg, mellyet bátran nevezhetni a szétbontás iskolájának, azóta időt, helyt, körülményt összezavarva, vagy olly éretleneket látunk szőnyegre hozva, miket legna-

gyobb veszély nélkül még most teljességgel nem assimilálhat magával nemzeti testünk, vagy elmulasztjuk megragadni az alkalmas időt, némi legsürgetőbbek s már tökéletesen megéretteknak tüsténti életbe léptetésére.

Némellyekben, hol csak lépten lépve kellene haladnunk, elragadtatunk; némellyekben viszont, mikben lehetetlen elég sebesen indulni, vesztég állunk sőt hátra megyünk. Valóban éppen úgy, mint rossz puskás, úgy kezel nálunk nem egy „feltűnő” politikai eljárását. Durr! El van hibázva. S miért? Mert két öllel a vad előtt surrant el a golyó. Durr! Ismét elhibázva. S miért? Mert most ismét két öllel maradt el az ön.

Isten tudja, így kezeljük mi a politikát most! Egyben másban megbocsáthatlanul szaporán, egyben másban viszont megbocsáthatlanul lassan.

Már az adó dolgát illetőleg, ma úgy állunk, mint állott Geismar 1828ban a töröknek, avagy mint állott Napoleon 1800ban hadainknak átellenében.

És ezért most, de rögtön most, mielőtt a fizetni egyáltalában nem akaró herék szövetségre léphetnének s magukat elsánczolva, tudja az ég, milly ezer hátulsó kapukkal elláthatnák, most még meg lehetne fordítani a csata sikerét — én így vagyok meggyőződve — midőn peregjen le csak egyszer ezen alkalmas idő, s én legalább nagyon kételkedem, hogy mi magunk saját erőnkkel — s e körül forog alkotványos létünk és nemlétünk — olly hamar, vagy csak valaha is ki bírhatnók vinni az általános adózásnak életre vagy halálra vezető elvét.

Geismar és Napoleon hadai azonban bizonyosan soha nem lettek volna képesek megfordítani a diadali koczkát, ha egy lélek egy akarát nem járja át s nem lelkesíti azok minden tagját, s annál kevesebbé, ha alakos sőt áruló lappang köztük.

Az alkalmas pillanat megragadása tehát magában még

nem elég, de a mellette küzdők közti őszinteség is elmul-
hatlanul szükséges.

Van-e azonban mind azoknál illyes, kik az adó mellett
szólottak fel? Bizony nem tudom. Ámde ezt, mennyire
lehet, előbb hogysen agitatiohoz fogni tanácsos volna, ki
kell kutatni, s azért méltóztassanak szólni. Az alatt pedig
hadd folytassam tárgyalásomat.

XIX.

Jelenkor, 97. sz.
decemb. 7. 1843.

Három viszonylag egymás által feltételezett műtétre
osztám magamban fel, mint már több ízben érintém, adó-
körüli eljárásomat. Pusztá tárgyalásra, agitációra s végkép
annak kifejezésére, hogy valljon mikre volna az egybegör-
dült pénztehetség előlegesen s legcélszerűbben összepon-
tosítandó.

Az első műtétre, bár fognék aztán a másodikra át-
menni bár nem, mint szinte érintém, s most egyedül köny-
nyebb felvilágosítás végett hozom ismét elő, minden feltétel
nélkül határoztam el magamat, s pedig legfőképp azért, mert
azon remény kecsegtetett, megvallom, hogy ha egyéb hasz-
not nem teendének is, minden esetre legalább azon odiumot

fognám elemezésem által némileg tán egy kissé enyhíteni, melybe burkolá az adó kérdését a tulhév. Már mennyire volt e remény alapos és milly gyümölcse lesz, határozottan nem tudom; de ha mindenki felszólalna, kit a dolog illet, t. i. az ki fizetni volna kénytelen, s nem az, ki inkább csak a zavarbani halászat után sovároog, és ha tervem, melyet korántsem fejtettem még egészen ki, olly ismeretes volna is már, mint a pesti hirlapi terv: én legalább úgy vagyok meggyőződve, ha minden, kit a dolog illet, felszólalni, s magát valamire elhatározni volna kénytelen, igen nagy részben alkalmasint arra határozná el magát, hogy egyik tervhez sem áll, de ha lehet, valamelly hátulsó ajtón kisurran s éppen nem fizet; azon esetben azonban, ha már a két most érintett terv közt kellene választania, azt hiszem, bizonyosan inkább enyimhez állna a többség, mint a megbukotthoz. Én így vagyok meggyőződve; s valóban nagyon érdekes volna, ha nevet oda téve — mert illyes dolgokhoz nem illik anonymitási álarcza — jó nagy szám hallatná magát, hogy valljon a domestica részét kívánja-e inkább fizetni, s pedig az agitáló párt szellemében, vagy nem volna-e hajlandó inkább telekdíji eszmémet legalább in thesi pártolni.

Kérem is ennél fogva, álljanak az illetők elő, de mint mondám, nevet, s nem ál de igazi nevet, oda téve; mert másképp lehetetlen, a fizetőket a zavarban halászni akaróktul különböztetni, mi azonban elmulhatlanul szükséges; mert hogy ezen utolsók serege jobban kedvelné a domestica tömekegit, s e fölött igen nagy szám, kivált szájra és tollra nézve, s ekkép magának könnyen majoritást szerez, az, úgy gondoljuk, eléggé isméretes.

Legyen ez egyébiránt bármikép, elég az, hogy az adó-körülti első műtételekre, annak tárgyalására t. i. minden feltétel nélkül határozám el magamat, minek következtében ,Adó' és ,Két garas' cím alatt a Jelenkorban ezen czikken

kivül már 25 darabot is terjeszték a magyar közönség elé s alkalmasint hárommal négygyel, sőt lehet tán még többel is fogom pótlani e munkát.

A második műtétet, a dolog életbe léptetési kérdését azonban, mint már részletebben adám elő, legfőképp attul véltem felfüggesztendőnek vagy inkább feltételezendőnek, hogy valljon eszmém fölött mikép fogna nyilatkozni rendes organuma vagy más mód által a haladó párt par préférence és par excellence; úgy hogy ha akadályoztatólag, akkor ez alkalommal simpliciter leteendném azt; ha ellenben méltá-nyolva, akkor, feltéve: egészségem egészen meg nem bom-lik, s nem jó valami előre nem látott de meggyőzhetlen akadály közbe, alkalmasint mindent, mi constitutionalis becsülettel egybefér s csekély tehetségemet föl nem mulja, elkövetendenék, miszerint életbe lépjen az ügy.

Eljárásom lépcsőzetit a szőnyegen fekvő kérdésben így jeleltem ki magamnak. És az, ki csak féligmeddig ismeri is Magyarországon a dolgok mai fekvését, úgy hi-szem, kénytelen lesz megvallani, hogy, mi a két első mű-tétel körüli eljárást illeti, nem választhattam vala gyakor-latibb utat, mint azt t. i., hogy legelsőben is egyedül tár-gyalni fognám az adó kérdését, s azzal csak azon esetben és csak akkor lépni az agitatio mezejére, mikor tökéletes, vagy legalább némilegi bizonyosságot fogtam volna arról nyerni, hogy a p. hirlapi párt azt nemcsak akadályozni nem, sőt inkább elősegíteni fogná; midőn ellenkező esetben további érlelésnek hagyván azt át, ez alkalommal egyenesen leteendéném az egészet.

Én az utolsó cikkben elősoroltak szerint a mostani pillanatot tartom legkedvezőbbnek, az adó kérdése elvét, nem tudnám elhatározottan és szorosan ígérni, milly for-mában, de minden esetre 'valamelyesben' keresztül vinni s életbe léptetni. — Nem mondom — s értsük egymást — hogy okvetlen keresztül menend, életbe lépend az. Távul

ettől, mert megbukása sokkal hihetőbb. S ugyanis, mint-hogy vesztett csatát, s kivált Magyarországon vesztett adócsatát helyreállítani sokkal bajosb, sokkal súlyosb, mint szűz haddal valami más ügy körül vívni ki diadalt. Én csak azt mondom: ma kedvezőbb a pillanat mint holnap, holnap pedig kedvezőbb mint holnapután, s így folyvást; úgy hogy minél továbbra halasztjuk a dolgot, annál nehezebb, annál kétesb lesz annak sikere, s pedig nemcsak azért, mint fentebb mondtam, mert most némileg még resteli az adót megbuktató kiváltságos rész, hogy utolsó tette annyi előtt gyáva here színébe állítja őt, min azonban vajmi hamar nem fog pirulni többé, hanem azon okból is veszélyes az adó kérdésének eldöntési kísérletét utóbbra halasztani, mert politikai lázban vagyunk, melly azonban nem érte még el acmejét, de okvetlen elérendi, s ekkép ma egyet s mászt csendes uton s saját magunk által még életbe léptethetnénk, mit később, mikor egyszer tökéletes zavarba fogtak keveredni az eszmék — milly lét felé; ne csaljuk magunkat, gyors léptekkel indulunk — se békes se constitutionalis uton; azaz saját magunk által nem leszünk életbe léptetni többé képesek. S mik közt az adó kérdése legelső helyet foglal.

Hogy adót fizetni fogunk, s pedig rövid idő múlva, az előttem axiomai világosságban áll. A különbség csak az, hogy vagy mi magunk fogjuk azt kényünk kedvünk s erőnk szerint vállunkra venni, s hazánk előmeneteli csatornáiba fektetni, vagy idegen hatalom fogja e műtételt kénye kedve szerint s tán erőnkét haladólag végbevenni; a rendesen lefizetett adónak nyugtatóján kívül pedig tán mit sem fektetni a honba. Egyiknek vagy másiknak reggele elkerülhetlenül s tán szaporábban mint gondolnók, ránk virad, erről legyünk bizonyosak.

Constitutionalis féltékenység, pszichologiai felfogás, nemkülönben körülményinknek, az időnek, s minket kör-

nyező politikai csillagzatoknak jelen állása, engem ennél fogva egyiránt, s mondhatom, majd ellenállhatlanul kész-
tenek arra: „hadd állnék tüstént ki az agitatio mezejére,
mindent elkövetendő, mit megtörött ugyan, de azért még
egészen meg nem tört kedélyem csak mivelhet, hogy mi-
előtt késő volna, s ezt más hatalom fogná eszközteni, mi
magunk vigyük végbe azt, mi a constitutionalis lét legmé-
lyebb talpköveihez tartozik, azt t. i. hogy mi magunk, min-
den külhatalom beleavatkozása nélkül, víjuk ki a köz ter-
hekbeni általános részvét diadalát, s melly diadal kivívása
nélkül, bármikép iparkodjunk is prókatori phrasisokkal s
hetyke szemfényvesztésekkel fődözgetni ebbeli szűgyeninket,
azért Isten és minden méltányosb előtt bizony csak barbar
nép vagyunk, melly legföljebb szánakozást érdemel, s ko-
rántsem polgárosodott nemzet, mellynek az emberiség dísz-
fűzésében volna helyt foglalni szabad.“

Minden tekintetet félre téve, én tehát inkább ma sze-
retnék az eszmém körüli agitatio mezejére állni, mint
holnap, s pedig mert, mint mondtam, s még ezerszer kész
volnék mondani, mert honunk investitionalis kérdése elöt-
tem legelső, s aztán, mert ha van még idő e fontos kérdést
constitutionalis uton eldönteni, az most van, de csakhamar
tán nem lesz többé.

S valóban annyira sürget engem valami belső érze-
lem, de egy napot se veszteni, s egész tehetségem súlyát
vetni mérlegbe, ha az ott végkép meg is törnék, csakhogy,
mielőtt késő volna, életbe segéljem léptetni az adó ügyét,
mikép valósággal felette nehezen birom követni ítélő-tehet-
ségem tanácsát, melly a p. hirlapi párt eszmém fölötti vé-
leményének kipuhatolását javasolja előrebozsátandónak, mi-
előtt az agitatio fanyar, s kivált e kérdésben olly súlyos
műtételéhez fognom volna józan.

Életem legjobb részét, mennyire velőm és inaim bir-
ták, hazánk szolgálatára költém. Néha ugy sejtem, mintha

hátramaradt napjaim száma már felette csekély volna, s akkor kimondhatlan fájdalom tölti el lelkemet. S tudja az ég, nem azért, mintha belészerettem volna ez életbe. Oh nem! Mert hiszen mi a magyarnak élete, kiben csak egy kissé is nagyobb a lélek, mint volna nehéz az agyag? Bizony aligha több, mint „kétes remény“ s tán ennyi sem. Nem élethezi vonzalom epeszti tehát keblemet, valóban nem, hanem egyedül azért súlyed kedélyem néha legmélyebb buba, ha jövő napjaim sorát már felette rövidnek sejtem, mert hátratekintve leélt napjaimra, lehetetlen a körül ámitani magamat, hogy e közben annak de csak század része sem lépett életbe, és ez is csak felszínleg, mi olly bájteli álmakba ringatá honszeretettül ittas keblemet, s hogy ekkép, ha nem volna időm többé némi maradandóbbak sark-megvetéséhez járulhatni, földi pályám, legtisztább szándékom s nem csekély fáradalmim daczára valójában szinte minden haszon nélkül, egyedül önámításokban fogott volna peregni le.

Fenmaradt erőmet ej be örömet bocsátnám ez okbul s feltétlenül áruba, csakhogy vérünk jövődjét elvégre egy közös nemzeti alapra állítani én is segítsem elé. Melly alapot azonban ne keressük felhőkben, vagy éppen felcsigázott ábrándinkban, mert közel fekszik az hozzánk, s nem egyéb, mint „közterhekbeni általános részvét.“ Ugy hogy ha éltem utolsó pillanatában azon képpel kecsegtethetném a halál karjaibul kibontakozó lelkemet, hogy én is küzdöttem és sikerrel küzdöttem azon elvért, melly a magyart szánakozást érdemlő népbül dicsteljes nemzetté fogná emelhetni; oh akkor megbarátkozva embersorsommal, hálát fognék rebegni, hogy a nagy természetbül öntudatra lépni, habár csak rövid időre, annyi gyötrelmek közt s olly felette csekély erővel, én is engedtettem.

Ennyi sulyt, s valóban nem kevesebbet, tulajdonitok a kérdésben levő ügy diadalának!

Mind ezek daczára azonban, noha a közterhekbeni részvét kérdését legsürgetőbbnek tartom s annak keresztülvitelére a mai időt gondolom legalkalmasbnak, és semmire sem vágnám tehetségemet olly örömet gyakorlani s egybeponstosítani, mint éppen erre, még is le fogom tenni az egész ügyet, s körülötte de legkisebbé sem agitálni, legalább bizonyos időig, vagy alkalmasint soha többé nem, ha még azon párt, mellynek organuma a p. hirlap, sem segitendi azt elő, sőt tán még akadályoztatandná, s ugyanis: mert mint XVII-ik cikkemben érintém, nem szeretek apály- és dagálylyal szemközt vitorlázni, mikor az előmenet lehetetlen, a visszanyomatás ellenben bizonyos; ha pedig az adó kérdése körül, mellynek annyi ellensége s legfeljebb némi hanyag barátja van, agitálnék, mikor még azon párt is ellenzené azt, melly olly nagy erőt fordított annak kivívására, akkor valóban szél és dagály ellen hiában fáradnék, sőt még hátrább esném az ügygyel, mint az ma áll, s mellynek kiküzdése aztán, mint kétszer esettnek, még súlyosb lenne, vagy éppen egészen lehetetlenné válnék. Ezt azonban nem akarom. Ugy hogy ha diadalra, vagy legalább némi előmenetre segitni nem birom az adó kérdését, azt semmi esetre hátrább lökni, sőt tán egészen megsemmisíteni nem vágyom.

A conservativ osztálynak nem egy tulzója botránnyal fogja olvasni e sorokat tudom, hogy én a p. hirlapi pártnak, mellyel háboruban voltam, vagyok, s tán utóbb is lenni fogok, annyi sulyt tulajdonítok, mikép eljárásomat ugy szólván jó kedvétül s gratiajátul tételezem föl. Miután czéлом azonban távulról sem ujhuzás, vagy megnepszünő háború, de ennél valami sokkal magasb, én minden szenvedélyt magamban elnyomva, bárkivel is szivesen lépek egyességre, ki honunk javát, vérünk diszét előmozdítani képes és hajlandó is. Honnét aztán e czélnak elérésére, mennyire én gondolom ezen eljárást gyakorlatinak, valamint a kor-

mányt hiszem mindenek előtt utilisálandónak, úgy honunk legkisebb tehetség-töredékét is, mely jó akar s elő is mozdíthat, fitymálva félre vetni, valóban bűnnek tartom.

Én tökéletesen meg vagyok arról győződve, hogy a p. hirlapi párt s kivált annak organuma, lehető legnagyobb veszély felé indítá nemzeti s alkotmányos létünket, mert éretlen tulhajtása által legnagyobb visszahatást bősztett vérünk és alkotmányunk ellen fel. — Még csak kezdetén vagyunk a szomorú dramának s már is mutatkoznak symptomái egy tökéletes zavarbai indulásnak, melyben ha nem ütend alkotmányunk s kivált nemzetiségünk végórája, alkalmasint egyedül a nagy isteneknek közvetlen műve lesz. S mind e mellett, noha vérző szívvél tapasztalom, mennyire dül a p. hirlapi iskola tanaitul felbőszítve szerencsétlen vérünk ismét belseiben, nem vonakodom e sorok által mind a p. hirlap szerkesztőjét személyesen, mind azokat, kik pártjához tartoznak, vagy legalább a közvélemény szerint ahhoz számíttatnak, hazafiúi érzéssel felhívni: „pártolják ügyemet,” vagy inkább „ügyünket,” sőt még jobban mondva, „honunk legérdekeseb ügyét;” vagy lépjenek ellenem loyális őszinteséggel ki, s megmutatván, hogy tervem nem olly sürgető, nem olly életbevágó, mint erősitem, s minden esetre ki nem vihető, álljanak az élet gyakorlati mezején valami helyesbbel elő. A nyájas olvasó pedig, s kivált az, ki idejének még zsenge korát éli s ekkép alkalmasint még sokat fog későbbi időkből tapasztalni, mikor mi régiebbek semmi esetre nem leszünk többé, a nyájas olvasó emlékezzék meg e sorokra, melyek által egy felcsigázott lázas állapotból, melybe mind inkább belé fog bonyolodni szerencsétlen hazánk, a gyakorlati cselekvés mezejére kívántam idézni mind azon tehetséget, mely most jobbadán alap nélküli theoriákra, s egymás elleni szemrehányásokra fecséreltetik el; akkor, ha meg fog emlékezni e sorokra, alkalmasint átlátandja, s bár ne legyen késő, hogy kár volt

szavaimra nem hallgatni, s kivált kár: eszmém életbe léptetésére minden erőket egybe nem pontosítani, míg erre még idő volt, minthogy ha nem lépünk rögtön a cselekvés mezejére, mellyre azonban pénz és sok pénz nélkül inkább csak rontólag léphetünk, mint építőleg, lehetetlen, mikép mind azon erők, mellyek most honunkban napról napra erősebben fejledznek, és józan logika szerint irányozva s kezelve valódi csudákat mivelhetnének, elvégre olly lázas állapotra ne fajuljanak, mihez képest aztán rend és béke talán egyedül nemzetiségünk és szabadságunk csorbitásával, sőt ezeknek tán tökéletes feláldozásával fogjon lenni ismét megvásárolható.

Minden nap, s minden bármilly csekély tehetség, melly a kérdésben levő ügy közelebb vitelére nem használtatik, ehhez képest legsajnosb veszteség. Legsajnosb pedig azért, ismétlem, mert ha van még valami, mi azon lázas állapotot, mellyben nem egy hazánkfia szinte kettétörésre hajtja nemzeti és alkotmányos létünket, a politika gyakorlati mezejére volna még fordítani képes, az valóban nem egyéb, mint minélelőbbi megnyitása egy olly kincsforrásnak, mellyből bőven lehetne meríteni mind azok életbe léptetésére, mik most tantalusi kinok közt jelennek meg a buzgóbbaknak, kivált a fiatalságnak hont bálványzó, de nem átalom mondani, nyavalyás álmaiban.

Illy kincsforrást azonban egyedül eszmémnek, vagy azzal hasonlónak életbe léptetése által nyithatni meg.

Nyilatkozzanak tehát a p. hirlapi párt tagjai, ismételve és hazafiui érzéssel szólitom fel erre őket, eszmém mellett, vagy eszmém ellen. Mikép aztán bátran és jó kedvvel hadd gyakoroljam hátramaradt csekély tehetségemet az agitatio mezején, vagy legalább nyugodt kedélylyel s elszánással kisebb körben vihessek egy egy téglát hazai felépülésünkre.

Hallgatást azonban, noha azt tartja a példabeszéd: „qui tacet consentire videtur,” én éppen ellenkező értelem-

ben fogok venni, mert némi oldalról megvallom egy kis irott biztosítást hinnék a józanság tana szerint előlegesen bevárandonak, mielőtt az agitatio mezejére kiállni eltökélhetném magamat, mellyen aztán mit mivelnék, az én dolgom.

Én ennél fogva, mi telekdíji eszmémet illeti, egyenesen a p. hirlapi párt kezében vagyok s annak tetszése szerint fogok tenni, ezennel kijelentem, úgy hogy ha e pártnak mindnyája vagy többsége azt nyilvánítja, hadd állnék ki az agitatio mezejére, hol őszinte pártolására számithatnék, akkor, ha erőm egészen meg nem törik, tüstint kellő mozgásba teszem magamat; ha ellenben az érintett pártnak mindnyája vagy többsége eszmém ellen nyilatkozik, vagy hallgat, akkor keresztet vetvén ez ügyre, mennyire birom, más hazai növények öntözgetésére s ápolására fogom fordítani hátralevő napjaim sorát.

Esedezem ennél fogva, ha nem is hosszas tárgyalásokért, legalább néhány őszinte sorért.

Addig is azonban elő szándékolom adni még közlendő s a Jelenkor organuma által e jelen évben bevégzendő 'Két garas' című cikkekben:

1) Miért hiszem a telekdíj körüli eszmémet illető harmadik műtételt, t. i. az egybe gördült pénztehetség mirefordítását csak akkor venni tanácskozás alá és határozni el, mikor már egyszer meg van nyitva az általam tervezett bő kincsforrás.

2) Mit tartok Morion, és a magát még nem nevezte magnásnak, telekdíji eszmémet érintő észrevételeiről, és hogy

3) Tulajdonkép s egy kissé határozottabban mi körül, vagy inkább: minek elérése végett kívánnék az agitatio mezejére lépni.

XX.

Jelenkor, 98. sz.
decemb. 10. 1843.

Telekdíji eszmém-mel sokan barátkoztak meg, mint hitelesen jött értésemre, kiktől illyest legkevesebbé vártam volna. Többek közt például bizonyos földesur, ki különösen nagy terjedelmeket bír s kinek nyakába tervem ekkép szép súlyt akasztana. Istenem — mondám, mikor ennek tudomásához jöttem, kéjelragadtatással magamban — bizony, él magyar, áll Buda még; mert hiszen mikép lehetne más-kép, ha tiszta honszeretetből nem, hogy olly ur, kit felho-zék, s ki eddigelé egyenesen nem fizet semmit, s e mellett igen szereti a pénzt, annyi vonzalommal sőt udvarisággal viseltethetnék olly terv iránt, melly után annyit volna kö-teles fizetni.

Ámde csalódtam, mert a honszeretet köntösében fénylő rejtély alatt legalább is volt annyi számítási tehetség, mint bármi egyéb; mert a felhozott, átlátván hogy ránk kivált-ságosakra nézve a nemfizetési állapot ezentul ugy is minden esetre csak pillanati lehetne, inkább ma volna valami köz-fizetéshez járulni kész, mint holnap. S pedig, azért inkább ma mint holnap — s itt különös vigyázatért esedezem — mert ma még olly körülmények közt vagyunk, mellyekben teendő fizetésinket tekintve még kezeinkben tarthatjuk a ,mennyt' és a ,célt,' midőn nem egy szerencsétlen politikai experimentumink következtében mind az egyik mind a másik tán már holnap ki fogott esni azokbul.

És e dolgot, ha sikerét kívánjuk, valóban illy szempontbul kell fogni fel, t. i. a józan számítás alapjaira kell állítani azt; mert mindaddig míg egyedül vagy legfőkép, honszeretetre, enthusiasmusra akarjuk rakni illyféle építvényinket s ekkép mindig, vagy jobbadán ezek gerjesztésére s feltüzelésére pontosítjuk össze tehetséginket, s érzelmekkel gondoljuk kivíhatni a csatát, mindaddig bizony nem viszünk ki s nem léptetünk életbe sokat vagy tartóst, de legfeljebb pillanatig ragyogót, minthogy minden szerelem, és ekkép a honszerelem is, bármilly tiszteletre méltó legyen is egyébiránt, nem ritkán fajul lázra és tökéletes vakságra, s ekkép néha ellenállhatlanul téved a legnagyobb aberratiókba; az enthusiasmus ellenben előbb utóbb, de bizonyosan kihül, és annál szaporábban, minél nagyobb volt. Mikép, ha van egyszer valahol előmeneti akarat, mint hála az ég! nálunk magyaroknál már egészen kifejlett e vágy, egyedül jól egybeillesztett számok vezethetnek nagyobbyszerű és tartósb eredményekhez, mert a kétszer kettő négy sem nem változik, sem el nem ragad, sem ki nem hül.

A magyarnak általján véve azt vetik szemére, hogy egyedül „szalma-tűzként” lobban fel, cserfaként azonban soha nem ég. S nyuljunk kebleinkbe, nem úgy van-e? Bizony nem tagadhatjuk. Ámde mi oka ennek? Sokan, sőt tudtomra mindnyájan, kik erről ítélnék, azt hiszik: egyedül keleti gyorsabb vérünk, egyedül természetünkbe szótt nyughatlanságunk okozza ezt. Én azonban másutt keresem e tulajdonnak kutfejét, abban t. i. — és itt kérem figyelmezzünk — hogy eddigelé a magyarnak vezetői jobbára sőt kirekesztőleg, mindig a nemzet enthusiasmusára appelláltak, számítási tehetségét ellenben soha nem iparkodtak kellőleg ébresztetni, rectificálni, és azt tervük alapjául használni, honnét aztán természet szerint többen több láng és füst, s ebből támadó hamu vevé okszerinti eredetét, de annál kevesebb „életmeleg” fejledezett, melly igazi és tartós egészségre emelhetne volna nemzeti

testünket. S ugyanis, ha valaki álmakat ébreszt, vágyakat gerjeszt, melyek szédítnek, ittas elragadtatásra hevítnek, melyek azonban egyedül álmak s el nem érhető vágyak, természetes, hogy illyes, ha eleintén enthusiasmust, sőt lehető legnagyobb elragadtatást szül is, csak vajmi hamar fogja mind azokat a legnagyobb hévből jégfagyba sülyeszteni, kik reméllettek sőt hittek, de kijátszva, megcsalatra érzik magukat.

Éppen nem a magyar vér és természet nyughatlanságában rejlik ennélfogva a „szalma-tűzi” qualitás, de szapora fellobbanása s éppen olly szapora kihülése, eddigi vezetőinek — t. i. azon vezetőinek, kikre hallgatott — mive, kik vagy érzelgő felszíniségüknél s könnyen pityergő vénasszonyiasságuknál fogva, vagy tudván, hogy önczélaikra könnyebben használhatják a nagy tömegeket, ha érzéseihez folyamodnak, mint ha ítélő-tehetségét fárasztanák, jobbadán fényes képeket, tündöklő légvárakat, s efféle ámitási szereket raktak elibe, valami nem olly ízletes, de annál táplálóbb s nedvbe vérbe erősebben menő eledel helyett.

Tartós meleget csak siker szül, midőn a megbomlott remény okvetlen fagyaszt; ugy hogy ha szapora szalma-tűz helyett valami állandós cserfa-tűzre akarjuk elvégre hevíteni a magyarnak kiállító tehetségét, mutassunk neki álmak s szemfényvesztések helyett valahára már realitást, s bizony mondom, olly állhatatos férfúság fog a lepergett kuruczi fellobbanások, és a mai franczhoni (?) majmolások helyibe nemzetünkben kifejlődni, mint a világ bármilly népében s pedig azon kétségbe nem vehető okbul, mert vérünknek, fajtánknak reménye, kedélye, magában bizása eddig meg nem tört, mi szebb jövődjének legbiztosb keze, mivel ha eddig meg nem tört magában bizása, miután szinte mai napig egész léte de szinte egy pillanatig sem volt egyéb, mint szakadatlan lánczolata nemzetiségén és szabadságán mások vagy önmaga által ejtett sebeknek s meg-

nemszünő kijátszatásoknak, oh akkor tagadhatlanul olly kifejthetési erőt rejt magában, melly ha csak egy kis ápolást nyer, vagy legalább nem akadályoztatik, legdicsőbb eredményeket fog szülni okvetlen.

Hol illy zománcz földi számosnak keblét, ott nem lehetetlen sőt nem nehéz, szalma-láng helyett könnyen el nem alvó tüzet ébresztetni s táplálni.

Lökje magátul a magyar a handabandát s mindenen előtt a handabandázókat, kik annyit szólnak és még is olly keveset mondanak, s kiknek már annyszor vala szánakozásra méltó áldozatja, lökje ezeket magátul, és „számítson,” valamint a felhozott telekdíji eszmémet, jó számításbul pártoló földesur: és meglássa, rövid idő mulva jó számításal de mód nélkül előbbre halađand, mint fog érzelmi komédiák eljátszása s lázító beszédek elszónoklása által nagy előrelépéseket tenni.

Telekdíji eszmémet, vagy annak valami hasonnemüét például éppen nem féltem, ha számítási mezőre vitetik az, midőn körulte enthusiasmust gerjeszteti akarás alkalmasint sőt bizonyosan annak megbuktatására vezetne. S pedig mert a szám egyenesen azt állítja előnkbe, hogy a világ mai körülményei közt elkerülhetlenül s igen rövid idő mulva felette sokat, s alkalmasint nem saját hasznunkra fogunk fizetni, ha nincs elég eszünk, ma legalább valamicskét költenünk minhasznunkra, s hogy ehhezképest, bármilly idegenen, nehezen, sőt keserűn esnék is, ha más okbul nem, csak azért is kellene járulnunk valamikép honunk investitiojához, s pedig hova hamarább, miszerint a nagyobb, s nem annyira nekünk használó, de okvetlen ránk rovandó contingenstül menekedjünk meg. Az enthusiasmus ellenben, melly mai nap mind azon szépen hangzó phrasisok által gerjesztethetik és hozathatik mozgásba leginkább, sőt tán már egyedül, mellyek az emberi nem egyenlőségi themája és a nép souverenitása körül keringnek, ugy megijesztené

s annyira idegenitené el eszmémtől mind azokat, kiket tulajdonkép illet a dolog — t. i. kik fizetnének — hogy általuk egyenesen vagy mellékesen, de bizonyára meg fogna gyilkoltatni az ügy; s pedig, mert mi tagadás benne, az illetőknél a szám illyes esetekben azt mutatja, hogy Magyarország mai fejletlen állapota közt, a népsouverenitás pártolása, mikép az életbe lépjen, nemcsak nem argumentum valami fizetésre, de éppen ellenkezőleg, felette erős argumentum a nemfizetésre, vagy inkább: lehető legnagyobb argumentum bármily nagy fizetésekre, csak hogy a nép, s kivált a nemzet sepredéke, melly annyiszor ruházza a nép nevét magára, most rögtön legalább, mielőtt némi előzvények nem léptek életbe, s azon szellemben, mint azt manálunk nem egy apostol ohajtáná vagy legalább predikálja, mindenek fölibe ne kerekedjék.

Az eget ura óvja telekdíji eszmémet ennél fogva minden enthusiasmustól s engedje, hogy az egyedül a számítás körei közt forogjon, s bizonyos vagyok, megnyílik számunkra csakhamar olly kincső, melly álom és ábránd helyett valahára realitással fogja megvigasztalni az egy kissé nagyobb sikerért bármiben is hiába szonjazó, s ezért némileg már annyira kétségbeeső magyart, hogy bizony vérünk nem egyike, alkotványt és nemzetiséget megmenteni kívánván, olly kevés józansággal s lélekjelenettel cselekszik, mint vízbe fuladó, ki sem a közel fekvő partot, sem az érette evező csónakot nem látja többé, de e helyett szalmaszálak s fényes buborékok után kapkod, sőt a mentésére sietőt magával vonja le a sötét mélybe.

A siker egyik legfőbb feltételéhez azonban, mihez képest olly kincsforrást valósággal meg is nyissunk mint a millyen után én sovárgok, s mellyből nagyobb szerűek életbe léptetésére aztán bőven lehetne meritni, az én felfogásom szerint, mint érintém, az is tartozik, hogy az egybegördülő pénz mirefordítása körül csak akkor lépünk egyes-

ségre, mikor már meg lesz nyitva a kérdésben levő kincsforrás, s ehhezképest most, midőn az még nincs megnyitva, ám ereszkedjünk előleges tanácskozásokba, nem bánom, de istenért ne törekedjünk viszonylagi terveinket egymásra erőltetni, mert máskép bizony csukva marad e kincsforrás. S ím ezen pontnál válik el azon út, mellyhez képest felette sokan, s többek közt a felhozott, fizetésre olly hajlandó földesur is, azt hiszik czélszerűbb eljárásnak, ha mindenek előtt kitűzetnék bizonyos tárgy, és csak ilyesnek kitűzése után nyitnatnék meg annak életbe léptetésére valami kincsforrás, midőn én éppen ellenkezőleg viszont azt hiszem célhoz vezetőbbnek, vagy tulajdonkép: egyedül célhozvezetőnek, ha a pénzek mirefordítási műtétele, melyet én az eddig elősoroltak szerint telekdíji eljárásom harmadik műtételéül jeleltem ki, csak akkorra marad, mikor már ki lesz nyitva egy bő kincsforrás.

Én sokszor vádoltatám, hogy azok sorába tartoznám, kik különczködési viselkedgől, paradoxok előgördítésében s azok makacs védelmezésében lelik legnagyobb gyönyörüket; ilyesröl pedig azért vádoltatám, mert igaz, nem mindig jártam Magyarország mind azon poros és sáros utain, mellyeket szokás s régi előítéletek péczéztek ki, ámde hogy ilyest különczködési szeszöl tevék-e s teszkek-e, vagy nem-e inkább jobb számításból, s mert sem fent sem alant nem függök, de egyedül saját magamtul, ennek eldöntése nem az én dolgom, de másoké s némileg tán egyedül az időé, s azért hallgatván némi, sokak előtt tán különczködő színben mutatkozó utaimról, hadd szorítsam okoskodásomat ez alkalommal annak megmutatására, hogy éppen nem valami paradoxon utáni vadászát kedveért, de egyenesen pszichologiai s a gyakorlati élet mezején felszedegetett okok miatt hiszem e jelen esetben azon megfordítottnak látszó eljárást logikaibbnak s czélszerűbbnek, melyet én tűzök ki, azt t. i. hogy valami kincstár megnyitása legyen első, s csak

aztán határozottassék meg a mirefordítás, mint volna célra vezető és sikert szülő azon ut, mellyhez képest sokak, sőt alkalmasint legtöbbek nézete szerint, valami tárgy kitűzésében kellene előlegesen megegyezni, és csak aztán, mikor ebben már egyszer meglett az egyezés (?!?) lenne a pénzforrás a szükséghez mérve felkeresendő s felnyitandó. S most nézzük:

„Valami tárgyat tűzzünk ki előlegesen“ — így szólnak a bevett (!) logika utániak, s nem ritkán nagy pathossal még azt is ragasztják hozzá: „csak a fiut ne az atya előtt.“ S igaz, ez igen okszerintinek látszik lenni, ámde körülményink közt valóban csak látszik, mert Magyarországbán annyi a szétágzó elem, olly nagy szám kottyan mindenbe, s annyi szakács főz egy egy rossz levesen, mellyből aztán még sem lesz semmi, mikép valódi önámítás volna azt hinni, vagy csak remélni is, hogy tetteleg bármit is keresztül lehessen vinni, mit valami nagyobbszerűnek, életbevágóbbnak, szóval: mit valami nemzetinek czimével volna de csak legtávulabbrul is nevezni szabad. Még kicsinyekben is, mint országunk nyomorult képe untig, sőt valóban mennyekbe kiáltólag bizonyítja, csak vajmi ritkán s inkább kivételként tudtunk megegyezni, kivált ha pénz forgott fen; mikép gondolhatjuk tehát, hogy valami nagyobbszerűben tudnánk megegyezni, minek életbe léptetésére milliók kíváncsiak? Oh ne csaljuk magunkat, soha semmiben nem fogunk megegyezni, és megmarad, legalább részünkrül minden, in statu quo; s pedig mert habár az egész ország egyetemes lakosából márul holnapra mintegy búbáj által csupa egysoron-álló válnék is, azért ha fractiora jönne bármi, mindig fogna egy ellen kettő, három, sőt négy is lenni, ki azt hátráltatni s kijátszani fogná, mit azon egy életbe léptetni akar. Hozzunk csak valamit szőnyegre, mi Magyarország éjszakai részét emelné, de sok pénzbe kerülne, s ne kételkedjünk, ellene fog szegülni kelet, dél és nyugot; javasol-

junk ellenben valamit Magyarország déli részének felvirágoztatására, mire azonban a többi résznek is kellene segítséget járulni, s akkor ismét legyünk bizonyosak, kelettel, nyugottal, éjszaka fogja állni a déli előmenetel útját.

A hány fő, annyi irány, annyi terv! Ez így áll, s ekkép, ha van még mód, annyi hiúság s kolomposi vágy, és oly felette kevés magát szívesen alárendelő szerénység közt, mint a mennyi honosinkat jellemzi, vagy inkább bélyegzi, valami olyast életbe léptetni, mi nem volna csupán rideg elv, vagy ingyen járó politikai experimentum, de egyedül valamelyes áldozattal lenne megvásárolható, ha van még mód mondom, illyesmit, minek egy kissé nagyobb-szerű látszata is lenne, köz megegyezés útján életbe léptetni, az csak úgy sikerülhet, ha nem tüzetik ki az eddigi szokás szerint előlegesen bizonyos tárgy, de egészen megfordítva, t. i. az én logikám szerint mindenek előtt valami kutforrás megnyitására pontosítatnak össze minden erőket.

Valamint mindenütt, úgy Magyarországon is tervvel járó s terv nélküli egyedek vannak, azon különbséggel mindazáltal, hogy tán nincs ország a világon, hol aránylag annyi tervező és indítványozó, s annyira szétágzó és tarka barka tervező és indítványozó volna, mint most hazánkban, mihez még az is járul, hogy szinte sehol nem szól oly nagy szám, és oly készületlen s tudatlan szám minden tervhez, minden indítványhoz, mint éppen megint drága honunkban; honnét aztán az, ki valami tárgy előleges kitűzésével áll elé, t. i. ki a bevett logika szerint procedál, természet szerint egyenesen Paris perpatvar-almáját veti a tervezők serege közé, s köztük úgy szólván háborut indít, mert mindenki terve mellett harcolni hajlandó, midőn ha van valami, mi mind azon tervezőt, indítványozót, belé szólót, s mindenrül ítélőt, mellyekkel honunk oly dús, némi egységre s együttműködésre birhatná, nem egyéb, mint az én logikám szerinti eljárás, az t. i. hogy ne bizonyos

tárgy tüzességét előlegesen ki, de mindenek előtt valami kincsforrás kinyitása vétesség munkába, minthogy egyedül illy procedura által lehet, ha lehet, mind azon tervező, indítványozó, hozzá szóló, s ítélő tehetséget, mely Magyarországon létezik, s mely ezen pszichológiai eljárás nélkül okvetlen csak egymás elleni vitában emésztene fel magát, némileg egy cél felé irányoztatni, s valamelyes együttműködésre bírni. S pedig mert azon remény fokában, hogy majd az ő eszméje fog annak idején előlegesen lépni életbe, többé kevesebb minden tervező hajlandóbb lesz tervező bajtársival valami kincsforrás megnyitásában, melyből mindegyik merithetni reméll, kezet fogni, vállat vetni, mint volna hihető, hogy eddigi eljárásunk szerint, mikor terv terv ellen van állítva, s minden tervező úgy szólván legnagyobb ellenségét látja minden más tervezőben, valaha is egy egy nagyobb szerű tárgy, mely pénzbeli áldozattal jár, valósággal s őszintén pártoló többséget nyerhetne.

Az én eljárási lépcsőzetem egyeztet, midőn azon logika, mely szerint eddig jártunk de semmi nevezetesbet el nem értünk, szétágoztat, s mely ehhez képest tán illhetik önkény alatt álló országokhoz, hol egy parancsol és a szétágozni akarókat egybepontosíthatja, de azért többek közt éppen ez okból is lehetetlen, hogy illjék szabad alkotványu szerkezetekhez, melyekben nincs, vagy legalább nem volna szabad más egyeztetőnek léteznie, mint igazi, azaz nem bitorlott szellemi superioritásnak.

Mind ezt tudom nem egy, s tán csak azért mert én mondom, vagy mert sejti, hogy az én logikám szerint tán rá kerülhetne a fizetési sor — mitül, ha tán mást mond is, lelke belsejében idegen — egyenesen hasztalan pedantismusnak, s kimesterkélt szórszálhasogatásoknak fogja hirdetni. Világítsuk ennél fogva a dolgot, mely felfogásom szerint „sine qua non“ fontosságu, némileg még gyakorlati szempontból is fel, a jövő számban.

XXI.

Jelenkor, 99. sz.
decemb. 14. 1843.

A legközelebbi czikk folytatában bátorkodom ez uttal tudakolni azoktól, kik fényszavak és füstphrasisokkal be nem érik, s ábrándot valóságnak, és piczit nagynak nem tartják, hogy ugyan mellyik azon tetemesb pénzázdozattal járó nagyobbyszerű tárgy, melly körül hihetőleg valami respectabilis többséget lehetne remélni hazánkban? Ugyan mellyik az? Mennyire én gondolom, tán egy sincs, melly annyira állana annyi előtt olly kedvencz színben, mint a fiumei vasut, mint a fiumei kikötő. És azt hiszszük, mert a vármegyéknél in thesi igen nagy, vagy inkább mint nevezni szeretik, roppant többség nyilatkozott kedvezőleg ezek mellett, azért ebbeli pártoló uri nagy gratiáját akkor is fogná folytatni a többség, mikor egyszer arra kerülne a dolog: fizess, és pedig milliókhoz fizess! Szinte mosolyra, de valóban kimondhatlan keserű mosolyra vonul az ember ajka, ha képzeletében feltűnik azon torzkép, melly illy alkalommal kifejlteni szokott, és előtte ezer variatiokban mutatkozik, mint némulnak el és száguldanak vissza, ha tettre kerül a dolog, egymás után mindazon szájhősök, kiknek a világ nem látszott elég tágnak lenni, mig fecsegéssel és handabandával lehetett azon bajnokokként vitézkedni, kik a tábor poggyásza mögött tartózkodva, bajuszt pödörve, nagy hangu „ilyen amollyannal“ mindent legyőznének, ámde surranjon

el csak egy két golyó, és tüstint legnagyobb szelidségre olvadnak - - - ezen drága egyedül csatán kívüli fertelmek! És ha van ennél valami még nevetségesb, vagy szomorítóbb — mert ugyan mi lehetne busítóbb elhibázott politikai szerepnél — az valóban nem egyéb, mint azok hiedelme sőt bizodalma, és ezekkel oly sokszor járó kolomposi dagálya, kik illy seregekkel, illy körülmények közt, és illy logika szerint, tudja milly diadal-reményekkel kecsegtethetik önmagukat.

Vegyük tényül: a fiumei kérdés az, mellynek megoldása legtöbb hasznót árasztana honunkra, s hogy e műtéltre nem kellene több mint 5,000,000. Azt hiszszük: vármegyei instructio útján többséget fognánk illy roppant summára nyerhetni? Milly kedély és bizalom elég gyermeki, vagy inkább elég ártatlan és jámbor, illyest csak legtávolabbrul is gondolhatni? — Nem fognánk nyerni majoritást, bizony nem, hiszen a magyar színházra, ezen nemzeti panaceaúra, alig tudtunk kicsikarni csak néhány százezer forintcskát is, s ekkép már legelső stadiumában meg lenne gyilkolva a fiumei ügy. Ámde tegyük föl — ezt pedig azért tegyük föl, mihez képest a gyakorlati mező minden stadiumaiban kitűnjék a némileg bevett, s annyiak által jobbnak vélt eljárás célhoz nem vezető volta — hogy a vármegyéknél a szőnyegen fekvő kérdés körül valamikép még is csak kikerekedett egy kis majoritás. S mit fogtunk nyerni? Szinte csudát igaz, de még sem többet, mint a rendek táblája támaszát, mi ugyan sok, de még sem elég, mert hiszen ott vannak még a mágnások is, kiket lehet ugyan gyűlölni, a mint hogy egynél több hazafi (!) con amore és sokkal erősebben gyűlöli is őket, mint szeretné a hazát, de számolásbul kihagyni nem; s aztán háttérben van még a kormány, mellyet hasonlólag nem szabad a combinatiobul kifelejtetni, noha bár annak systematisált gyanusítása megint mai napokban nem egy pimaszra nézve a legnépszerűbb

horgony. Már az **5,000,000** keresztül fog-e menni a fő-táblánál, keresztül-e a kormánynál? Részemről igen, de majoritással biz én soha nem hiszem, és nem azért nem hiszem, mintha a magnási karban és a kormányban — jól-lehet a főrend és a királyi dominiumok által a kormány viselné a kérdésben levő **5,000,000**nak igen tetemes, sőt tán nagyobb részét — nem volna általján véve, ha így merném kitenni, **5,000,000**ra rugó fizetési hajlam, hanem azért, mert az ideák ezer árnyéklati, ezer divergentiái miatt alkalmasint sőt bizonyosan nem fogna a kormányban s kivált a főrendekben találkozni elég hajlam, specialiter a fiu-mei kérdés feloldására megkívántató **5,000,000**ban venni részt.

Tudom nem egy hevesb vér, ki belészeretett hazánkba, s azért mint szerelmes vak, és nyugtalanul indulatós is, s melly állapotot ekkép — közbevetőleg legyen mondva — nem szabad az éber hazaszeretettel összekeverni, vajmi nehezen s kedvetlenül kísér engem csak az eddig felhozott bonyodalmakba is. Ámde simább utakon nem lelhetni sikert, hacsak mind azon gordiusi csomók átvágása által nem, mellyek haladásunkat zsibbasztják; milly műtétel azonban, ne felejtsük — minthogy valljuk meg, erre nem egy hon-szerelmesnek volna kedve — egyedül 'Nagy Sándornak' sikerül, Nagy Sándor pedig nem minden bokor alatt ül, s az ki, mert *salvus conductus* paizsa alatt áll, és mert szája nagy, szerepét *affectálná*, könnyen megeshetnék, hogy elvégre — mert Isten mentsen meg tragoédiáktul — egyedül nagy hahotára szolgálna.

Belé kell e szerint tehát ereszkedni a bonyodalmakba, ha siker után vágyunk, és ehhezképest tegyük tovább a szőnyegen fekvő tárgyat illetőleg azt is fel, hogy minden felhozott nehézség daczára, törvénybe ment, azaz: mind országgyűlés mind kormány megegyezett azon **5,000,000-**

nak kivetésében, melyet a fiumei ügy életbe léptetésére állítottunk szükségesnek.

Nem akarok ez alkalommal a hozott törvény alkalmazási nehézségeibe ereszkedni, mert igen is messzire vezetne itt csak felszínleg is mind azon furcsa helyzeteket és dilemmákat felhozni, melyekbe már mai mibenlétükben is annyira magasztalt, de ítéletem szerint inkább kiseprendő autonómiáink közt nem egy független népember jönne, ki egy *uttal et caules et capram salvare*, t. i. incassálni is, de valami, például vice-ispán maradni vagy lenni is akarna; hasonlóul igen elvezetne kitűzött célomtól, mind azon nehézségeknek de csak kis részét is most érinteni, melyek azon tekintetben vergődnének fel, hogy valljon ki kezelje, és ezen 'ki,' 'mikép' és 'milly ministerek felelőssége' alatt kezelje az 5,000,000t. A nyájas olvasó, ha honszerelemtől nem akad meg minden tehetsége, a nélkül, vagy inkább: addig is, míg mind ezeket tán más alkalommal egy kissé részletesebben fognám elősorolhatni, maga elgondolhatja, hogy ez bizony bábeli toronyépítés-féle műtétel lenne, melly közt nem egy „ki a szakács és ki a pinczér“ vagy „erősen megkötünk, de azért még is szaporán haladj“—féle bohózat adná elő magát.

Kettőre mindazáltal még is bátor vagyok figyelmeztetni.

Mi történik, ha a kivetett 5,000,000val nem jut el Pestre, vagy nem bánom bármilly más pontrul egész Fiumeig a vasut, és az sül ki, mi mindig kisül, hogy az egésznek bevégzésére még jó summát, például 3,000,000t rá kell fizetni? Ugyan mi történik ekkor?

Én nem látok más módot, mint az egészet újra az ötvenkét vármegyén, a diaetán, és a kormányon keresztül hajtani, vagy a nagyszombati minta szerint megakadni. Már a keresztülhajtás fog-e a munka illy stadiumában menni, mikor ki fogták magukat alunni az entusiasták, és ehhez-

képest átlátni, hogy meleg vér néha erősen nagyító üveg, a nem enthusiasták ellenben, kik már rég megunták a fizetést, még nagyobb hidegségbe sülyedendnek; bizony alig ha! Emlékezzünk csak, milly szent (?) fanatizmus vitte a magyar színház dolgát, igazi öröm volt látni! Ellenség és jó barát egyiránt gázoltattak sárba. S írjunk ki most nem milliókat, de csak néhány százezret, és én szívesen mellette volnék, mikép cserfa-tűzzel égjen, mit fellobbantani a nyers hév csak szalma-lánggra birt, és árva fejemre bizony nem hiszem, hogy az ötvenkét kis királyság segítségre jönné, szerencsétlenül, igaz, de azért még is megszületett ivadéknak.

Fel lehetne ugyan tenni, s tegyük fel, miután már mindent fel akarunk tenni, hogy olly szigorulag számíttatott ki előre a költség, és olly kevés akadémossággal valának a tervek előleges megvizsgálásában az ezernyi illetők, és e fölött a szükségnél jóval nagyobb summa is iratott ki, mikép bizonyosan nem sogná illy ráfizetési eset előadni magát, s e szerint csorba és idővesztés nélkül, ugy mint tervezve volt, életbe lép a fiúmei vasut és kikötő.

Igaz ugyan, hogy mind azon nehézségek meggyőződését, mellyeket előhoztunk, és kivált a most végkép érintett idővesztés nélküli készségét a vármegyéknek és egyéb illetőknek a tervek megvizsgálásában, s a szükségesnél jóval nagyobb summának kiírásában, egyedül különös bátorság, melly semmin nem kételkedik, vagy rendkívüli ártatlanság, melly sehol nem lát kijátszást, tehet fel. Ámde azért nem akarok vonakodni, és megengedem, hogy mind ezen nehézségek legyőzettek, s készen áll a vasut és kikötő.

Gyötrelmeim, aggodalmim, ez okbul azonban korán sincsenek megszüntetve még — s ez a második, mire figyelmeztetni kívánok; nincsenek megszüntetve pedig azért, mert egy az eddigieknél még sokkal fontosb szempont forog fen, melly nincs és nem is jöhet a bevett uton tisztába, az

t. i. hogy valljon meg fog-e felelni Fiume kikötője és az oda vezető vasut mind azon várakozásnak és reménynek, melybe a fizetők „roppant” serege ezer árnyéklatokban ringatá magát.

Tudjuk, hogy a rest és tudatlan rendszerint mindig valami másban keresi üdvét, mint saját értelmes munkájában. Drága vasut és kikötőnek életbe léptetése, Magyarországnak, mi tagadás benne, felette sok, hogy ne mondjam, legtöbb törvényhozóit, a dicső korteseket t. i., kiktől a restségi és tudatlansági minőséget a legméltatlanabb sem tagadhatja meg, ennél fogva alkalmasint nem arra fogja ébreszteni, hogy többet és czélszerűbben mozogjanak s dolgozzanak, hanem a jó remény fejében, hogy a vasut és kikötő által majd meggazdagulnak, éppen ellenkezőleg, még nagyobb nemtevésbe süllyesztendi őket. Előre látható tehát, hogy valamint soha sem felelt meg a leghasznosb is minden várakozásnak, noha az általján véve legjótékonyabb volt volna is, szintugy fog ezer meg ezer egyed a fiumei vasut és kikötő által reményeiben kijátszatni, habár az egészre nézve világos leend is azok hasznos léte.

Erre ugyan azt lehetne mondani: „mi gondunk a tudatlan rest tömeggel, fenáll az út s kész a kikötő, haszna pedig elismert; morogjon, zsibongjon ennél fogva, tessék, majd átlátja, hogy közvetve rá is háramlik haszon, ha pedig nem látja, lássa!” S igaz, ezt el lehetne s felette kényelmesen el lehetne mondani; nekem is nagy kedvem volna hozzá, nem tagadom. Ámde kérдем — és ez a főszempont, melyet a rövidlátó észre nem vesz, melynek kellő tekintetbe vétele nélkül azonban lehetetlen, legalább constitutionalis utakon, honunk szakadatlan felvirágzását eszközölni — ugyan ki van-e meritve, el van-e rendelve Magyarország szüksége, egy fiumei vasut és kikötőnek életbe léptetése által? Ha el van rendelve, ha ki van meritve, oh akkor rögtön életbe vele, s ha másképp nem, tüzzel vassal,

és veszszén e műtétel alatt ki vesz, a zsidongó tudatlan vad rajt pedig vigye ármány, ne bánjuk; saját magunkra azonban egy uttal huzzunk haláli ravatalt, mert ha egyéb kifejtésre nem képes honunk, mint egy utacska készítésére, egy kikötőcske-tisztításra, akkor létünk valóban egyenesen nyavalygó aggastyáné, kinek legjobb helye kályha mögött. Amen.

Illy roszul azonban, a nélkül hogy felfuvalkodásra éppen sok okunk volna, még nem állunk, sőt ha kifejthetőségünket, és mind azt, mit még tanulnunk s tennünk kell, ifjusági symptomákul szabad vennünk, csak most fogunk lépni az élet mezejére, mikép a fiúkérdés bármily oriasinak és szinte elérhetetlennek mutatkozzék is az, a törpékhez annyira szokott szemeknek ma, azért bizony még sem egyéb, mint kis töredéke, vagy inkább csak szeme ezer teendőink hosszú láncolatának.

És ezt, ugy hiszem, senki sem veszi kérdésbe. Ámde ha így áll a dolog — az pedig valóban így áll — akkor ha rákerül a sor, és ennek szaporán rá kellene kerülni, ugyan mikép fogjuk tenni előmenetelünk második lépését, mikép eszközteni t. i., hogy ismét magára vállaljon néhány milliót az ország, például: egy Pestről Erdélybe vezetendő vasut vagy vízesatorna életbe léptetésére? kérдем, mikép és milly probabilitások közt fogjuk tenni e második lépést, az aztán bármi legyen is, ha a tudatlan rest tömeg, melly patrio more a sült galambot várta a vaspálya és kikötő következtében, azt fogja, mint suo tempore bizonyosan teendi is — mert hiszen különös szorgalommal tanítják őt illyesekre — rivalgni, hogy általján csak az aristocratia, néhány dús kereskedő és here magnás élvezi a haza zsirján készült vasutat és kikötőt, a nép és a szegényebb sorsu ellenben legtávulabbrul sem érzi hasznát, sőt nem egy fuvaros, nem egy napszámos veszté általa véres veritékén szerzett kenyerét s a t. s a t.

Ugyan mit fogunk tenni, ha zsarnokaink, a népszenvédélyekkel ügyesen kaczerkodik tudó kortesvezetők, majd akkor, mikor honi kifejtésünk második lépését fogjuk tenni akarni, így mint most említém, szólandnak, és a felfogásuk szerint rászédett nyers tömegeket ovakodásra intendik, miszerint másodszor ne hagynák magukat rossz utakra vezetni, azaz, ne járuljanak valami ollyashoz, mi csak a nagyuraknak, meg az aristocratiának hasznos! s a t.

Mit fogunk tenni, ha akkori zsarnokaink, kik tán nem lesznek annyira haladók, mint a mostaniak, így szólandnak? Pedig így fognak szólni, betűrül betüre így. Hiszen most is így szól többsége, ha fizetésre kerül a dolog, most midőn százezrek igen, de milliók legalább még nem okoztak a többségben fizetési nauseát.

Nem fogunk mozdulhatni, és olly helyzetben leszünk, mint nem egy, ki sietségében elhagyá a meleg szobát, mielőtt kinyitva lett vala a kapu, és ekkép a pitvarban fázik; sőt jobban mondva, úgy járunk, mint járt Ezsau a tál lencsével, azaz: mi is egy kis rögtöni, de határozott kéjü kedvcsosszanásnak kielégítése végett áruba fogtuk bocsátni jövő örömeink határ nélküli kifejthetését, minthogy némileg csapdába fogtuk magunkat csipni, mellyből nincs menekvés, hacsak anticonstitutionalis, azaz szabad értekezés és többség nélküli uton nem.

Mik után úgy gondolom világos, hogy az általam tárgyalt és rosztalt eljárási ut valóban helytelen, s nemcsak azért, mert azon, mint észrevehette a tisztelt olvasó, alkalmassint már első stadiumában megakad minden nagyobb-szerű, hanem főkép azon okbul, mert minden további nagyobb-szerű haladást, mellyet Magyarországbán, hol kivált anyagi tekintetben olly annyira hátra vagyunk, közös pénzbeli részvét nélkül nem eszközölhetni, mint szinte láttuk, constitutionalis formákban teljességgel lehetetlenné tesz, és ekkép azon szomorú dilemmába helyzi a hont, hogy vagy

legelső nagyobbsterü lépése után ismét előbbi tespedésébe sülyedjen, vagy alkotmány kívüli formák segítségével lépjen elé.

A nagy terjedelmek tulajdonosa, ha ezeket nagyobb jövedelemre emelni akarja, sem cselekszik jó logika után, ha disponibilis pénzek nélkül sok részletekkel a körül zsibbasztja tehetségét, hogy mi mindent volna életbe léptetni jó, mert illy eszközlés által ha természetileg nem bizalmas, egyedül hasztalan légvárokat épít, ha ellenben merész, mint honunkban százezernyi a példa, tönkre teszi magát. Szeressen előlegesen derék hitelt magának az illyes, mellyből bőven merithetni, és aztán tervezzen okszerintileg, s gyümölcsöt aratand, ha pedig nem bír szerezni magának hitelt, folytassa ügyeit, minél egyszerűbben, mert így ha nem virágzik is fel, legalább idő előtt el nem hervad.

Még egyes birtokosnál, kiben ekkép unitas van, vagy illyest legalább feltehetni, sem czélra vezető, valami terv előleges kijelelése, de még ennél is meg nem akadó pénzforrásnak kinyitása első; s ha ez áll, a mint valósággal áll, akkor annál kevesebbé józan illy eszközlés honi investitionk kérdését tekintve, s pedig mert statusban és kivált nálunk nemcsak bel szerkezetünkhez és kül körülményeinkhez, de szétágzásra hajlandó egyediségünkhez képest is minden van inkább, mint unitas.

A kérdés, melly körül ítéletem szerint politikai eljárásunk főtényezőinek mozognia kell, az: akarunk-e nemzetileg ujjaalakulni, vagy beérjük-e eddigi ringyrongy foltozással. Ha ez utolsóhoz hajlunk, ám akkor ----- azonban nem, mert ez lehetetlen, és ekkép ez esetet fel sem téve, mint tényt megállapítottnak akarom venni, hogy mind azok, kik e sorokat olvassák, s kikre okok által hatni s velük frigyre lépni kívánok, nemzetileg, és ekkép igen sokakban egészen uj gyökerileg vágynak alakulni. S ha így, akkor, mennyire pénzbeli előlegezéssel és együttmunkálással közelíthetni e

célhoz, vagy inkább: vethetni meg e célnak alapját — s illy alap nélkül semmiben, de még szellemiben sem mehetni igen elő — akkor egyezzünk meg az én logikámban, a helyett t. i., hogy külön terveink miatt tán egymásra puszkáztatnánk, egyesüljünk inkább minden tehetséginkkel valami bő kincsforrás megnyitására; mi honunkra nézve éppen azon logika volna, melyet a felhozott földbirtokos esetére jegyzék ki leghelyesbül, s melly logika statusgépezetinkre alkalmazva, mit csak az eddig mondottak után sem tagadhatni, bizony egy kissé messzebbre terjed, mint mind azon honszerelmeseknek szerelmesekhez illő combinatioja, kik jóllehet szünet nélkül hordják ajkaikon a haladás szent ügyét, s mind azokat gyanuval s néha legméltatlanabb gyanuval érintik, kik chorusukba nem intonálnak, azért a haladásnak de csak legelső lépcsőzetit sem fogják fel kellő mélységében, a teendő második lépésről, valamint arról, hogy néha az első lépés, melly nem volt logikai, már a legközelebbit is megakasztja s lehetetlenné teszi, mint tenné például a fiumei, vagy bármilly más több milliókra rugó ügy, nem is álmodnak.

XXII.

Jelenkor, 100. sz.
decemb. 17. 1843.

Honunk szükségei roppantak, s valóban elannyira, hogy az, ki ámitás nélkül át bírja tekinteni azoknak aggasztó sorát, lehetetlen, mikép el ne csüggedjen, s mint a példabeszéd tartja, mindent szegre függeszteni ne legyen hajlandó. S ha van valami, mi az így látókban némi bátorságot és önbizalmat szülhet — melly tulajdonokat, közbevetőleg legyen mondva, nem szabad azon merész szeszszel egybekeverni, mellytől sok csak azért pezsg, mert orra hosszánál nem bír tekinteni tovább — az valóban nem egyéb, mint azon mindenünnen borongós körülményink közti reménynyílás, mellyen keresztül az mutatkozik, hogy tenger bajaink daczára mégis diadalosan üdvpartra köthet ki annyi viharokkal küzdött és elsüllyedéshez sokszor már olly közel volt nemzeti bárkánk, ha fel-felcsosszanó, honszerelemtül ittas ide oda kapkodások helyett, éber előrelátás és szilárd következetesség ad annak irányt.

Ismerkedjünk meg ennélfogva minden akadálylyal, melly utunkat állja; egyre se huzzunk fátyolt, egy körül se ringassuk magunkat ámitásokba, mert le nem győzve csak úgy számíthatunk diadalra, ha azokat lehető legtökéleteseb világba állítjuk, de egy uttal — és e körül forog a dolog — magunktul lökvén gyermekhez illő veszély előtti szembehunyást, vagy egyedül rövidlátókat bélyegző vitézségi

handabandát, éber előrelátással hosszú időkre ki is tűzzük politikai eljárásunk ösvényét, és bár piszkoljon, bár üldözzön éretlen viszketeg és iskolás dacz, azon szilárd következetességgel meg is maradunk.

Sem idő sem hely nem engedi a mondottnak terjedelmesb és részletesb kifejtését megkísértenem; annak alkalmazása a tárgyalás alatt levő kérdést illetőleg azonban egyszerűleg abbul áll, hogy honunk investmentalis ügyét tekintve, mennyire ez egyedül pénzbeli segedelem által oldathatik meg, melly körül statusszerkezetünknel fogva mindig a legnagyobb nehézség fog forogni fen, olly alapra állítsuk, mikép aztán kifejtési progressiónkba ne tétethessék egy könnyen többé akadály, de szakadatlan egy haladási lépés követhesse a másikat; és a milly alapot, mint láttuk, egyedül sőt kirekesztőleg legközelebbi cikkemben kitéüzött eljárási logikám szerint rakhatni meg, ugy tudniillik:

Ha nem valami egyes tárgy előleges életbe léptetésére pontosítatnak össze a felébredt s valaminek kiállítására sóvárgó erők, de ezek mindenek előtt egy bő kincsforrásnak kinyitásban gyakorolják egyesült hatásukat. S ugyanis, mert láttuk: hogy bármilly tárgynak életbe léptetésével fog-nók is megkezdeni pénzzel járó haladásunkat, ha ez olly kedvencz volt volna is, mint a fiumei kérdés valósitása, azért a hihetőség minden számai szerint az még is olly nauseát fogna minden újabb teherhordás iránt a nagyobb számban okozni, mikép valódi, azaz szakadatlan nemzeti és constitutionalis progressiotul tán messzebbre fogtunk volna a fiumei kérdésnek életbe léptetése által esni, mint ha az elmaradt vala, minthogy a nagyobb számra olly általános javítások, mint például a fiumei kérdésnek valósitása, jóltevéleg nemcsak felette lassan, de mint nálunk teszem a gőzhajók, egy ideig némileg még károsan is hatnak, és ekép nem csuda, sőt okszerinti következmény, ha a nagyobb szám, mellyre nézve nem a messze fekvő és a némileg

problematicus, de egyedül a pillanati, úgy szólván kézzel fogható haszon argumentum ad hominem, mindent megakaszt — kivált ha illyes műtételre még alkotványos joga is van — mi nem hónapos saláta-féle, de cserfaként csak később időkbén emelkedik fejedelmileg.

Az én két garasos tervem és eljárási logikám szerint, mint az eddig tárgyaltakbul kitetszik, a nélkül hogy előlegesen a körül pörölgetnénk és viaskodnánk, milly nagyobb-szerű de pénzzel járó lépéssel fognók megkezdeni civilisatiói pályánkat, mindenek előtt egy harminczöt évre, vagy legalább hosszabb időre terjedő és száz milliót fölülmuló kincsforrás nyitnatnék meg; mellybül meritve aztán, ha illyes meg volna nyitva, tüstint megkezdhetnénk bármit, például: a fiumei kérdésnek életbe léptetését, és nem csak — mire vigyázni kell, mert ez tünteti ki tervem és eljárási logikámnak egy kissé mélyebb és helyesb voltát — minden nagy-szombati vasut-féle, hanem minden utóbbi megakadások veszélye nélkül is, s pedig mert, kerüljön az érintett vasut és kikötő kétszer sőt háromszor annyiba, mint a mennyire számíttatott, vagy a sok belé nézők, és a terveket constitutionalis éberséggel és ex officio tudománynyal (!) és tán egy kis 'fitogtatással' is megvizsgálók által reducáltatott az, hagyán, fel fog azért épülni egyik mint másik; és szintígy, rivalgják ezek életbe léptetése után bár százezrek, mi egyéb-iránt nem mindig szokott a valónak legbiztosb criteriuma lenni, sőt süljön apodicticai szabatossgal ki, hogy kár sőt káros volt ezekre annyi pénzt költeni, és ez is további előmenetelünket tekintve tökéletesen közönyös, mert sem százezrek pletykája, sem azon netaláni eset, hogy az elért czélok nem feleltek meg a várakozásnak, nem fogják a törvényhozást hátráltatni, mikép szakadatlanul ne folytassa pénzzel járó nemzeti előmenetelünk második harmadik és még több lépéseit is, minthogy olly könnyen nem fog kimeríthetelni a megnyitott kútforrás, és ekkép csak később vagy

már tán csak akkor fog azon eljárásnak szüksége beállani, valami pénzzel járó ügyet Magyarországnak ötvenkét vármegyéjén, alsó és felső tábláján és kormányán, hajótörés nélkül keresztül eveztetni, mikor mind szellemi mind anyagi tekintetben már olly előrelépéseket fogtunk tenni, mihez képest az illyféle műtétel, melly most valóban a legszilárdabb lelkiület is elgyengíteni képes, ideig óráigi nehézségeiből némileg már ki fogott vetkeztetve lenni.

Mikhez képest nem hiszem, hogy csak az előadottak után is valaki, ki honunknak nagyobbszerű és halasztás nélküli felvirágzását szomjazza és nem rabja valami egészen elhomályosító kedvencz rögeszmének, mást választana — ha t. i. „kész fiumei vasut meg kikötő, vagy illyesféle bármi nagyobbszerű,“ „s egy már megnyitott száz milliónál magában jóval többet foglaló kincsforrás“ közt lehetne választania — mint választaná ez utolsót; s természetesen, mert a választás tulajdonkép tizszer vagy tán huszszor nagyobb, és tizszer sőt tán huszszor kisebb summa közt volna teendő, és e szerint azon kis elmaradást egy messzebbre számoló sem venné tekintetbe, mellyhez képest például a fiumei ügynek ugy szólván már megszületett léte alá volna mind azon születéseknek rendelendő, mellyek habár egy kissé később is, a tizszer sőt huszszor gazdagabb kincsforrásban vennék olly hihető, sőt bizonyos eredetüket.

A választás azonban nem így áll, mert hiszen valamint sem vasut, sem kikötő nincs életben még, szintolly kevéssé létez valami már megnyitott kincsforrás; és ekkép egyedül a körül forog a választhatás, hogy valljon mit lehet ceteris paribus könnyebben vagy csak általjában is elérni, és főkép minek lesz nagyobb haszna: egy egy előlegesen kitüzendő tárgy, mint például a fiumei ügy életbe léptetésének-e, vagy egy ollyféle kincsforrás megnyitásának, melyet én tervezek, és hogy ehhez képest nem éppen a kedvencebb, sem nem a könnyebben kivihető tárgy életbe

léptetésére lenne a köz kiállító tehetség előlegesen egybe-pontosítandó, hanem arra, mi ha nehezebb is, megbízatosb és legtöbb gyümölcsöt ígér.

Nem akarom s nem is tartom szükségesnek, az eddig elősoroltakat itt bővebben elemeznem, mert ki érteni kíván, az úgy is ért, és e mellett lehetetlen efféle tárgyakat, hol a „pro et contra“ lehető legnagyobb szigorúsággal volna latba veendő, ujságlap által ex asse és ex professo kime-ríteni. De azért a következőknek felhozását, ha ez által az ismétlés hibájába még a szokottnál is erősebben esném, még sem mulaszthatom el.

Tervem kivitele, egy előleges kincsforrásnak kinyitása t. i., ha határtalanul több nehézséggel s munkával járna is, mint bár a legfényesb és legtöbbet ígérő, de előlegesen úgy szólván kiszemelt, és ekkép minden esetre némileg izolált tárgynak életbe léptetése, azért még sem volna a lángoló, de azért nem kevesbbé éber hazafiui lelületnek szabad a nehezebb munkátul visszarettegve, a könnyebbnak adni elsőséget. Nem volna pedig illyest tenni azon mindent legyőző okbul szabad, melyet már előhoztam, melyet nem méltá-nyolhatni eléggé, s melyhez képest nemzeti átalakulásunk ügyét tekintve, nem arrul van és lehet szó, hogy habár legszaporábban is, egy izolált lépéssel haladjunk elő, mely-lyet azonban, noha az csak kezdete volna egy nemzethez illőbb rendszernek, alkalmasint ismét egy századi pangás fogna követhetni, hanem az forog fen, hogy elvégre meg legyen, habár valamelyes időnek áldozatával is, egy olly kifejtési progressionak alapja vetve, melyet sem egyesek önkénye, sem a sokaság daczoló parancsa, egy hamar és egy könnyen sarkaibul ismét ki ne dönthesse, és melly alapot, úgy hogy aztán szakadatlanul ne csak nyomorult hátramaradásaiibul bontakozhassék ki vérünk, de előmene-telileg is megvívhasson más nemzetekkel, egyedül úgy rak-hatni meg, ha minden hazafi, kinek hona, s kívált annak

jövendője drágább, mint volna édes: saját maga, és ezen, annyiak előtt legnagyobb bálványnak ephemer fénye, szent frigyre lép, és később zarándoki megtagadással, ha ismeretlenül, félreismerve, felejtve, sőt üldözve is, anyaföldünknek oly növényeit öntözgetni és ápolni, mellyek ha később is, de egykoron nemzetileg fognak felvirulni, mint elég hiu lehetne ollyasok szapora felnövesztésére gyakorolni erejét és csábítani másokét, mik inkább saját nevére derítenének némi álfényt, mint emelnék a köz hazának disztét, híret.

És ha ez így van, akkor habár ezerszer sulyosb volna is tervem kivitele, mint bármilly fényes de egyes tárgynak, mint például a fiumei ügynek életbe léptetése, még is inkább annak mint ennek kivivására kellene őszinte frigyre lépni. S tagadhatlanul; mert tervemből, a fiumei ügy mellett, előmenetelünknek egy egész lánczolata, mellynek egy szeme a másokra hat, veheti, sőt ha józanul cselekszünk — és ez csak tőlünk függ — bizonyosan veendi is eredetét, midőn minden egyéb, például a fiumei ügy, legjobb esetben előmenetelünknek egyedül izolált lánczszemeként fogna fénydegélni, és a mondottak és eléggé szívre nem vehetők szerint, alkalmasint még további kifejtésünk útját is állani.

Egy eldönthetlen ok azonban még is van, melly mind e mellett engem is arra bírhatna, hogy tervemtől elállva, valami egyes, teszem a fiumei ügynek életbe léptetési műtételéhez, csatlakozzam erőm szerint. Ezen ok pedig az volna, ha valaki nem is tökéletes világba, mert ki volna illyesre képes, de legalább a hihetőség derűjébe tudná állítani, hogy tervem kivihetlen, a fiumei vagy illyféle nagyobb-szerű ügy ellenben kivihető.

A probabilitások azonban mind azoknál fogva, mellyeket e tárgynak már előhordtam, és mind azon pro és contrákhoz képest, mellyeket magamban ellatoltgattam, és mellyeknek vajmi hosszú sorát birnék itt felhozni, bennem mind inkább érlelik azon meggyőződést, hogy emberséges

jó akarattal és szilárd józan eljárással, mint ma állnak fölöttünk a csillagzatok, mellettünk a viszonyok, és alattunk a körülmények, mindent mindenbe véve, szintolly könnyű sőt tán könnyebb volna tervemnek kivitele, mint valami ügynek, s lenne bár a fiumeinek, tökéletes végbehajtása és sikere; mi utolsót — közbevetőleg legyen mondva — nem kell egybezavarni efféle ügynek netaláni törvénybe iktatásával, minthogy — mint a tapasztalás untig mutatja — vajmi sokat eltűr s elszenved a papiros, mi azonban azért valódi életre s egészségre még nem virul.

A nemzetnek előmeneteli küzdelmiben úgy mutatkozik dagály és apály, mint a habos tengernek mozgalmi közt. Most dagály pontján van vérünk. Tán csakhamar ismét apály felé forduland. Ki tudja! Használjuk ennélfogva a mostani pezsgőséget, míg lehet, s ha már tenni akarunk, tegyünk inkább derekast, miveljünk inkább gyökérbe vágót, mintsem hogy öröklek, jobbadán csak ámitásokkal, és legfeljebb félszegiekkal, sőt némi apostolok szerint, egyenesen még most meg nem érettekkel, s ekkép lehetetlenekkel, vagy ellenkező esetben kénytelenül mindent lobba lázba hajtókkal vesződnénk és a drága időt hasztalanul, vagy aránylag felette csekély nyereséggel kimerítenők.

Bizonyos előkelőnek, kinek osztálysorsosait én nem egyszer későbbkelőnek neveztem, ki felette sok vagyonnal, de annál kevesebb renddel birt, és kit ekkép sokan „nagy urnak,” némellyek ellenben ollyasminek tartottak, mit a köz életben tékoznak szoktak nevezni, illyesnemű előkelőnek mondom, egy igen becsületes és a szokottnál egy kissé messzebbre számoló gazdatisztje volt. Egyik költött, másik szerzett. Sőt míg az első azon törte fejét, és másan nem igen törte, hogy valljon mikép szórhatná pénzét a világba legizletesebben és legfényesebben, addig a második egyedül a jövedelmek minden módoni nagyobbitása végett törte gyötörte magát. A viszony gyönyörű

volt, tökéletes gép! Csakhogy a szegény gazdatiszt éjjel nappali fáradozásának daczára, az ekkép fenálló aránysúly és újabb theoria szerinti munkaelosztás még is napról napra mind inkább megbomlott; s csak azon okbul, mert míg a ,költő' nemcsak rendes jövedelmét költötte rendesen évenként, de rendszerint még ezen tul is többet kevesebbet, vagy inkább: többet és többet, addig a ,szántóvető' bármikép csürte csavarta volna is, bizony még a rendesen behajtandó évenkéntit sem birta kiállítani, és annál kevesebb valamicskével többet, de e helyett kevesebbet s még kevesebbet. S illyest egyszerűleg azért, mert a ,költő' igen is haladott, a ,jóság' ellenben nagyon is pangott; felette nagyon pangott a jóság pedig egyedül és igen természetileg azon okbul, mivel a ,költő,' jóllehet igen szeretett volna minél többet és többet költeni, azért még sem határozhatta soha is el magát, noha megnemszünőleg fel volt erre kérve, hogy jóságának investitiójára, mikép az aztán erősebben jövedelmezzen, valamicskét félre, vagy inkább hű tisztjének kezeibe tegyen. És ez így ment jó ideig, azaz: mindig ferdébb s ferdébb állásba jött ezek következtében a felhozott költő és szántóvető közti gépezet, míg elvégre olly annyira közelített az tökéletes megbomláshoz, hogy mint electricai ütés által egyszerre igen nagy félelem szállja meg a ,költőt.' Észreveszi ezt hű tisztje, és e felette kedvező pillanatot lehető legjobban használni akarván, nem ijesztgeti urát koldusbot-féle képekkel, mert tudja: ,költő könnyen kétségbe esik,' minél nincs rosszabb, szinte nem törekedik egyes tárgyak, például: birka-aklok, pálinkaházak, czukorgyárok és effélék kiszemelt életbe léptetésére kicsikarni tőle valamelyes pénzt, mert itt megint saját gyarlósága jutván eszébe így okoskodik: ha a legelső javítást elhibázom; az talán nem felel meg a várakozásnak, s e mellett néhány véletlen jó termés miatt ismét felbátorodik uram — a mint bizonyosan felbátorodik, mert illy uraknál „passato il pericolo, gabbato

il santo" — akkor soha öt új investitiora többé nem birom. S azért most van idő, messzebbre hatónak megalapítására. Mihezképest a szemes gazdatiszt ismervén az emberi természet gyarlóságát, s e fölött tudván, hogy mit ma szalasztasz el, ha arra kedvezőleg állnak a csillagzatok, azt néha századok sem hozzák többé vissza, bátran és ügyesen megragad időt s körülményt, s szerencsésen ráveszi költő urát, hogy ezentul a jószágnak nagyobb jövedelmeztetése és mind inkább felvirágoztatása végett abba évenként rendesen és változatlanul bizonyos előre elhatározott summa fektessék, s pedig arra, mire annak idejében legnagyobb szükség lesz, vagy mi hihetőleg legtöbb gyümölcsöt teremteni.

S ugyan mi sikere lőn? Nem kevesb mint egy azelőtt parlag és sivatag vidéknek mosolygó viránynya átvarázslása, hol lakhelyét a szerencse üté fel, minthogy éppen azon arányban, melyben a több tehetség nevelé a munka eredményét, ez pedig a munkálási vágyat, s megnemszünő láncsolatban e kettő viszonylag egymást, szint azon arányban nőtt megnemszünő munka közt polgári erény is, az emberi szerencsének e nélkülözhetlen alapja, melyet azonban heynyeség még soha nem rakott meg; a magát szinte már tönkre tette előkelő végre mind inkább és inkább megismerkedvén a halhatatlan embernek szebb örömeivel, tékozik költőből, bőkezű és gyakorlati honpolgár lett, ki egekben kereste ugyan inspiratioit, de azért az emberiség szebb virágait a jobbakkal és nemesebbekkel még is e földön ápolta.

Honunk legtöbb lakosa, s kivált nagyobb része azon osztálynak, mely törvényeinkbe hat, és mely ekkép — oh ne csaljuk magunkat — vérünk s alkotványunknak élet és halál közti itéletét tartja kezeiben, nem átallom ezennel kimondani, habár fejemet koczkáztatnám is, egyenesen a most felhozott tékozik költő szerepét játsza, játsza pedig századokig. Erejét nem kimélvén, sőt nem ritkán vajmi nevet-

séges torzképileg tulbecsülvén, idejét pedig rendszerint, mintha rá soha nem fogna kerülhetni végóra, bűnös hanyagsággal fecséreelvén, oly könnyelműleg költi egyiket mint másikat, tehetségének öregbitésére ellenben mit sem tesz, vagy tesz törpét, sőt tesz ellenkezőt, és mind e mellett még sincs magasság, mellyet költő mámorában elérni ne vágyna, sőt gyermeki viszketegében elérni ne remélene.

Itt van ideje azért, hogy ki honához hű, s ki önlában áll, őszintén egyesülve, a felhozott hű gazdatiszt példáját kövesse, mikép aztán honunk, sok hiába költött, vagy költőileg költött tehetségnek s időnek elfecsérlése nélkül, szakadatlan haladhasson a világi köz polgárosodás mezején; minek alkalmazása a szőnyegen fekvő tárgyat illetőleg abban áll, hogy hazánkban rögtön most, mielőtt tán ismét kihülne a mai lelkesedés, vagy tudja az ég milly bonyodalmakba keveredhetnék honunk — és ugyan ki látja csak a legközelebbi huszonnégy órát is? — s ekkép mielőtt késő volna, olly financialis kutforrás nyitassék meg, melly legalább legközelebbi időkig szolgáljon kezességül, egy könnyen ismét félbe nem szakadható nemzeti előmenetelnek.

Legyen csak kinyitva illy forrás, és ne busuljunk a többen, mert valamiben aztán bizonyosan meg fogunk egyezni, mi ha sikerül, jutalmunkat fogjuk lelteni benne, ha pedig nem, akkor a második lépést okszerintiebben teendjük, és ekkép minden esetre haladni, és semmi esetre ismét pangásra hidegülhetni nem fogunk többé, s hamarább mint gondolnók, édenne válik most szegény, akkor gazdag honunk.

XXIII.

Jelenkor, 101. sz.
decemb 21. 1843.

Miután még ez év folytában, melly már végére jár némileg s mennyire a mostani körülmények közt lehet, be kívánom rekeszteni 'telekdíj' körüli eszméimet, s mint kinyilatkoztatám, egyedül bizonyos föltételekhez kötve fognék az agitatio mezejére lépni, a netalán diadalosan kivívott köz teherhordási elv alkalmazását pedig akkorra hagyandanám, mikor már ki fogott volna nyittatni valamelyes, egy könnyen ismét be nem hegedhető kincsforrás, ez uttal csak röviden tárgyalhatom bizonyos Morionnak, és egy magát még csak később nevezendő magnásnak, eszmém ellen gördített nehézségeit.

Morion bölcselkedése, mellyet itt *) alatt egész kiterjedésben közlök, noha rövid, és mézzel s bizonyos udvarisággal beburkolt, azért még is tökéletesen felleplezi előttünk

*) Ösztönöztetve Széchenyi István gr. felszólítása által, mellyet adó-czikkei egyikében tett, e következő ellenvetéseket vagyok bátor röviden s ha szükség lesz, bővebben is, előadni „Két garas“ című indítványa ellen:

1) Az indítvány alapja, a telek-díj, igazságtalan, mivel a száz millió kölcsön által eszközözendő haszon az egész hazát illetvén, közösen is kellene hatni mindenkire, s mégis az indítvány azt tartja, hogy csupán a földbirtokosak járuljanak a teherviseléshez.

2) Nincs előadva, ha valjon az urbéres telkekért a földesur fizessen-e avagy a jobbágy, vagy pedig, — leszámítván azon terhet, mennyiben

tisztelt szerzőjében, nem átalom mondani, azon: hazáját, mint követeli sőt tán hiszi is, mindenek fölött bálványzó, de ezért annak terheiben részt venni még sem akaró speciést, mellyben honunk fájdalom! olly dús, s mellyet több felette hasznos tulajdonok mellett az is jellemez, hogy gyűlölsége s antipathiája a magnások s általján véve a magasb aristocratia ellen olly vakító és olly mindenek fölötti, mikép

már az adó nyomja, — azon arányhoz képest, mellyben a földesur a jobbágyi telkeknek hasznát veszi, közösen?

3) Az első számú ellenvetés szerint csak a földbirtokosak viselvén a terhet, úgy látszik, hogy nem is egyebet, mint csupán az oligarchia vagy legalább az aristokratia javát czélozza; azaz: minthogy legnagyobb részben azért vétetnék föl a százmillió kölcsön, hogy az eladósodott nagybirtokosak megmenekülhessenek az uzsorától, az indítvány csak ezen osztálynak eszközlené javát; pedig kérdés: ha vajjon nem hasznosabb volna-e, ha kissé megfonnyadnának aristokratáink; absentista legalább minden esetre kevesebb lenne s ezenkívül az igen félszeg terv, melly csak egyik részen, a vagyonoson, segít, a másikat pedig egészen kihagyja a számitásból. Anglia bajainak is ott van legnagyobb jelensége, mint azt ezen évben a tory ministeriumnak egy tagja a lord Howik beszédjére megjegyzé, hogy a vagyonos osztály naponta inkább gazdagodik, a szegényeké pedig naponta inkább szegényedik.

4) Ezen tekintetből igen politikátlan a terv, mivel elkülönítő osztályt képez a polgári társaságban.

5) Az egész terv csak palliativnak és nem határozott elvkérdésnek látszik, mivel nem valami rendszeres adózási tervet akar megalapítani, hanem, úgy szólván, csupán el akarja zálogosítani a jövőndőt, ha jól emlékszem, 35 évre. —

6) Hogy kívánja a nemes gróf a földbirtokosoknak kikölcsönözendő 90 milliót lerovatni? Amortisatio útján, vagy pedig a tőke kifizetésével? Ha amortisatióval, úgy a közállománynak soha sem fog annyi pénz kezei közt lenni egyszerre, hogy azzal valami derekast kezdhessen s mindenek felett pedig, gyorsan be is végezhesse, mert, azt hiszem, hogy a nemes gróf meg fogja ismerni, hogy egy annyira elmaradott országnak, mint Hunnia, investitiójára vajmi igen kevés pénz évenként egy pár millió s azonkívül, ha amortisatio útján fizettetnék vissza a tőke az egyes kikölcsönzők által a közállománynak, úgy néhány év folytán arra fogna a közállomány felébredni, hogy sem tőke sem kamat nincs többé, és melleleg legyen megemlítve, itt látszik hogy csak palliativ ezen terv; ha pedig örökké a földbirtokosoknál fogna a kikölcsönzött 90 millió maradni, azaz, csak a rendes kamat fizettetnék, és nem valamelly amortisáló pénzecske is, ekkor még kevesebbet lehetne évenként az ország investitiójára fordítani s en-

alkotványunkat, de még nemzetiségünket is lábaival volna tapodni kész, sőt ezek egész jövődjét is megrontani, ha ez által nyavalyás szomját enyhítve, tönkre tehetné gyűlöletének tárgyát.

Távul vagyok, áltálján véve, vagy kivált Magyarországot tekintve, az aristocratiának bármilly kis mértékben is tömjénezni akarni, valóban felette távul! sőt ha azzal már vesződni kívánnék, megvallom, inkább volna kedvem, nem egy magyar magnásnak és előkelőnek egyedül szájhazafiságát s vajmi potom áron szerzett népszerűségét s hírnevét legitt pelengérre állítani.

Éppen nem czélom ennél fogva, édes szavakkal s nagy lamentokkal valami szeretetet vagy csak kiméletet is gerjeszteni akarni magam és magnás bajtársaim iránt; sőt gyűlölje bárki az egész magyarországi főrendet, jót rosztat mind egy fazékba vetve, s pedig *con amore*, biz én nem bánom, vagy inkább, mert ezt nagyon bánhatni: Isten neki, hiszen e kedvtöltés nem drága, szenvedelem mint más, fejtörő

nél fogva, ha ezen kölcsönzött tőke bizonyos, nem hoszsú idő múlva, a közállománynak vissza nem fizettetének, akkor soha sem lehetne valami derekast és nagyszerűt tenni az ország investitiójára; ha pedig visszafizetése követeltetének a tőkének, akkor azon állításból, hogy a „Két garas“ magyarosabban „hat krajczár“ terv által segítve lesz a mostani eladósodott nagy birtokokon, semmi nem lenne, mivel aligha hajtának egyhamar az ezen kölcsön által eszközölt javítások annyit, hogy, mint mondám: egy hamar képesek lehetnének a földbirtokok visszafizetni a közállománynak a tőkét.

7) És végre, az mondatik, hogy ezen telekdíj alapul szolgál egy olyan kölcsönnek, melly bankba helyeztetve, feladatául tűzi ki az egyes birtokokak fülsegelését és jószágaik javítását; nincs ellene kifogásom; de ha az mondatik, hogy ezen telek-díj alapul szolgál egy olyan kölcsönnek, melly azonkívül feladatául tűzi ki az ország investitióját is, (utakat, csatornákat, országos kikötőt s tb.) akkor az egész ellen kifogást vélek tehetni. Ha csak azt nem gondolja a ns gróf, hogy még egy más száz milliót is fog fölvenni, mellynek kamatait a 90 millió kamataiból fogja fedezni s ezen második száz milliót pedig egészen az ország investitiójára fordítja. Morion. Társalk. f. évi 77. sz.

sem, és annyinak nincs jobb dolga; s mi több, a kölcsönt kölcsönnel, s pedig uzsorával, vagy legalább szánakodással vissza is fizethetni.

Mit a felhozott Morion-féle cikk tárgyalásával elérni kívánok, ehhezképest egyedül az, mikép, habár csak néhány vonással s felszínleg de ez alkalommal is kitüntessem azon szomorú tény, hogy valóban nem egy magyar, magát a köz állomány elibe tevő szájhazafi létezik, ki e mellett minden fölötte levőt s gazdagabbat erősen gyűlöl, mintsem szeretné a hazát, s hogy e szerint minden jobb, kik előtt a haza szent neve nem üres hang, s kiknek vérükhez vonzó hűsége több mint külmáz, kellőleg ovakodjanak, nehogy, ha már gyűlölniök kell, minek se szükségét, se kéjét, se hasznát én egyébiránt, bár tekintsem a hazát bár egyesek érdekeit, nem bírom átlátni, legalább a köz álladalom csorbitásával ne élvezzék ezen szűkkeblű örömet.

Eszmém ellen gördített első pontban igazságtalannak mondja Morion indítványom alapját, mert a száz millió kölcsön által kerekedő haszon az egész hazát illeti, s tervem szerint még is csupán a földbirtokosak járulnának az új teherviseléshez.

És ez félig meddig igaz, minthogy tervemből ki vannak zárva, vagy inkább 'kihagyva' a tőkepénzesek, kereskedők, gyárasok, kézművesek, bér és nyugpénz után élők s a t. Én ezeket azonban éppen olly készakarva hagytam ki, nehogy complicáltabbá legyen az ügy, melyet életbe hozva látni sovárgok, mint ellenkezőt kívánva készakarva irányozta az olvasó figyelmét azokra Morion, jól tudván, hogy nem létezik hátulsó kapu, mellyen a magyar kiváltságos általján véve szívesebben surrana ki, valami fizetés elkerülése végett, mert ezt némi plausibilitással tehetni gondolja, mint mikor alkalmat nyer mások s kivált a tőkepénzesek és dúsz kereskedők mögé bujhatni. „Ha azok nem

fizetnek, kik élire verik a pénzt *) és kincsekben fuladoznak (!) mikép fizessünk mi, kik véres veritékkel (?) keressük mindennapi kenyerünket. Legyenek azok előbb kellőleg meg róva, mi is szívesen járulunk aztán bármihez is. „Éljen.“ Így szólnak, s éljen-t rivalg utánuk az otromba sokaság, melly kereskedőben, s kivált tőkepénzesben úgy szólván csak haramiát és valami vampyr-féle vérszopót gondol láthatni; Morion, az udvariság és méltánylat köntösében fellépett taglaló pedig örül, mert a nélkül, hogy észrevették vala — mint ő gondolja, de rosszul gondolja, mert illyest csak horogra való pimasz nem veszen észre — olly felette könnyen megakasztá az ügyet; s ugyanis: mert ha mindaddig nem járul a kiváltságos valami teherhordáshoz, míg ötvenkét vármegyének tömkelegei és kivált a legislációnak egyéb bonnyodalmi közt nem fog megadóztatni, és a többség felfogása szerint kellőleg megadóztatni, kereskedő, tőkepénzes s a t. akkor bizony Morion et Com. uraimék soha nem fognak — legalább constitutionalis uton nem — olly szerencsétlenül járni, mikép, valami köz terhekbeni részvételre legyenek szorítva, mert Magyarország sorsa így vagy amugy, fel vagy lefelé, de valamikép ezentul vajmi szaporán el lesz döntve már, s ekkép Morion et Co. legfeljebb azon szerencsétlenségben fog részesülhetni, de ebben bizonyosan fog — mert vagy mi magunk, vagy más, de valaki minden esetre hovahamarább megadóztatand — hogy majd idegen kéz rója meg őt és társait, mit bár adna Isten s minél laposabbra nyomólag, ha t. i. illyes egyedül a dicső Morion speciesre nézve történhetnék, minthogy efféle szájhazafiak nem is érdemlenek egyebet széles e világban.

Ámde az a baj, hogy ez így elkülönözve nem történhetik, és hogy néha egyetlen egy illyesféle Morion elég,

*) Azaz: kiknek sok pénzüik van; mert egy huszas, egy bankó élén meg nem áll.

egész constitutionalis s ezzel olly szorosan egybefüggő nemzeti jövődönk fölött kimondani a moriatur ítéletet.

Ha kereskedő vagy tőkepénzes volnék, lelkemre mondom, előlegesen azt idítványozom: „A kereskedőkre s a tőkepénzesekre rójak a legelső új adónak becsületét!!!“ Nem nevezem tehernek, de becsületnek. És büszke érzéssel mondom, én így voltam lelkesülve mindig, és tudom, így leszek siromig, mert kimondhatlan féltékenység lakja keblemet, hogy senki hazafiui tisztemben előmbe ne vágjon, mihezképest nem is keresem a kötelesség teljesítését annyira másban, mint magamban, s e szerint telekdíjt javaslok, mert földbirtokos vagyok; és ha nem érez, nem gondolkozik minden, vagy legalább sok magyar így, sőt ha a helyett, hogy mindenki iparkodnék legelső helyt állni vérének felemelési küzdelmiben, a nagyobb rész gyáván nemcsak el hagyja magát ragadtatni e becsületi babért, de elég aljas, elég nyomorult, még hátat is fordítva, mást nyomni maga helyett elé: akkor csekély számunkat, geographiai helyzetünket, lapos honunkat, s olly annyira egybebonyolodott körülményinket tekintve, bizony nem segít rajtunk e földön orvos többé, de egyedül pap kell örök viaticummal.

Nem tudom, álmodtam vagy olvastam-e, de mindig legnagyobb elragadtatásba hoz ezen kép: „hogya mikor győzedelmes hadaival Caesar kikötni vágyott Britannia partjain, elborzadva az ott komolyan álló számtalanságtul, melylyet a tenger hajjai is látszottak védeni, minden intés dacára még a tizedik legio sem merte megkezdeni a vitát, de néma kábultságba meredve, mintegy haláli fagy futá Roma legmerészebb bajnokit is keresztül, s már már általjános panicus ijedségnek mutatkoztak legaggasztóbb jelei, akkor Sextus Baculus, a tizedik legio sashordozója, bátran ugorván a sós hullámokba, „én legalább — így mond — ha más nem, megfelelek kötelességemnek a respublicához, s az ellenség közibe viszem azon sast, mely titeket annyiszor

vezérlett diadalhoz, vele ott veszendő, ha ti nem víjátok vissza" ----- És Anglia megrohanva, s csakhamar meggyőzve lőn.

Illy példát kövessünk mi, sőt legyen köztünk mindegyik, mennyire birja, illy ,péladaadó,' s esküszöm, csakhamar más képet mutat honunk, mint a milly nyomorult hátramaradások közt sínylik az ma, s fog sínyleni örökleg, ha mint ma patrio more, vagy inkább à la Morion, egyik a másakra akarja hárítani a hazafiság tisztét, vagy ha illyesen kétségbe esik, csudálatra méltó talentumot fejt ki valami hátulsó kapu feltalálására, s mi több, azon még hazafisági praetensioval nagy uri mód ki is méltóztatik (!) surranni.

Nemzetünkben annyi a lélek, s még olly számos köztünk olly hazafi, tán soha nem volt több, ki életével volna jobblétünket megvásárlani kész, hogy valóban csak szikra kell a legnemesb tűz fellobbantására. Mikép bizonyos is, lennénk csak a felhozott romai had helyzetében, ugy mint ma vagyunk lelkesülve, és a győri ütközet dicsőségére leplet vonva, bár sikerrel bár nem, de a leggyőzedelmesb ellen-séggel is vajmi férfiasan szállnánk szembe.

Ámde bajunk nem ez, mert hiszen hol az ellenség? S tán kár, minthogy ez esetben legalább eljárási tacticánk volna egyszerűbb, s ekkép sokkal könnyebben felfogható. Bajaink azonban mélyebben fekszenek, sőt olly mélyen, mikép azokon még a legkomolyabb harcra elégséges felhevülés sem segíthet, s ekkép nem segíthet olly bátorság, melly a helyett hogy megtörhetlen munkásságra, türelemre s saját érdekeinket háttérbe lökő zarándoki hazafiságra dicsőülne — és ez, csak ez segíthetne rajtunk — egyedül harcz-enthusiasmusra képes fejteni.

Már illy esetben, hol a diadal reménye csak hosszú évek állhatatos munkássága után mutatkozhatik a hű lelketnek, Sextus Baculus példája nem elégséges; de nekünk, ha azon kötelességnek, melly minket köt anyyaföldünkhöz

s vérünkhöz, valódilig meg akarunk felelni, sokkal nehezebb erényeket kell gyakorlanunk, mellyeknek sokszor csak tanuja sincs, köszönete pedig rendszerint csak sirban van, s melly abbul áll: munkálni nagyban, s ha nem lehet, munkálni kicsiben, de munkálni mindig; másban csak akkor keresni elmaradást, mikor már rajtunk nem mult, s mindenek fölött kötelességet teljesíteni, ha más nem teljesíti is.

Mit ha Morion felfogott volna, valamint véletlenül azt is, hogy minden jobb embernek a köz terhekbeni részvételenség inkább büntetés, mintsem lenne büszkélkedési tárgy, a felhozott első pontot alkalmasint így írja: „Emberül van, hogy elvégre földesur, az eddig szinte bevett, mindent mindig másra tolni akaró döbrögiség helyett, telekdíjt javasol. Sok más forrást is meg lehetne nyitni ugyan, kereskedőt, tőkepénzest s a t. hasonlóul adóztatni. Ezt azonban, nehogy súlyosb legyen az ügy kivitele, hagyjuk akkorra, mikor kivittuk az első, mellyet, mert én is földesur vagyok, tétova nélkül nem csak pártolok, de mennyire birom, elő is mozdítok.“

Mikor csatarendben valának Napoleon hadai, mint tudva van, egy ezred sem akart a másiknál később a csatában részt venni, de mindegyik elsőséget követelt. Morion, a méltányos, az udvarias, a mézes mázos, ha köztük van, illy bolondságra alkalmasint nem fakad; s azért már előre örülök látni képét, mellyet ha nem csalatkozom már láttam valahol, ha az anonyimitas sáncza mögül kibujván megnevezi magát. Ámde lássuk tovább:

A második pontban felhozott nehézség egyedül részlet, mellyet már eddigelé is felvilágosíték némileg, s mellyet, legyen csak őszinte jóakarat, nem lesz nehéz elintézni, úgy hogy annak bonczolásával most biz én nem bajlódom.

Annál nevezetesebb a harmadik pont, melly bármilly ártatlannak sőt méltányosnak mutatkozzék első olvasásra, azért egy kissé mélyebbre látó előtt még is új bizonyosságul

szolgál, milly felette nehéz, legjobb akarattal sőt aránylag szép tálentummal is rossz ügyet diadalosan védni. Ugyanis, alig halad Morion csak három lépést, s már ellent mond magának! Az első pontban t. i. azt állítja, „hogy tervem szerint a száz millió kölcsön által eszközözendő haszon az egész hazát illetné“ a harmadik pontban pedig azt, „hogy indítványom csak az eladósodott nagybirtokosak osztályának eszközölné javát!“ — E kis contradictioba pedig egyedül azért jött, mert az első pont által, mint láttuk, Morion úgy hitte tervemet leginkább megtörhetni, ha azon másra to-
lási hajlamot ébreszti fel kiváltságosinkban, melly csak ürügyre vár, hogy vad szenvedélyre fakadva, megakaszt-
hasson mindent; a harmadik pontnak segítségével, melly pontot az elsőtől ügyesen, vagy legalább nemes inspiratio-
bul, hogy észre ne vegyék álnokságát, egy közönyös pont által elválasztott, a harmadik pont segítségével mondom ellenben úgy gondolta depopularisálni ügyemet Morion leg-
dicsőségesebben, ha olajat, vagy inkább, mert ez igen is tiszta volna, szurkot önt azon antipathiába, mellyel a ki-
sebbek a nagyobbak iránt úgy is annyira viseltetnek ho-
nunkban, hogy valóban csuda lesz, ha az ekkép gyáván egymás ellen agyarkodókat nem nyeli el hovahamarább bár-
milly harmadik hatalom.

Tervem lényege, vezéreszméje az, mit Morion éppen úgy tud, mint bárki más, ki nem sinylik néhány érzék hi-
jában, s nem akarja a legocsmányabb hypocrisis bélyegét viselni homlokán, hogy

1) Lehető legnagyobb általjánosságban s csak bizonyos időkig, két garast szedvén egy egy holdtul, olly évenkénti jövedelem kerekedjék, mellyhez képest felvehessen a magyar nemzet száz milliót; — és

2) E tőke lehető legnagyobb haszonnal Magyarország felvirágoztatására fordíttassék.

Ez tervem lényege, vezéreszméje, egyedül ez; úgy

hogy minden, mi azon tul fekszik, nem egyéb, mint annak, bár így vagy amúgy módosítható corollariuma.

Azt lehetne erre mondani, hogy valljon miért nem hoztam tehát elé a dolgot illy egyszerű köntösben s miért adtam alkalmat efféle gyűlöletes megjegyzésekre.

Boldog Isten! Megmondom. Ezt ezen okokbul tettem:

1) Mert ki valami eszmét kedvessé akar tenni; az, úgy hiszem, hibáz, ha nem fejt ki annak minden elsősegít s minden jó oldalait.

2) Mert a nagyobb birtokosak sulya olly elhatározó tervemnek életbe léptetésére vagy megbuktatására, hogy nem mulaszthatám el kimutatni, mennyire volna tervem alkalmazása rájuk nézve s pedig az egésznek csorbítása nélkül hasznos.

3) Mert akárhány magyar van, ki belé köt — ha érdeke kívánja vagy erre kedve csoszszan — biz a legszen-
tebbe is, s ekkép tudtam: nem kerülhetem el, bármit tegyek is, hogy Morion vagy rokonkeblűe, köz teherhordási eszmémet valamikép be ne piszkolja.

4) Mert feltennem kellett, valamint most is felteszem, minthogy eszmém netaláni sikerének nincs más alapja: hogy vannak és lesznek a hazában még olly egyedek, kik méltányolván becsületes tiszta szándékomat és jövődőbe nézetemet, előadásom netaláni csorbáit és sötétségeit inkább jóra mint roszra magyarázva, meg fogják különböztetni tervem vezéreszméjét annak mellékes, s ekkép így vagy amúgy változható feltételeitől.

Lehetetlen volt ezeknél fogva elő nem tüntetnem azon nyereséget, melly az országra háramlanék, ha a felvett száz milliónak bizonyos része addig is, míg az egész a hon virágzására befektetve nem fogna lenni, kamatra kiadatnék; a melly financialis műtétel által in thesi a száz millió, mint láttuk, száz hetvenre rugna, mi nem volna megvetendő.

E hypothesis felállítván — mellynek azonban lesz-e

s mennyire lesz sikere, más kérdés, de most nem ide való — természetes, hogy éppen olly lehetetlen volt legott a nagy birtokosokra nem eszmélnem s pedig 1) is, mert ugyan hol kereshettem volna — és most megint egyedül in thesi és legnagyobb általjánosságban szólok — kilenczven millióra biztosb hypothecát, mint éppen a nagy birtokosoknál; s 2) mert gyakorlatilag szólva ugyan mi eshetett volna nekem kedvesebben, mint egy olly módot feltalálni, melly midőn hetven millióval gazdagítná a hont, egyuttal és mellékesen a nagy birtokosokat is eszmémhez édesgethetném; a nagy birtokosokat, kik, mint előbbi czikkeimből kiviláglott, legérzékenyebben, sőt közülök számosan és jobbadán apáik bűnei miatt olly érzékenyen lennének tervem által érintve, mikép ha az legott, és a nélkül hogy ez által a köz álladalom csorbulna, mi mindig főszempont, nekiek nem kedvezne, valóban nem volna csuda, ha közülök nem egy, s egyenesen koldusbot elkerülése végett, eget s földet mozditna tervem megsemmisítésére.

Ámde ezt szegény Morion, oh szegény hon, nem birta felfogni, s természetesen, mert tüstint, mikor észrevette, hogy tervem csakugyan használhatna a nagybirtokosoknak is, ugy annyira elvakítá őt a magnás-gyűlölet, mikép mind azon számtalan jót sem látta, mellyet tervem egyenesen a honra árasztana, sem azt, hogy a kiadandó pénzeknek lehető legbiztosb hypothecára állítása hetven millió kamatjával együtt legalább is hajtana annyi hasznót a honnak, mint használna a nagy földbirtokosnak.

Nincs időm részletekre; de az analysis lombikába vetve Morionnak tervem ellen gördített harmadik pontját, mennyire én gondolok írójának mélyebb veseredőibe hathatni — s fájdalom nem egy efféle egyed van honunkban — az alkalmasint illy resultatumot adna: Inkább ne éljen a magyar nemzet, inkább ne virágozzék Magyarország, ha ez aristocratiájának szilárdítását s felvirágoztatását is eszközléné.

Illy hiedelemben pedig egyszerűleg, de azért mint hiszem, helybül egy könnyen még sem mozdíthatólag azon okbul vagyok, mert máskép teljességgel lehetetlen, hogy Morion lehető legnagyobb malitia nélkül tervem vezéreszméjét, melly világosan a hazát illeti, a nagybirtokosak felsegélésire vihette volna át.

Egyébiránt nem akarom ez uttal vizsgálni, hogy valljon mennyire, vagy csak egyáltaljában is, van-e nekünk magyaroknak, alkotványunk s nemzetiségünk fentartása végett aristocratiára szükségünk; annyit azonban mondhatok, mikép az én eszem szerint valóban nem birom felfogni azon nyereséget, mellyet Morion e következő állításával gondol Magyarországra hárítani: ha valljon nem hasznosabb volna-e, ha kissé megfonnyadnának aristocratáink; nem birom e hasznot pedig felfogni azon eldönthetetlen okbul, mellyhez képest szoros tudományilag éppen azon arányban fogna zsidó és külföldi pénzes gyarapodni, melly arányban megfonnyadandnak aristocratáink, minthogy ezeknek mindinkább megfonnyadása egyedül azokat gyarapitná, s nem ám a nagy magyar közönséget, mit Morion tán és felette dicséretesen ohajt, de ennek elérésére magán-gyűlöleti vakságában éppen ellenkező utat tart helyesebbnek, s ugyanis: mert legyen egyszer csak minden magyar tehetség, zsidók és külföldi pénzesek kezeiben, a mint hogy kivált a két évvel ezelőtt életbe léptetett nemzeti panacea következtében nagy rész már azokban is van, nagy része pedig felette gyors léptekkel azok felé indul, és oh milly végvonaglati vakság kell ahhoz nem látni, hogy e tragodiának utolsó felvonata bizony nem fog lenni magyar, sem nem szabad szellemü.

Valóban szomorú az eset, s vérünket tekintve annál szomorubb, mert gyűlölségi hajlama nem egy Morion-féle magyarnak még koránt sincs kimerítve azon antipathia által, mellyel az aristocratia iránt viseltetik, de midőn con amore

gyűlöli ezt, nem kevesbbé gyűlöli a kormányt, gyűlöli az egyházi rendet, gyűlöli a katonát, gyűlöli a németet, gyűlöli a horvátot, gyűlöli a tót, gyűlöli a görögöt, gyűlöli a városi polgárt, gyűlöli a kereskedőt, gyűlöli egyik a másikat s a t. szóval: gyűlöl mindent, mert hiszen hasonneműjével sem él békében, paraszthoz vonzó szerelme pedig bizony nem óriási, s még is nemcsak biztos öbölben véli magát, de reformatori tisztében, mind nemzeti mind alkotmányos tekintetben ugyancsak mély felfogásu tactica szerint s ekkép vajmi pompás sikerrel gondol procedálni, mert hiszen még is szeret valamit, s pedig legőszintebben s mindenek fölött, t. i. a hazát, vagy tulajdonkép — mert ugyan mi a pusztá haza a benne lakó egyedek nélkül — a hazával mindig egybekevert saját drágalátos magát!

Nem tudom, Morion a magyar statusbölcsek ezen osztályához tartozik-e, mellynek száma minden torzítás nélkül bizony nagyobb mint gondolnók; de megvallom, sejtem, mert ki vérünk és alkotványunk vajmi kis szigetre szorított diagnosisának daczára annyira gyűlölheti az aristocratiát, mikép nem látja, hogy annak mostani körülményink közt még erősebb lefonnyasztása nem a hazára, de a zsidóságra s kivált a külföldiekre nézve volna nyereség, az alkalmasint ugyanazon egy kutfőből szinte mind azok ellen is fog hasonló gyűlöletet s ebből fakadó daczot, lenézést, kevélységet és dagályt meríteni gyakorolni, kiket felhozék.

S ha ezen osztályhoz tartozik, mi ha nem is bizonyos, minden esetre igen hihető, ezen osztályhoz, melly napról napra jobban elisolálja magát nemcsak a világtul, Európátul, de még a hazában is: akkor az ellenem gördített negyedik pont valóban jó tréfa, mellyhez képest az isoláló tervemre akarja fogni az elkülönözés bűnét.

Egyébiránt még egy pillanatra visszatérvén a harmadik pontra, ha Morionnak telekdíji eszmém ellen nincs más kifogása, mint az, hogy tervem által a nagy földbirtokosak

bizonyos része mostani financialis bonyodalmibul tán kivergődnék, s mind azon milliók, mellyek most kamatként minden évben a honbul kívándorolnak, ezentul a hazában maradnának, ám jól van, mert noha ezt felette nagyon bánám, mert honunk javát nemcsak directe de indirecte is szeretném előmozdítani, azért e ponthoz még sem ragaszkodom sine qua non-ként, s heverjen a kilenczven millió kamatlan, és szaporodjék ha birja a ládában, bizony nem bánom, vagy fektessék az egész száz millió mind egyszerre a honba, vagy legyen kiadva az költői és metaphysikai hypothecára, a mint tetszik, mindenben megegyezem, csak-hogy ne az én nevemet, de Morion nevét illesse az ebbeli financialis eljárás dicsősége és köszönete.

Az ötödik pontban, miután az előbbenieken nyilván elárulja Morion nemfizetési hajlamát, azt veti szememre, hogy tervem csak palliativ elvkérdésnek látszatik lenni, mert nem valami rendszeres adózási tervet alapít meg, hanem csupán csak a jövődőt akarja elzálogosítani, s pedig ha jól emlékezik, harminczöt évre.

A hatodik pontban pedig egyenesen keveseli Morion azon pénzbeli tehetséget, melly tervem után kerekednék, és ezen valóban igen naiv sort irányozza hozzám: „mert — így mond — azt hiszem, hogy a nemes gróf meg fogja ismerni, hogy egy annyira elmaradott országnak, mint Hunnia, investitiora vajmi igen kevés pénz évenként egy-pár millió.“

Már most kérdem a részrehajlatlan olvasót, lehet-e egy könnyen több szemtelenséget és hypocrisist néhány sorba öszpontosítani, mint a mennyit egybe birt szorítani Morion ötödik és hatodik pontjába?

A négy elsőben jóformán mindent előhoz, mi a zsiros nagy többségben nauséát okozhatna tervem ellen, s miután azt hiszi, „megakasztá az ügyet,“ sarkon fordul s nagy uriásan piczinyeli az egészet! Mintha bizony két kéz-

zel járult volna ahhoz, ha határozott és rendszeres adózási tervvel, mely örökre köt, állottam volna elé, és mintha csak azért tetszenék neki vissza tervem, mert mint ő számítá ki — s bizony nem tudom milly kulcs szerint — csak egypár millió fordíttatnék az olly annyira elmaradt Hunnia felvirágoztatására.

Bizony mondom, a jobb lelkületű, ki mélyebben tekint a tények forrásiba, élmelygő érzéssel fordul el a magyar elmebeli surlódások illyféle fekélyeitül; mert hol őszinteség nincs, de mézes szavak és virágok alatt csak álnokság lap-pang, s mi több, ennek beburkolására nemcsak különös gond nem fordíttatik, de a legotrombábbul készült csap-dákba vélik az illetők megcsipetni bárkit, ott a rothadásnak olly jelei mutatkoznak, melyektül ha köz neheztelés által nem menekszik meg a hon, bizony egek sem bírják azt élet felé fordítani többé.

Kinek nem tetszik tervem, vagy hibát talál benne, ám mondja ki, s lelkemre eszközöm, azért egy hajszállal sem fogom őt rosszabb embernek tartani nálamnál, sőt okosabbnak és jobbnak, ha tévedésimet utba idézve, jobbal bír állni elé. Az isten őrizze azonban a hazát azon álorczások csábjaitul, kik — mint Morion ellenem gördített ötödik és hatodik pontjában tevő, mellyekben határozott elvű rendszeres adóval s tervem nem elégséges voltával üz pompát — csak azért ülnek a haladás hyperbola-paripájára, hogy az ostobák nagy seregét elszédítve homályba lökjék, s ezen fogás által is gátolják a haladás kivihető és gyakorlati lépéseit.

S Morionnak addig is, mig bővebben lesz bátor — mint mondja — egyet s mást szükség esetében előadni „két garas“ czimű indítványom ellen, csak ennyit.

És azért álljon elé. Ha pedig csupa negatiók helyett netaláni „hat krajczáros“ sőt „tizenkét krajczáros,“ az enyéimnél sokkal magyarosb czikkeiben, minthogy garas igaz igen németes, mert Groschen-bul ered, a krajczár el-

lenben ugyancsak magyaros, mert de csak távulról sem hasonlít kivált kimondásban a német Kreutzer-hez; oh szegény Morion! ha mondom csupa negatiók helyett magyarosb cikkeiben jobbra tanít, akkor legyen bizonyos, én leszek első, térdet fejet hajtva lehangosabban elmondani, igen nagyon töredelmes mea culpámat, hogy ellenem gördített szívömlédezéseit s velőáradásait olly kevés udvarisággal fogadám! — S erre, t. i. ezen utolsónak megbánására — mert hiszen Morion még semmi jobbra nem tanított — félig meddig már most is hajlandó volnék, s pedig mert véletlenül éppen most, midőn e sorokat írom, valakitől, ki a titokban van, vagy az anonymitási álorczán keresztül nézett, felette nagyon hallom dicsértetni (?) Moriont s róla azt állittatni: hogy bizony szegénynek nincs rossz intentiója, nem is akart ellenem, kit különösen tisztel (!?) kikelni, hanem hogy már szokásában van, a magáét is tartalék, de minden rossz szándék nélkül elmondani.

Mea culpámat ez uttal azonban még sem rebegem el, mert eddigelé bizony nem tudtam az iránt egészen még tisztába jőni enmagammal, valljon e következő három species közül, mellyel rendkívülieg megveré honunkat ármány, mellyik vétkezik erősebben honunk iránt, s ekkép mellyik érdemel több visszatetszést, vagy viszont több kiméletet.

Egyiknek képét e cikk által festém. Még sokkal jobban tudnám kidolgozni, de ez uttal tán nem szükség, mert habár általjános vonásokban van is oda vetve az, azért hiedelmem szerint, még is magára fog ismerni abban nem egy ravasz, s nem egy illyest fog benne látni a mélyebbre tekintő.

Másiknak lényege körülbelül ez: bármibe, jöllehet legkisebb tárgyismeret nélkül belékottyanni, atyáru fiura átmenő előitéleteket, vagy könyvekből kiszedegetett általjánosságokat, minden alkalmazás nélkül fényes axiómákkint elszónoklani, és a hazának legélethevágóbb kérdéseit olly

kevés ihletődéssel és scrupulussal kezelni, mintha csak kártyaházak felépítéséről, vagy efféle gyermekes kedvtöltésről volna szó.

A harmadik species elvégre az, melly rabulisticai szüléktől eredvén, rabulisticai levegőben élvén, annyira el van minden csepp vér- s nedvében rabulismustul nyomorítva, mikép mint a német mondja, 'hyperfein' jelleméhez képest egyenes és büszke férfiaságot bocsát tekervényes glacé-keztű féle hiu piperőcszésért áruba, szilárd hazafiság helyibe ocsmány önérdék utáni vadászatot állít, majd a kormánynyal, meg máskor a sokasággal, nem a köz álladalm elmozdítása végett kaczerkodik, de azért hogy magából legyen valami, habár csak egy kissé magasb felfogás szerint is, valami felette piczi! és melly vak minden, sőt saját maga iránt is, mert in ultima analysi — ha igaz, és pedig igaz, s ennél nincs szilárdabb axioma, hogy ember-séges öntudat s némi jobbak megbecsülése nélkül nem érhetni e földön el valódi szerencsét — még maga magát is megcsalja.

Már az első, második, avagy harmadik osztályhoz vallja-e magát Morion, nem tudom; hanem hogy egyikéhez tartozik, azt, ha szól, felhozott czikke után ítélve, fogadom, minden mélyebbre ható előtt tökéletesen be fogja bizonyítani. És azért, mert a választás minden esetre dicső, minélelőbb ki a napvilágra!

XXIV.

Jelenkor, 102 sz.
decemb. 24. 1843.

Valamint kézzel fogható, hogy Morionnak tervem ellen gördített észrevételei alatt nincs egyéb, mint ügyetlenül leplezett megakasztási s megrontási vágy, úgy világlik viszont a magát még nem nevezte magnásnak a p. hirlap **286** és **287**dik számaiban felhozott minden soraibul egyedül legőszintébb szándék ki: mennyire lehet, előmozdítani az ügyet. És azért, mivel álnok gáncs is más, és feloldásra oda vetett csomó is más, éppen úgy, mint jónak sőt el nem hárítható tisztnek tartám Morion lényegét utolsó cikkemben kellőleg illusztrálni, úgy hiszem illőnek sőt kötelességben járonak, a magát nem nevezte magnásnak loyális érzettel tett észrevételeiért itt nyilvános köszönetemet jelenteni; s pedig, mert a közálladalomra nézve nem lehet hasznosb, mint kiismértetni a „szájasokat“ a „lelkesektől“ — ennyit Morionnak; — a jó hiszemű és siker után sovárgó tervezőnek ellenben nem eshetik semmi kívánatosb, mint tervével járó minden nehézség s körülmények kellő kimutatása — ennyit viszont a taglaló magnásnak — mint-hogy egyedül így kerülhetni el minden megbukott tervnek két legközönségesb gyilkosát, az egyoldalúságot t. i. és a felszínséget.

Időbül és helybül egészen kifogytam, úgy hogy ez alkalommal legjobb akarattal sem bocsátkozhatom mind azon

részletek felvilágosításába, melyekre figyelmeztetni szives vala a most érintett loyális taglaló; annyit azonban mondhatok előre — és ez okvetlen kiviláglandik, ha netalán ismét discussioba jó az ügy — hogy sem egyik sem másik cikkében de egyetlen egy nehézség sincs, melly, mi tervem lényegét illeti, feloldható nem volna. Ámde értsük egymást: mi tervem lényegét illeti, mondom, mert annak jobb vagy közönyösb sikere, nagyobb vagy kisebb eredménye, éppen nem tagadom, felette erősen függ mind azon nehézségek diadalos legyőzésétül, melyeket a magát nem nevezte magnás néha igen talpra esve hoz tervem ellen fel.

Mind ennek megmutatására — a mennyire t. i. néhány sorral illyest megmutathatni — mind némi hibás felfogások rectificatiojára legyen ennélfogva szabad, egyet s mást csak fővonásokban érintenem.

Első cikkét azon ismert tábornoki anecdotával kezdi meg a taglaló magnás, mellyhez képest pénz, több pénz, s még több pénz kívántatnék legszükségesebben meg győzedelmes háboru vitelére.

Erre azt lehetne felelni: bizony nem volt az angolnak aránylag sok pénze, mikor második Fülöp alatt szétverte az aranydús spanyol armadát; az amerikainak pedig még sokkal kevesebb volt, mikor az angoltul szabadítá meg magát s a t. ügy hogy pénz mellé háboruban tán még valami egyéb is kell.

Azonban legyen a tábornoknak tökéletes igaza, ki tudomásom szerint Montecuculi volt, biz én legalább ez alkalommal nem bánom, csak hogy nem értem, mikép alkalmaztathatja e mondványt a taglaló magnás ezen szavakkal rám: hogy t. i. én „két garas“ czim alatt közrebocsátott telekdíjas tervemet, melly által hazánk javát gyorsan és hatalmasan előmozdítani reméllem, éppen úgy egyedül pénzre

alapítom, mint az elébb említett vezér a háborut.“ Nem értém pedig azért, mert telekdíjas tervem financialis műtétel, sőt a telekdíj maga egyenesen pénz, s így természetes, hogy az eszmém szerinti pénzbefizetésnek nem lehet más alapja, mint egyedül pénz. Éppen azon osztályzatban mindazáltal a tisztelt taglalónak e következő szavait olvasom: „A tervező gróf egyszersmind nyilván kimondja, hogy egyedül ezen terve elfogadásában lát módot, vérünk illő s tartósan gyarapodandó haladása és boldogsága talpkövének olly módoni letételére, miszerint honunk egén valahára azon hajnal felderüljön, melly után okvetlen világos napfénynek kell — legalább a tervező gróf várakozásai szerint — következni.“

És csak akkor, mikor ez utolsót olvastam, kezdém érteni, hogy a tisztelt taglaló a tábornoki mondványt tulajdonkép nem az én telekdíji tervemre akarta alkalmazni, mint az véletlenül megtörtént, hanem egyenesen vágyamra, honunkat hajnali biborban és déli napfényben látni; úgy hogy míg Montecuculi pénzre állítá háborui reményeit, én egyedül pénz után várnám Hunnia felvirágzását, s mi még ennél is több, mint éppen most hozám fel, egyedül ezen tervem elfogadásában látnék módot, vérünk illő s tartósan gyarapodandó s a t. talpkövének letételére s a t.

Boldog Isten! hol mondtam én mind ezt? Hiszen ez igazi Dulcamara-féle rendszer volna, mellynél én, s kivált politikai charlatanériát tekintve, gyűlöletesbet nem ismerék. Nem nem, én egyedül pénzre, mellyet egyéb-iránt egy alkalommal sem tűztem ki czélul, de mindig csak eszközül, vérem nemesbülését, honom felvirágzását soha sem állítottam. És éppen olly kevéssé adám telekdíji eszmémet financialis állapotunk egyedüli s úgy szólván kire-

kesztő gyógyszeréül; valamint nem emlékezem, mikor kérkedtem volna két garasos eszmémrel annyira, mikép egyedül annak életbe léptetése után is fel fogna a déli nap ragyogó sugáriban fényleni Hunnia.

Én mind ez ellen ünnepélyes ovást teszek. S ugyanis, mert pénzt, ujjaszületésünk jóllehet felette hatalmas de azért még is mindig csak egy tényezőjének ismerém, melly ha regenerationk olly sulyos, sőt valljuk meg, olly annyira problematicus műtételében isolálva áll, s nem működnek mellette fölötté számos szellemi és anyagi tényezők, bizony nemcsak déli napfény, de még csak egy kis becsületes hajnali bibor sem fogja az emberi események évrájziban kitüntetni fajtánkat. Hanem tán éppen azon okbul, mellyhez képest Montecuculi hajdanta mindig csak pénzt, és több pénzt, és még több pénzt hordott szájában — mert hiszen bátorságban soha nem szűkölködött a magyar — s ha Montecuculi véletlenül Chinában vezérkedik — mert ott elég a pénz — alkalmasint courage, több courage, és még több courage fakadott volna megnemszünőleg ajkairul; úgy ha én hasonlólag, sokak szerint tán kelletén tul is pengetem a pénzt, ugyan nincs-e igazam? miután sem jó akarat, sem enthusiasmus híjátul nem sinylünk, de még sem megyünk, sőt nem is mehetünk azért semmire, s pedig egyedül, mert pénzünk nincs. Így tehát megbocsátható, ha valamint az érintett vezérre is ráfogák, hogy ő diadalra csak pénzt követel, úgy szinte engem is sok csak azon színben lát, mintha nemzeti küzdelminkben egyedül pénz után várnék sikert. Ámde azért még is devalvaljuk állításinkat, mert csak így érthetjük s méltányolhatjuk egymást. És e szerint, ha valaki tán kelletén is tul buzog tárgyaért, azért ne tegyük róla könnyelműen fel, hogy ő azt azon okbul már panacea hatásának tartja.

A taglaló magnás kételkedik, valljon kapnánk-e csak egyáltalában is száz millióra felrugó kölcsönt, valamint nem

kétkedik kevesebbé azon, hogy illy roppant summát három és félért vagy csak négyért is fognánk-e szerezhetni. Ezekhez azonban olyasmit csatol, mintha feltehetné, hogy olly gyakorlati ember mint én, e tekintetben bizonyosan már előlegesen fogott volna gondoskodni, s a dolgot az illetőkkel már előre el fogta volna rendelni.

Részletekbe, mint már érintettem, ez uttál nem bocsátkozhatván, ezekre röviden csak azt mondhatom:

Ha tervem mint egyes izolált karika illesztetik mostani országos gépezetünkbe, a nélkül hogy ebben is némi javítások történének, de e helyett utóbb is megmarad például az aviticitás kérdése mai lényegében s utóbb is a kortesek gratiajátul annyira függő független tens Vice-ispán és Sz. bíró urak hajtandják be a pénzt, melyet még a legszájash és körmösebbek sem tudtak de csak a magyar színházra is bekeríteni s a t. akkor, bár adjuk „széles e haza“ mellett „nemesi levelünket“ sőt üdvünket is hypothekául, bizony az egész világ hátán sem találunk összesen véve annyi boldodot, kikbül három és fél- vagy négyért csak egy milliót is ki fognánk préselhetni.

Mihezképest, ha ki illy körülményeket teszen fel, annak tervem ebbeli sikerén természetesen nemcsak kétkedni szabad, sőt azt egyenesen haszталannak kell tartania.

Ha ellenben mind életbe lép az, mi tervem sikerét feltételezi, s mit polgári szabadság utáni vágygyal kérkedő nemzetnek hova hamarább életbe nem léptetni igazi bűn és szégyen, akkor — én legalább egy cseppet sem kétkedem — bizony megszerez-zük a száz milliót, s ha ezt jutányos kamattal nem cselekedhetnők, ám magunk bocsáthatunk ki annyit.

Ugy hogy, mi specialiter a kölcsönt illeti, telekdíji tervemnek az első esetben semmi sikere nem lesz, a második esetben ellenben legjobb sikere várható; olly esetben végre, melly e kettőnek közepére esnék, azaz történék némi ja-

vitás ugyan, de csak félig meddigi és félszegü, akkor terem is aránylag természet szerint csak félig meddigi és félszerű sikerrel járna.

Mikbül szoros tudományilag az foly, quia de futuris contingentibus non datur determinata veritas, hogy én mint practicus ember — melly nevezettel engem megtisztelni szíves a tisztelt taglaló s ezt valóban nagyra veszem, mert a mostani köz szédelgés közt bizony nehéz némi fényes theoriák által el nem ragadtatni — az foly mondom a fentebb előadottakbül, hogy én mint practicus ember, nem érezhettem magamban vágyat, időmet valami nemzeti kölcsönnek az illetőkkel való előleges kidolgozására fecsérelni; s pedig, mert az irgalmas Istenért ugyan milly basisra állíthattam volna egy illyféle előlegesen kicsinálendő tractatusnak csak propylaeumit is, miután senki nincs e hazában, ki csak távulról is jóslani képes volna, milly biztosságot lenne a magyar nemzet adni kész.

Ki hitelt adni tud, azaz: ki nemcsak elégséges de olly hypothekát bir, mellyre a hitelező tüstént és minden incommoditas nélkül rá teheti kezét — és e körül forog a dolog — az bizonyosan kap pénzt, s annál bizonyosbban s annál olcsóbban, minél jobb a hypotheka, azaz minél „elégségesebb,” és minél — ha így lehetne kitenni — „hózzá férhetőbb.” Ez axioma, s mellyet váltótörvényünk bül származó nem egy éppen ellenkező eset még nem gyengit, s ugyanis, mert mindaddig, míg az országnak általános hitele nincs, mindaddig, bármilly specialis jó törvények fogtak volna is életbe lépni, bizony csak véletlenül fog a szükségbe zavarodott adós, egyes pénzes monopolisták martalékibul menekedhetni.

Fizessen az ország bármilly summát évenként, de azt fizesse olly rendesen s olly szabatosan, mint tegnap: volt, és holnap: lesz, s ezt ne csak saját maga higye, de az „illetők” is „hihessék,” s bizony mondom, több vagy kevesebb

áldozattal, de minden esetre váltig kapunk pénzt. S im e szerint nem az a teendők sora, hogy mielőtt csak távulról is kifejlődött volna legislatioi tömkelegeink közt e kérdés lényege, már is valami tractatusra lépni akarjunk, s éppen úgy korántsem az a dolog philosophiája, hogy valljon tehetünk-e szert száz vagy tán csak ötven millióra, s ezeket $3\frac{1}{2}$ vagy 4, 5 sőt 6 percenttel fogjuk-e fizetni, hanem az, hogy bajnokilag kiállva a gátra, kevesebb vagy több áldozattal, de minden esetre kivívjuk honunk felvirágzását. Magátul értődván, ceteris paribus, minél olcsóbban, mi azonban szinte egyedül csak józanságunktul függ.

Továbbá azt véli tisztelt taglalóm, hogy igen is rózsaszínben tüntettem elő tervemet. Én ezt azonban nem hiszem, mert illyest csak akkor fogtam volna tehetni, ha tervem végeredményeit festem, ezt pedig nem tevék, sőt egy szóval sem érintém, mi mindennek életbe léptetésére hinném én a tervem által egybe gördülendő pénztehetséget fordítandónak, mert e műtételt eljárásom egyenesen harmadik stadiumául tűzém ki. S így meglehet, taglalóm azt tartja tervemben igen is rózsaszínűnek, hogy száz milliót három és fél legföljebb négygyel remélek kaphatni, kilenczven milliót pedig öttel kiadhatni, s így tovább. De ez esetben elvéti a valót, mivel a mellékest veszi főszempontul; s ugyanis mert, nem az a főszempont: valljon száz vagy ötven milliót kapunk-e alacsonyabb vagy magasb kamatra, s milly summát adunk ki s a t. hanem az a dolog lényege és philosophiája, hogy fog-e s milly arányban fog honunk tervem alkalmazása által felvirágozni; s e tekintetben, mint érintém, nem mondtam semmit, ámde ígérhetem, ha a világi események törvényei minden sarkaikból nem bontakoznak ki, mert a kised makkból, csak el ne gázoljad, mindenütt tölgyfa lesz, hogy vajmi szép gyümölcsöket fog teremni tervem, ha az — mit nem akarok feltenni — különös idétlenséggel nem kezeltek, mint-hogy ritka kifejlésre képes honunk, s mert lásson vérünk

csak egyszer ,nagyobb-szerű sikert,‘ melyet eddigelé soha schol és semmiben nem látott, s érzem minden csepp véremben, habár számban kicsi, még is megtörhetlen lelkesedésre gyul, melly legdicőbbeket vihet végbe, melyet azonban minden nagyobb-szerű sikernek, legalább ,bibora‘ előtt, egyedül phrasisokkal s költői ígéretekkel egy egész nemzetbe, melly csak most nem régiben fordult el a koporsótul egy kis élet felé, égi tűzként lövelleni akarni, s mert ezen egész nemzet illy műtétel után tüstént nem járja el kínjában a vil-litánczot, arra úgy szólván: anathemát kiáltani valóban ha több nem, legalább igen felszínes theoria és vajmi nyavalyás állapot.

Tárgyalásának folytában azt is felhossa taglalóm, hogy tervem kivitelében igen nagy nehézségeket lát. Erre azonban jó hiszemben azt felelhetem: fogadom nem lát többet de csak annyit sem mint én, s pedig mert, noha nem lehető, azért még is elsülhetne azon non putaram, melly szerint szavaimnál megcsipve, kénytelenül ki fognék az agitatio mezejére állni, s ehhez képest, nehogy azon csak úgy haladjak mint idomitlan ló, már mennyire lehetett, megbarátkoztam az akadályoknak legalább egy részével, s megvallom, már ezek is olly áthághatlanoknak mutatkoznak — s mennyi lesz még az előre nem látott! — mikép ha azon hit nem lelkesitné keblemet, hogy a szilárd hazafiságnak még a legsúlyosb. sem lehetetlen, valóban már régóta felhagytam volna az egészszel; úgy hogy teljességgel nem találta el taglalóm a valót, ha azt hiszi, mintha én tervem könnyű kivitele körül magamat ámitásokba ringatnám.

Többnyire vegye szíves észrevételeiért buccsummal együtt ez uttal még egyszer köszönetemet addig is, míg tán alkalmam lesz részletesebben feloldani nehézségeit, s higye el, hogy olly kritikát mint övé, mellybül egyedül loyalis őszinteség lehel, bármiben fáradnék is, mindig nyereségül veendem.

K É T G A R A S.

XXIV. (VÉGE. *)

Jelenkor, 103—4ik sz.
decemb. 31. 1843.

Nézzük most, mennyire néhány vonásban illyest tenni lehet: tulajdonkép s egy kissé határozottabban: mi körül, vagy inkább: minek elérése végett kívánnék az agitatio mezejére kilépni.

A végett, hogy addig is, míg az idő jobbat s célszerűbbet fejt ki, törvény által legyen eldöntve, mikép a bellica és domestica mellé, mellyek már léteznek, egy harmadik kincstár alkottassék; és ez utolsó

1szer. Egyedül Magyarország szellemi és anyagi kifejtésére szolgáljon;

*) A Jelenkor legutóbbi (102dik) számában bizonyos okok miatt félben szakasztott s most közölhető „Két garas“ című XXIVdik czikket mi a tisztelt gróftól már f. hó 18kán vettük egész mostani terjedelmében s azóta ehhez általa semmi nem adatott, sem abból el nem vétetett. Mit azért is szükségesnek láttunk ezennel megjegyezni, hogy kitessék, mikép a tiszt. gróf ur a p. hirlap szerkesztője kívánatával a népet illetőleg, egybetalálkozott, miután látható, hogy a ns gróf a jelen számban közlött öt pontjaiban (kivált a 2ban) mellyek szerint a küldöttség eljárását ohajtja, ha nem épen azon szavakkal is, de világosan fejezi ki a p. hirlap szerkesztője eszméjét. Adjon Isten kívánatos sikert a dolognak. S habár több más kérdés iránt foly is még a harcz, legyen legalább ez egyben, illy nagy fontosságúban, béke, sőt frigyessülés hazánk feldicsőítésére!

A szerk.

2szor. Minden egyéb kincstároktul elkülönözve, egyedül saját körében forogjon ;

3szor. Budapesten felállítva, az országnak legszigorubb ellenőrsége alatt kezeltessék ;

4szer. E kincstár felállítására ne legyen ugyan egyetlen egy bármilly kis kutforrás is kizárva, nehogy azonban sok czél utáni iramlás végett, mint az sokszor történni szokott, egy se éressék el, mindenek előtt irassék ki általján véve Magyarországnak minden egy hold terére in thesi két garas, vagy legalább egy garas telekdíj.

Ha ez — s értsük egymást — egyedül in thesi, s csak bizonyos évekre, például harminczöt évre el van döntve törvény által, akkor küldessék ki országos választmány, mellynek tisztje következendő volna :

1szer. Minden körülményt fontolóra véve, olly kulcsot dolgozni ki javaslatként, mellyhez képest legigazságosb volna a két két vagy egy egy garast az ország külön részeire kivetni.

2szor. Mindenek előtt szemügyre venni a szegényebb sorsuakat s már valami adó alatt állókat, úgy hogy ezek vállait az uj teher csak könnyen s inkább az általjánosság elve miatt érintse.

3szor. Kikutatni, milly financialis műtétel által lehetne a telekdíj után bekerekedő pénztehetséget legmagasbra emelni. És e tekintetben, mennyire szükségesnek fogja látni, magát a kormánynyal, vagy legalább ennek főembereivel, érintkezésbe hozni.

4szer. Lehető legkimerítőbb javaslatot kidolgozni, hogy tekintván az ország általjános javát, különös reflexióval levén a honnak mostohább vidékeire, valamint egyetemes szegényebb sorsuira, milly series és milly lépcsők szerint volna a telekdíj alapján egy és más legczélszerűbben életbe hozandó.

5szer. Tervet készíteni az egész ügynek gyakorlati alkalmazása fölött; s végre

6szor. Az egészet, a jövő vagy a drága idő kimélése végett egy rendkívül tartandó országgyűlésnek benyújtani.

És ez uttal agitatioi eszmém fölött határozottabbat nem mondhatok; magamnak mindazáltal fentartván, hogy majd mikor netalán az agitatioi mezőre lépés végett, fel fognék szólíttatni, az addig is tervem ellen gördítendő nehezségek feloldási próbája mellett egyszersmind a most előhozottakat is tehetségem szerint még jobban felvilágosítani s tán pótlani is fognám.

A pók, mint mondják, még mézből is mérget szí, a méh viszont még keserűből is édest.

Felszólítom ennélfogva mind azokat, kiknek vérünk jövődjé őszintén fekszik lelkükön: nézzék előadásom hiányait engedékenyen el, s ha lehet, vonjanak egy kis jól tiszta lelkű szándokombul.

Erő, magában bizás s ebből eredő bátorság jellemzi a férfit. A helyett tehát, hogy a casuisticának ezer bonyodalomba bocsátkoznánk szűk prókátorilag: mi minden fog érni, ha egy egy garast vetünk ki egy egy holdra — mi körül, igaz, foliantokat lehetne irni, bizzunk inkább magunkban s eddig meg nem tört nemzeti zománcunkban, és írjunk ehhezképest elvként, minden holdra nem bánom ha nem is két vagy egy garast, legalább de tétova nélkül, egy krajczárt ki. Hiszen kezünkben marad az egész, s egyedül minhasznunkra fog fordíttatni az. Mitül rettegünk tehát? Illy csekély teher ha nincs is szoros tudományi szabatsággal elosztva, bizony senkit nem nyom el. S ha valaki véletlenül általa még is erősebben volna megterhelve, azt a lelkes addig is, míg minden jobb és jobb rendre fejledez, szívesen elviselendi.

Oh szent haza, mellynek nevével nem egy hiu csak kalmárságot űz, ébreszd a jobbakat szebb hasznukra. S

legyen bármi kicsiny nyel is megkezdve egy józanabb és igazságosb rendszernek aerája ---, s legalább, mint én itélek nemzeti létünkül, én, ki ábránddal be nem érem, többé vérünk jövődjé fölött nem csüggedek, mert lássa csak a magyar, hogy hazafisága az égi lakosoknál viszhangra talál, s gyümölcsöt terem, s mint fentebb érintém: „Vetélkedni fog,“ de nem azon, mi ma teszi nyomorult ujhuzásinak tárgyát — oh piruljunk! — hanem hogy ki tehet többet a honért.

S ha legnagyobb veszély kísérné is ügyemet — pedig legkisebb sem kíséri — még akkor sem kellene azt kísértetlenül hagyni. Mert ugyan biztos állásban vagyunk-e most? Oh ne csaljuk magunkat! Agg bárkánk, mind nemzeti mind alkotványos tekintetben bizony felette közel van a hajótöréshez, mert az indulatok vajmi magas habjai és a szenvedélyek kibontakozott szélvészai hányják vetik azt, s ekkép tán nem segíthetne rajtunk egy könnyen valami inkább, mint egy kis „gyakorlati part,“ melyre kikötve csakhamar átlátandjuk, hogy új elemekből csak Isten teremthet nemzetet s ekkép mi mint gyarló emberek, egyedül a létezők kifejtése s nemesítése által menthetjük meg és emelhetjük magasbra vérünket.

És most elvárom, mit mondanak az oppositio zászlója alatt álló haladás barátjai. Mert ha tervemet ellenzik vagy hallgatással veszik még ezek is, kik közt szinte egyedül elvbarátokat tisztelek, csak hogy megváltozott körülményink között eljárási modorom más: akkor - - - - várni fogok; s addig is, míg birom, honunk felvirágzására kisebb szereket öntözgetni.

Mi azonban engem illet, valamint soha nem fogom az ellenséget egyedül vagy néhány bajtárssal megtámadni, de ha csak a fél ezred hajlandó is erre, már megyek: szintugy nem vagyok barátja a liberum oblatumnak; ámde ha kiváltságos rokonim csak fele akarna is tervemben venni részt,

s én már édes örömet fizetek. Hadd élvezze a többi, ha elég nyomorult erre, a mindenbeni 'ingyent,' én nem irigylem, sőt viszem hátamon, mert élvezni sovárgom, honunk diszét.'

Értelmezavaró sajtóhiba:

137ik lap. 7ik sor. kiveti ésesetét helyett olvasd : kivelési esetét.

Österreichische Nationalbibliothek



+Z158837300

